

STAR WARS™

A movie poster for Star Wars: The Force Awakens. The background is dark. In the center, a bright green lightsaber is held vertically. On the left, a close-up of Finn's face is shown, looking towards the right. On the right, a close-up of Rey's face is shown, looking towards the left. The lightsaber is positioned between them, creating a sense of tension or conflict.

GREG BEAR

PLANETA ADORMITĂ

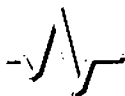


PLANETA ADORMITĂ



PLANETA ADORMITĂ

GREG BEAR



EDITURA AMALTEA

Colectivul EDITURII AMALTEA care a contribuit la realizarea acestei lucrări:
Cristian Cârstoiu, Simona Derla, Antoaneta Dincă, Gabriela Fărcășanu,
Tatiana Militaru, Ana-Maria Murariu, Lidia Olaru, M.C. Popescu-Drânda,
George Stanca, Mihaela Stanca

tehnoredactare computerizată: AMALTEA TehnoPlus

coperta: Simona Derla, Antoaneta Dincă

traducere: Dan Pavelescu

redactor: Ana-Maria Murariu

editori: **Dr. M.C. Popescu-Drânda**
Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
GREG BEAR

Planeta adormită / Greg Bear

trad.: Dan Mihai Pavelescu

București – EDITURA AMALTEA, 2002

256 p.; 21 cm. – (*Star Wars*)

ISBN 973-9397-34-4

I. Bear, Greg

II. Pavelescu, Dan Mihai (trad.)

821.111(73)-31-135.1

ROGUE PLANET / GREG BEAR

Copyright © 1999 by LUCASFILM Ltd. and TM.

PLANETA ADORMITĂ / GREG BEAR

ISBN 973-9397-34-4

© 2002 – EDITURA AMALTEA

adresa: CP 9-8 București

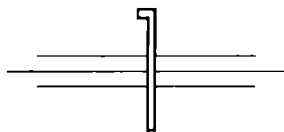
internet: www.amaltea.ro / email: office@amaltea.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate EDITURII AMALTEA.

Nici o parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a EDITURII AMALTEA.

Pentru Jack, Ed și
Doc Smith,
pentru Isaac
și George –
Maeștri ai aventurii

CU MULT TIMP ÎN URMĂ, ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ...



Anakin Skywalker se așezase la coada lungă, pe un singur rând, care șerpuia prin tunelul de întreținere abandonat ce ducea la puțul de deșeuri al districtului Wicko. Oftând nerăbdător, băiatul ridică aripile subțiri și compact pliate, apucându-le de harnașamentul din piele, și rezemă cârma lată pe o espadrilă. După aceea, sprijini aripile de peretele tunelului și, scoțând vârful limbii printre buze, apăsă micuța lamă strălucitoare a microsudorului, aidoma unei săbii Jedi miniaturale, peste fisura din clama laterală stângă. După ce termină reparația, testă rotorul, zgâlțâindu-l ușor. Deși vechi, se rotea lin.

Cu o săptămână în urmă, cumpărase aripile de la un fost campion, care-și fracturase coloana vertebrală. Anakin făcuse minuni într-un timp record, astfel că acum putea să zboare chiar în competiția în care campionul își încheiase cariera.

Pe Anakin îl încântau răsucirile violente și smuciturile pricinuite de aripi în zbor, ce făceau oasele să-i trosnească în articulații. Băiatul savura viteza și dificultatea extremă, tot așa cum alții se delectau cu frumusețea cerului nopții, destul de greu de întrezărit pe Coruscant, din cauza veșnicei străluciri a planetei-metropolă. Tânjea după competiție, ba chiar simțea un fior de încântare, percepând emanațiile olfactive provocate de nervozitatea concurenților – numai pleava și drojdia societății.

Dar, mai presus de orice, lui Anakin îi plăcea să *învingă*.

Desigur, cursa din puțul de deșeuri era ilegală. Autoritățile Coruscantului încercau să mențină imaginea unei planete-metropolă serioase și respectabile, capitală a Republicii, centrul legii și civilizației pentru zeci de mii de sisteme stelare. Adevărul era însă cu totul altul, dacă știai unde să cauți, iar Anakin avea talentul înăscut de a căuta acolo unde trebuia.

La urma urmelor, se născuse și crescuse pe Tatooine.

Deși îi plăcea instruirea Jedi, nu-i venea ușor să se încorseteze în veșminte filozofice strâmte. Anakin suspectase din capul locului că, pe o planetă unde o mie de specii și de rase se întâlneau să discute, trebuiau să existe și locuri foarte incitante.

Șeful de tunel care se ocupa de cursă era un naplousean – un ghem de țesuturi ațoase cu trei picioare, în centrul căruia se afla ciorchinele de ochi sclipind umezi.

– Prima serie a ieșit, șuieră el, deplasându-se prin rotații rapide și grațioase în tunelul îngust, cu pereți șlefuiți. (Vorbea galactica bazică, mai puțin în momentele când era furios, iar atunci pur și simplu duhnea teribil.) Aripile! Sus!

Anakin își ridică aripile pe un umăr, însoțind mișcarea cu o serie de icnete profesioniști cadente, un-doi-trei, își strecură brațele prin chingi și strânse harnașamentul, pe care-l scurtase pentru a se potrivi corpului unui umanoid de doisprezece ani.

Naplouseanul examina fiecare concurent cu numeroși ochi critici. Când ajunsese în dreptul lui Anakin, îi strecură o fâșie de țesut subțire și uscat între chingi și coaste, și smuci cu o putere care fu cât pe aici să-l răstoarne pe băiat.

– Nume? tuși el sec.

– Anakin Skywalker, răspunse Anakin.

Nu mințise în viața lui și nu-și făcuse niciodată griji că va fi pedepsit.

– Foarte îndrăzneț, comentă șeful de tunel. Ce vor zice mama și tata când le aducem băiatul mort?

– Vor crește altul, replică Anakin sperând să pară dur și capabil, dar în realitate fără să-i pese ce credea despre el șeful de tunel, atâta vreme cât îl lăsa să concureze.

– Eu cunosc zburătorii, spuse naplouseanul, în timp ce ochii din ciorchine se luptau între ei pentru un unghi de vedere cât mai bun. Tu nu ești zburător!

Anakin păstră o tăcere respectuoasă și se concentra asupra cerculețului de lumină albastrui-întunecat, care creștea pe măsură ce coada se micșora.

– Ha! lătra naplouseanul, întrucât cei din rasa lui nu puteau să râdă.

Porni mai departe, rotindu-se, examinând concurenții, împungând, trăgând și pronunțând alte comentarii rău prevestitoare, urmat în permanență de un roi de droizi înregistratori, aidoma unei suite adatoare.

– Ai mai concurat aici, se auzi un glas subțire înapoia lui Anakin.

Băiatul îl simțise pe cioplitorul-în-sânge din clipa în care se așezase după el la coadă. Pe Coruscant, se găseau numai câteva suie; rasa lor se alăturase Republicii cu nici un secol în urmă. Erau indivizi impresionanți: zvelți, grațioși, cu membre lungi, tri-articulate, capete mici pe gâtul înalt și gros, și piele aurie, irizată.

– De două ori, răspunse Anakin. Și tu?

– De două ori, spuse amabil cioplitorul-în-sânge, apoi clipi și ridică privirea.

Pe chipul său îngust, nasul se lățea în doi lobi cărnoși, aidoma unui scut despicat, ascunzându-i pe jumătate gura lată, lipsită de buze. Lobii nazali, împodobiți cu o mulțime de tatuaje, funcționau atât ca senzori olfactivi, cât și ca urechi foarte sensibile, ajutați de cele două orificii micișe dispuse înapoia ochilor mici, negri precum onixul.

– Șeful de tunel are dreptate. Ești prea tânăr.

Vorbea perfect galactica bazică, de parcă fusese educat în cele mai bune școli de pe Coruscant.

Anakin surâse și încercă să ridice din umeri. Greutatea aripilor îl împiedică să-și realizeze intenția.

– Probabil că vei muri, continuă cioplitorul-în-sânge privind în depărtare.

– Mulțumesc pentru îmbărbătare, mormăi Anakin înroșindu-se la față.

Nu-l deranjau opiniile formulate de profesioniști, așa cum fusese cea a șefului de tunel, dar detesta să fie tachinat și nu-i plăceau realmente deloc opoziții care încercau să-l intimideze.

Teamă, ură, furie... Vechea tripletă cu care Anakin se lupta în fiecare zi a vieții, deși își dezvăluise emoțiile cele mai ascunse unui singur om: Obi-Wan Kenobi, maestrul său din templul Jedi.

Cioplitorul-în-sânge se aplecă ușor pe picioarele tri-articulate.

– Miroși ca un *sclav*, șopti el astfel ca să fie auzit doar de băiat.

Anakin se abținu din răspuneri să nu-și azvârle aripile și să se repeadă spre gâtul lung al celuilalt. Își alungă sentimentele într-un loc tainic, alături de alte lucruri întunecate rămase de pe Tatooine. Cioplitorul-în-sânge nu greșise cu insulta sa, ceea ce sporise furia lui Anakin, făcând-o mai greu de controlat. Atât băiatul, cât și mama sa, Shmi, fuseseră sclavii lui Watto, trufașul negustor de piese vechi. Atunci când Qui-Gon Jinn, maestrul Jedi, îl câștigase de la Watto, trebuiseră s-o lase pe Shmi pe Tatooine... un lucru la care Anakin se gândea zilnic.

– Următorii patru! șuieră șeful de tunel, gonind pe lângă ei, cu secțiunea mediană fluturându-i ca panglicile de pe zmeul unui copil.

Afundat în gânduri, Mace Windu se plimba pe un coridor lateral îngust din clădirea dormitoarelor Templului, cu brațele ascunse în mânecile lungi, când un tânăr Jedi bine făcut îășni pe neașteptate dintr-o încăpere și fu cât pe aici să-l răstoarne. Mace păși iute în lateral, la timp, dar întinse cotul rigid, lovindu-l în mod deliberat pe tânăr și răsucindu-l în jurul axei.

– Iertare, maestre, pentru stângăcia mea se scuză Obi-Wan Kenobi, inclinându-se iute.

– Nu-i nimic, spuse binevoitor Mace. Deși ar fi trebuit să știi că eram aici.

– Da... Cotul... O pedeapsă. O apreciez.

Obi-Wan era, de fapt, stânjenit, dar nu avea timp să explice lucrurile.

– Ești grăbit?

– Foarte, încuviință Obi-Wan.

– Alesul nu este în camera sa?

Tonul lui Mace era atât respectuos, cât și ironic, o combinație de tonuri pe care o stăpânea aproape la perfecțiune.

– Știu unde a plecat, maestre Windu. l-am găsit uneltele, bancul de lucru...

– Iar construiește droizi de care nu avem nevoie?

– Nu, maestre.

– În legătură cu băiatul..., încep Mace.

– Maestre, când va fi vreme.

– Desigur, aprobă Mace. Găsește-l. Apoi, vom sta de vorbă... și vreau să asiste și el.

– Bineînțeles, maestre!

Obi-Wan nu-și ascundea graba. Puțini puteau să-și tăinuiască grijile sau intențiile de Mace Windu.

Mace surâse.

– El îți va aduce înțelepciune! strigă, în timp ce Obi-Wan pornise în goană spre turbo-lift și ieșirea pentru transport aerian a Templului.

Obi-Wan nu se simțea deloc iritat de împunsătură, ba chiar era de acord. Înțelepciunea, sau nebunia... Era într-adevăr ridicol pentru un Jedi să alerge mereu după un padawan neastâmpărat. Anakin nu era însă un padawan obișnuit – îi fusese lăsat moștenire lui Obi-Wan de către maestrul său drag, Qui-Gon Jinn.

Cu câteva luni în urmă, Yoda îi prezentase situația cu eleganță, pe când stăteau pe vine lângă focul de tăciuni incandescenti și coceau pâine shoo și wurr în cămăruța sa micuță, cu tavan scund. Yoda se pregătea să plece de pe Coruscant, cu probleme ce nu-l priveau pe Obi-Wan. Pusese capăt unei tăceri lungi și gânditoare, spunând:

– Cu problemă foarte interesantă, Obi-Wan Kenobi te confrunți, și astfel cu ea toți ne confruntăm.

Ca întotdeauna politicos, Obi-Wan înclinase ușor capul, de parcă n-ar fi știut nimic despre existența vreunei probleme specifice.

– Alesul lăsat de Qui-Gon – nedovedit, plin de temeri, *pe care să-l salvezi trebuie. Dacă nu-l salvezi...*

După aceea, Yoda nu mai vorbise nimic despre Anakin, dar cuvintele sale răsunau în gândurile lui Obi-Wan, când luă un taxi expres spre periferia districtului Senatului. Călătoria urma să dureze numai câteva minute, cu viraje amețitoare și slalomuri prin sute de benzi și niveluri de trafic mai lente, mai ieftine.

Obi-Wan era totuși îngrijorat că nu avea să fie îndeajuns de rapid.

Puțul se deschise înaintea lui Anakin, când băiatul ajunse deasupra rampei de sub tunel. Ceilalți trei participanți la cursă se înghesuiau să

arunce o privire. Cioplitorul-în-sânge era brutal mai ales cu Anakin, care sperase să-și economisească toată energia pentru cursă.

Ce-l face să se comporte așa? se întrebă băiatul.

Din vârful scutului de protecție al ultimului accelerator până la baza pierdută în beznă, puțul era larg de doi kilometri și adânc de trei kilometri. Vechiul tunel de întreținere se deschidea deasupra scutului de protecție al acceleratorului secundar. Mijind ochii, Anakin distinge partea inferioară a primului scut: un gigantic plafon concav, perforat de sute de orificii dispuse într-un model regulat, semănând cu o strecurătoare răsturnată din bucătăria lui Shmi, de pe Tatooine. Atât doar că fiecare orificiu din strecurătoarea aceasta avea diametrul de zece metri. Sute de coloane de lumină coborau prin deschideri, sfredelind obscuritatea și acționând aidoma unor cadrane solare ce anunțau timpul din lumea aflată deasupra tunelului. Trecuse cu mult de zenit.

Pe Coruscant existau mai bine de cinci mii asemenea puțuri pentru deșeurii. În fiecare oră, planeta-metropolă producea un trilion de tone de gunoarie, iar cele prea periculoase ca să fie reciclate – ecranele de fuziune, miezurile uzate ale hiperpropulsiilor și o mie de alte subproduse ale unei planete bogate și foarte avansate tehnologic – erau stocate în puțurile districtuale. Aici, deșeurile se sigilau în containere, care erau expediate pe șine magnetice spre un gigantic tun circular, amplasat sub scutul cel mai de jos. La fiecare cinci secunde, încărcăturile explozive chimice propulsau din tun o rafală de containere. Scuturile le dirijau traiectoria prin orificiile lor, le confereau un impuls suplimentar grație câmpului de tractare și le expediau în jurul planetei, pe orbite strict controlate.

Navele-vidanjor de pe orbită colectau permanent containerele și le transportau pentru depozitare pe sateliți naturali îndepărtați. Unele dintre încărcăturile cele mai periculoase erau trimise chiar în soarele galben, mare și palid, unde dispăreau ca firișoare de praf azvârlite într-un vulcan.

Era o operație precisă și necesară, executată cu precizia unui mecanism, zi după zi, an după an.

Cu un secol în urmă, cineva se gândise să transforme puțurile în arene pentru un sport ilegal, unde tinerii agresivi și aspiranți la faimă proveniți din cartierele violente ale Coruscantului își puteau dovedi curajul, în adâncuri, dedesubtul strălucirii orașului superior. Sportul devenise surprinzător de popular pe canalele pirat de divertisment ce erau difuzate în apartamentele elitei, sus de tot, în turnurile care zgâriau stelele și se înălțau pretutindeni pe planeta-capitală. Se câștigau destui bani pentru ca unele dintre oficialitățile ce răspundeau de puțuri să închidă ochii, atâta timp cât concurenții rămâneau singurii care se expuneau riscurilor.

Un container cu deșeurii propulsat prin scuturile de accelerare putea strivi cu ușurință o duzină de concurenți, fără ca să sufere măcar o zgârietură. Ultimul scut avea să-i asigure corecția de impuls necesară pentru a compensa câteva vieți insignifiante.

Anakin privea concentrat luminița pâlăitoare de anunțare a saltului de pe plafonul tunelului, cu buzele strânse și ochii larg deschiși; câteva broboane fine de transpirație îi acopereau obraji. În tunel era foarte cald. Auzea vuietul containerelor și le vedea micuțele forme argintii tășnind prin orificiile scutului spre următorul nivel superior, lăsând în urmă dăre albăstrui de aer ionizat.

În puț mirosea ca în vecinătatea unui generator comercial de calitate inferioară – se simțea din plin izul de ozon și duhoarea de cauciuc ars a descărcării tunului.

Șeful de tunel se răsuci spre ieșire, pentru a încuraja următoarea serie de concurenți.

– Glorie și destin! răcni naplouseanul și-l pocni pe Anakin peste cleva dintre aripi.

Băiatul rămase concentrat, încercând să simtă unde aveau să fie curenții la acest nivel, unde aveau să se acumuleze micile vârtejuri de ridicare și coborâre, pe măsură ce se formau și se roteau între scuturi. Întotdeauna, concentrația maximă de ozon se întâlnea în zonele unde curenții erau mai puternici și mai periculoși. Iar fiecare rafală de containere, respectând o distribuție prestabilită prin scuturi, avea să fie urmată aproape imediat de altă rafală, conform unei serii precis programate de traiectorii alternative.

Simplu. Ca și cum ai zbura printr-o ploaie cu picături de oțel.

Concurenții cu care avea să se întreacă Anakin își ocupară locurile la ieșirea din tunel, îmbrâncindu-se pentru a obține o poziție cât mai bună pe rampă. Cioplitorul-în-sânge îl înghionti pe băiat cu ajutorul din capătul aripii sale drepte. Anakin îl împinse în lături, păstrându-și concentrarea.

Șeful de tunel naplousean ridică membrul-panglică, al cărui vârș se încolăcea și se descolăcea în așteptarea startului.

În stânga lui Anakin, cioplitorul-în-sânge miji ochii, reducându-i la dimensiunea unor fante. Lobii nazali pulsară și se dilatără; minusculele cavități senzoriale din interiorul lor examinau aerul, căutând indicii.

Naplouseanul necheză gros – echivalentul unei înjurături – și ordonă concurenților să rămână pe loc. Un droid aerian de întreținere trecea în revistă nivelul respectiv. Din poziția lor, droidul părea un fir de praf zburător, un punctuleț care zumzăia în jurul uriașei circumferințe cenușii a puțului, emițând scurte tonuri muzicale între vuietele și vâjâiturile containerelor.

Managerii puteau fi mituiți, dar nu și droizii. Acum trebuiau să aștepte până ce acesta avea să coboare la nivelul inferior.

O altă rafală de containere traversă scuturile, mugind asurzitor. Traiectoriile albăstrui ale ionilor unduiiau ca niște șerpi fantomatici între scutul inferior concav și scutul superior convex.

– Ai mai câștigat câteva clipe de viață, șopti cioplitorul-în-sânge în urechea lui Anakin. Băiețel umanoid, care miroși a sclav.

În ciuda predispozițiilor personale, Obi-Wan își făcuse o datorie din a afla toate detaliile legate de cursele ilegale ce se disputau pe o rază de o sută de kilometri în jurul Templului. Anakin Skywalker, care îi fusese încredințat și care reprezenta responsabilitatea sa, era unul dintre cei mai buni padawani din Templu – împlinind fără doar și poate capacitatea pe care o simțise Qui-Gon Jinn –. dar, parcă pentru a compensa această promisiune, pentru a-și echilibra cumva numeroasele talente, Anakin avea la fel de multe trăsături indezirabile.

Iar dintre acestea, permanenta căutare a vitezei și a victoriei era de departe cea mai gravă și mai primejdioasă. Poate că și Qui-Gon jucase un rol în privința asta, încurajând băiatul și îngăduindu-i să concureze pentru a-și câștiga libertatea, cu trei ani în urmă, pe Tatooine.

Însă acum Qui-Gon nu-i mai putea justifica acțiunile.

Cât de mult îi lipsea lui Obi-Wan însuflețirea maestrului său! Qui-Gon îl îmboldise spre eforturi deosebite, prin ceea ce inițial păruseră glume și farse capricioase, dar care, întotdeauna, se dovediseră descifrări profunde ale situației curente.

Sub îndrumarea lui Qui-Gon, Obi-Wan devenise unul dintre cei mai capabili și calmi cavaleri Jedi din Templu. În ciuda talentelor sale, Obi-Wan îi semănase mult lui Anakin în copilărie; fusese dur și înclinat spre accese de furie, dar, destul de repede, găsise în Forță centrul senin al vieții sale și acum prefera o existență liniștită. Detesta conflictele în relațiile personale. Cu timpul, el devenise centrul stabil, iar Qui-Gon reprezentase întârâtarea imprevizibilă. Adesea Obi-Wan se gândea, și era surprins de fiecare dată, că relația aceea inversată cu Qui-Gon se repeta acum... cu Anakin!

Întotdeauna existau doi – maestru și padawan – , iar în Templu se spunea că perechile cele mai bune erau cele care se complementau reciproc.

Odată, după un episod cu adevărat dificil, își jurase că, după ce termina cu Anakin, avea să-și ofere răsplata unui an de solitudine pe o planetă-deșert, departe de Coruscant și de orice padawani care i-ar fi putut fi încredințați. Asta nu-l oprea totuși să-și îndeplinească îndatoririle față de băiat cu o pasiune riguroasă.

În interiorul razei de potențiale acțiuni ilegale ale lui Anakin existau două puțuri de deșeuri, dintre care unul căpătase o reputație scandalooasă pentru concursurile de coborări ce se disputau în el. Obi-Wan căută călăuzire din partea Forței. Niciodată nu-i era prea greu să simtă prezența lui Anakin. Alese puțul cel mai apropiat și urcă pe scările pentru întreținere, până la pasarela din vârf, destinată cetățenilor de la nivelurile superioare.

Porni apoi în fugă pe lângă balustradă, pe pasarela pustie la ora aceea – era mijlocul perioadei de lucru de după-amiază a funcționarilor – ignorând aproape complet vuietele ascuțite ale containerelor ce străbăteau aerul. Îndreptându-se spre spațiu. Bang-urile sonice răsunau la fiecare câteva secunde, și reverberau destul de puternic pe pasarelă, totuși erau

atenuate de barierele disipatoare înainte să ajungă la clădirile îndepărtate. Obi-Wan căuta turbo-liftul care să-l poarte la nivelurile inferioare, spre incintele de alimentare abandonate și tunelurile de întreținere, unde se organizau cursele.

Traficul aerian era interzis deasupra puțurilor. Benzile de vehicule care zumzăiau permanent deasupra planetei, precum nenumărate bancuri de pești, erau deviate în jurul coridoarelor de lansare, lăsând drum liber spre atmosfera superioară și spațiul cosmic. Dar în interiorul cilindrului acela de aer, ocupat doar de containerele cu deșeuri toxice care se înălțau fulgerător, ochii ageri ai lui Obi-Wan depistară un droid de observare.

Nu era un droid urban, ci un model retransmițător, cu diametrul de numai zece-cincisprezece centimetri, din tipul utilizat de canalele de divertisment. Droidul descria cercuri înalte pe perimetrul puțului, cercetând vigilent după eventuali droizi sau ofițeri de poliție. Obi-Wan căută, și găsi, alți șase droizi mici, care supravegheau scutul superior.

Trei dintre ei zburau în formație deasupra unei cupole aflată la mai puțin de o sută de metri de locul unde se afla maestrul Jedi.

Păzeau probabil o ieșire de urgență, în cazul în care oficialitățile metropolitane ar fi decis, din cauze necunoscute, să ignore mitele și să interzică întrecerile.

Și, fără îndoială, droizii țineau sub observație turbo-liftul pe care Obi-Wan trebuia să-l ia pentru a-l găsi pe Anakin.

Următoarea cursă fusese amânată până ce observatorii erau siguri că droidul de întreținere trecuse la următorul nivel. Șeful de tunel era foarte nemulțumit de întârziere. Miasmele lui puturoase îmbăcșiseră aerul.

Anakin apelă la disciplina padawan și căută să ignore duhoarea, menținând focarul concentrării asupra spațiului dintre scuturi. Puteau plonja în orice clipă și trebuia să cunoască curenții de aer și să simtă configurația salvelor de containere, care continuau să traverseze orificiile acceleratoarelor într-o procesiune nesfârșită, ridicându-se și pierzându-se în spațiul cosmic.

Cioplitorul-în-sânge îi îngreuna și mai mult situația. Iritarea lui produsă de amânare se descărca asupra băiatului și, în scurt timp, Anakin trebuia să fie nevoit să reacționeze în vreun fel, pentru a dovedi că nu era un simplu accesoriu de recuzită.

– Urăsc mirosul de sclav, șuieră cioplitorul-în-sânge.

– Te rog să-ncetezi, zise Anakin.

Singurul obiect pe care l-ar fi putut folosi ca armă era microsudorul, jalnic în condițiile respective. Cioplitorul-în-sânge îl întrecea în greutate cu multe zeci de kilograme.

– Refuz să concurez cu o ființă de ordin inferior, cu *un sclav*. Este o rușine pentru neamul meu și pentru *mine*.

– Ce te face să crezi că-ai fi sclav? Întrebă Anakin, căutând să fie politicos, dar fără să pară mai vulnerabil în același timp.

Lobii nazali ai cioplitorului-în-sânge se alipiră, formând în fața chipului său o impresionantă excrescență carnoasă.

– Ți-ai cumpărat aripile de la un lemnier accidentat. Le recunosc. Sau cineva le-a cumpărat în numele tău... un parior, așa zice, care te-a introdus în cursă pentru ca altcineva să lase o impresie bună.

– Să fii chiar tu acela? Întrebă Anakin și-și regretă imediat obrăznicia.

Cioplitorul-în-sânge repezi spre el o aripă pliată și băiatul o eschivă în ultima clipă. Curentul de aer îi zbârli părul. În ciuda aripilor pe care le purta în spate, adoptă imediat o postură defensivă, așa cum îl învățase Obi-Wan, pregătindu-se pentru alt atac.

Mirosul neplăcut deveni brusc mai intens și Anakin îl simți pe naplousean înapoia sa.

– Un duel înainte de cursă? Poate că-i nevoie să vină și-o holocameră, pentru a-i amuza pe fideliile noștri fani?

Cioplitorul-în-sânge păru instantaneu inocent, lobii nazali reveniră la poziția inițială și chipul său căpătă o expresie de surpriză neînțelegătoare.

Coridorul lung și curb ce ocolea puțul era ticsit cu mașinării vechi, utilaje dezafectate, ruginite și murdare, depozitate cu secole în urmă de echipe de întreținere care trecuseră de mult în neființă: sănii vechi de lansare, containere goale, înalte de un stat de om, și șinele de plastoțel pătat ce le ghidaseră cândva spre tunelurile de încărcare.

În depozitul acela de fier vechi, Obi-Wan găsi o economie înfloritoare dezvoltată în jurul curselor.

– Zboru-ncepe imediat! anunță un băiețuș corpolent, mai mic chiar decât Anakin. (În mod vădit, se născuse pe o planetă cu gravitație mare; era puternic, robust, netemător și incredibil de murdar.) Pariezi la Greeter? Cota maximă – cincizeci la unu, și te-ntorci bogat acasă!

– Caut un concurent umanoid tânăr, rosti Obi-Wan aplecându-se spre băiat. Ceva mai mare ca tine, subțirel, cu păr șaten-nisipiu scurt.

– Pariezi pe el? Întrebă puștiul, strâmbându-se speculativ; viața lui era condusă de bani și de nimic altceva.

Câtă deformare, gândi Obi-Wan. Nici chiar Qui-Gon n-ar putea salva toți copiii.

– Pariez, dar mai întâi vreau să-l văd, zise Obi-Wan și flutură ușor din mână aidoma unui scamator. Să-i observ atuurile de zburător.

Băiatul corpolent îi privi mâna, dar nu apăru nici o eșarfă. Rânji disprețuitor.

– Vino la Greeter, rosti el. O să-ți spună tot ce vrei să știi. Grăbește-te! Cursa-ncepe în câteva secunde!

Obi-Wan era convins că-l putea percepe pe Anakin undeva în apropiere, la același nivel. Îl simțea pregătindu-se pentru ceva dificil, dar nu-și putea da seama dacă era vorba despre cursă, sau despre o înfruntare fizică.

– De unde pot cumpăra aripi de concurs? Întrebă el dându-și seama că nu mai avea timp de politețuri.

– Ești zburător? Puștiul izbucni în hohote de râs. La Greeter! El vinde și aripi!

Ceva nu era în regulă. Anakin ar fi trebuit să perceapă mai devreme orice anomalii, dar se concentrase asupra pregătirii cursei și acum se confrunta cu o problemă de cu totul altă natură.

Șeful de tunel fusese anunțat de unul dintre asistenții săi că droidul de întreținere coborâse la următorul nivel, iar asta îl făcuse să nu mai fie atent la Anakin. În aceeași clipă, cioplitorul-în-sânge își eliberă un braț din aripă și-l strecură sub tunică.

Era complet lipsit de sens. Brusc, Anakin înțelese că principala misiune a cioplitorului-în-sânge nu era participarea la cursă.

Știe că am fost sclav. Știe cine sunt, și asta înseamnă că știe de unde vin.

Cioplitorul-în-sânge scoase de sub tunică un cuțit torsadat. Brațul său păru că se extinde telescopic, cu toate articulațiile îndreptându-se simultan, apoi revenind spre înapoi și formând un U rigid.

– *Padawan!* șuieră el și vârfurile rotitoare ale celor trei tăișuri sclipiră ca o nestemată.

Stânjenit de volumul aripilor, Anakin nu putu reacționa îndeajuns de rapid pentru a evita complet lovitură. Se aplecă într-o parte și cuțitul trecu pe lângă fața sa, dar un tăiș îi creștă încheietura mâinii, iar celelalte două loviră lonjeronul principal stâng. Durerea fulgeră prin brațul băiatului. Lute ca un șarpe, cioplitorul-în-sânge retrase arma și pregăti alt atac.

Anakin nu mai avea de ales.

Leși din tunel, lunecă pe rampa înclinată și deplie aripile la anvergura maximă.

Cioplitorul-în-sânge îl urmă fără ezitare.

– Cursa n-a-nceput! răcni răgușit naplouseanul și un nor dens de duhoare se răspândi din tunel, sufocându-i pe ceilalți concurenți.

Obi-Wan avea la dispoziție numai câteva secunde pentru a desluși modul de funcționare al echipamentului pe care-l achiziționase. Ridică aripile pe un umăr și porni în fugă prin tunelul lung, atingând plafonul cu lonjeroanele ce se bălăngăneau, zăngănind. Spera că acela era tunelul din care decolau zburătorii, dar, când ajunse în capăt, se trezi singur pe rampă, privind peste imensa deschidere lenticulară a puțului dintre cele două scuturi pentru accelerare.

Aripile de abia cumpărate nu i se potriveau. Din fericire, erau cu câteva măsuri mai mari, nu mai mici, iar Greeter nu-l înșelase prea mult, ci-i vânduse aripi pentru bipezi cu două brațe. Strânse chinga toracică cât de strâns i-o permiteau cataramele, apoi procedă la fel cu mecanismele clichet ale clamelor pentru brațe, oprindu-se doar când lonjeroanele amenințară să se îndoie. Nu știu dacă aripile erau încărcate și alimentare,

decât după ce ridică micul ocular transparent în formă de cupă și-l fixă peste ochi.

Liniile roșii și albastre suprapuse câmpului său vizual arătau că rezervorul de combustibil era plin numai pe sfert. De abia i-ar fi ajuns pentru o cădere controlată.

Moartea într-o cursă stupidă printr-un puț de deșeuri, prins sub niște aripi vechi de concurs, nu era tocmai ceea ce sperase Obi-Wan în calitate de cavaler Jedi.

Privi la stânga, zări o porțiune de perete orb, apoi se răsuci spre dreapta și, prinzându-se de o bară metalică ruptă, se aplecă în afară. Aripile aproape că-l dezechilibrară și, pentru o clipă, rămase atârnat într-o poziție periculoasă. Găsind un sprijin pentru picior, cu aripile zăngănind amenințător, Obi-Wan îl văzu pe Anakin deasupra rampei tunelului din dreapta sa, cam la cincizeci de metri depărtare. Il zărise la timp, ca să asiste la învâlmășeala de membre și să distingă sclipirea unei arme.

Maestrul Jedi se aruncă în gol în aceeași clipă în care Anakin căzu, sau sări, și de abia avu timp să observe un cioplitor-în-sânge, atacatorul padawanului, lansându-se după acesta.

Aripile i se depliară larg, aproape fără efort, iar motoarele din vârfurile lor tușiră și înviară, zumzând. Senzorii de pe lonjeroane începură să caute câmpuri de tractare puternice între giganticele scuturi curbe. Singure, aripile n-ar fi putut susține un băiat, cu atât mai puțin un bărbat, dar, utilizând câmpurile de dispersie dinspre orificiile acceleratoarelor, un zburător putea executa o mulțime de acrobații aeriene.

Cu toate acestea, prima manevră pe care o efectua Obi-Wan fu căderea ca un bolovan.

Pe o distanță de aproape trei sute de metri.

Deruta și durerea lui Anakin se recoagulară rapid într-o claritate pe care n-o mai încercase de mulți ani – mai exact, de trei ani, de la ultima sa cursă de pe Tatooine, ultima dată când fusese atât de aproape de moarte.

Avu nevoie de aproape trei secunde ca să se rostogolească într-o poziție corespunzătoare, cu picioarele orientate în jos, aripile pliate în lateral și capul lăsat pe spate, apăsând clema. Ca și cum ar fi plonjat într-o piscină gigantică. După aceea, încetișor, aripile părură să se deplieze de la sine. Motoarele tușiră și se înceară, după care zgomotul lor se transformă într-un bâzâit ascuțit și perfect acordat, aducând cu zumzelele a două insecte mari ce se ridică în spirală. Băiatul simți senzorii rotindu-se sub buricele degetelor și percepu vibrațiile slabe din palme care-i semnalau un câmp gradient disponibil.

Căzuse mai puțin de o sută de metri. Depliate la anvergura totală, de cinci ori mai mare decât deschiderea brațelor unui om, aripile tremurau ca niște ființe vii sub acțiunea curenților de aer și a câmpurilor, iar când motoarele răspunseră la încordări subtile ale brațelor sale, Anakin deținu control complet... și *se înălță!*

Ocularul, care oferea date despre combustibil și alte detalii ale zborului, îi atârna inutil sub bărbie, dar se putea descurca și fără el.

„Nu-i rău“, își spuse băiatul, „pentru cineva care a trecut atât de aproape de moarte!“ Claritatea devenise un torent de energie ce-i străbătea trupul micuț. Pentru o clipă, uită de cursă, de durerea din braț și de teamă, și simți fiorul victoriei totale asupra materiei, asupra maldărului greoi de metal și fibre pe care-l purta pe spate, asupra spațiului dintre uriașele scuturi curbe.

Și, desigur, asupra cioplitorului-în-sânge care intenționase să-l asasineze.

Cu coada ochiului, zări o siluetă care putea fi a agresorului, răsucindu-se dedesubt și în stânga, aidoma unei frunze purtate de vânt. O văzu atingând peretele puțului și rostogolindu-se peste cap, prinzând un curent ascendent și îndreptându-se din nou spre dreapta.

Totuși zburătorul acela jalnic nu era cioplitorul-în-sânge. Străbătut de alt fior intens de emoție, Anakin își dădu seama că atacatorul îl urmăse de pe rampă, iar acum se înălța pe o traiectorie paralelă, la aproape douăzeci de metri în dreapta sa.

Fără îndoială, statutul lor de concurenți fusese anulat de șeful de tunel. *Perfect*, gândi Anakin. Nu fusese niciodată preocupat de formalitățile victoriei. Nu-l deranja defel dacă avea să fie o întrecere numai între el și cioplitorul-în-sânge asasin!

Răspлата urma să fie supraviețuirea.

Cu nimic mai dur decât o cursă împotriva unui dug.

* * *

Obi-Wan nu se temea de moarte, însă detesta tot ceea ce implica *acest* tip de moarte: incapacitatea tehnică, lipsa de eleganță, imprudența stupidă pe care căutase mereu s-o elimine din natura sa.

Primul pas pentru evitarea aceluia final nefericit era relaxarea. După cel dintâi ricoșeu din perete, își destinsese complet corpul, devenise inert și-și acordase toate simțurile spre interacțiunile dintre aer, câmpuri de tractare și aripi. Așa cum îl sfătuisese cândva Qui-Gon, pe când se antrena cu sabia de lumină, îngădui echipamentului să-i fie dascăl.

Totuși un astfel de proces putea să dureze ore, iar el dispunea de numai câteva secunde înainte de a se strivi de scutul inferior. Ideal ar fi fost să se descurce cu cele învățate până atunci.

Și să urmeze exemplul ucenicului.

Privind în dreapta, îl văzu pe Anakin adoptând poziția de zbor. Deschise și el larg aripile și lăsă picioarele să coboare sub nivelul capului. Cunoștea suficiente detalii despre cursele de zburători pentru ca să perceapă vibrațiile din palme și să le înțeleagă mesajul, să profite de cel mai puternic câmp gradient disponibil și să se înalțe deasupra scutului, aidoma unui iepuraș care țâșnește de sub picajul șoimului.

Senzația era îmbătătoare, însă Obi-Wan o ignoră și preferă să se concentreze asupra celor mai infime indicații ale aripilor, transmise prin

intermediul chingilor care, fiind prea largi, îl apăsau dureros pe piept. Câştigase doar puţin timp.

Vibraţiile din palme încetară. Senzorii se rotiră zgomotoşi şi Obi-Wan reîncepu să cadă. Într-un asemenea moment al cursei, sporirea impulsului oferit de motoarele din vârful aripilor era destinată mai degrabă dirijării direcţiei decât ridicării, dar, cu aripile deschise la maximum – aproape smulgându-i braţele din articulaţii –, vârfurile cizmelor îi ajunseră la numai câţiva centimetri de suprafaţa scutului.

Pe neaşteptate, vibraţiile din palme deveniră turbate. Obi-Wan văzu un orificiu cu diametrul de zece metri, trecu peste el, simţi câmpul de tractare sporind în intensitate în vecinătatea următorului orificiu şi viră în lateral, la timp pentru a evita muştele asurzitor al unui container cu deşeur.

Curentul ascendent din siajul acestuia îl purtă ca pe o musculiţă prinsă într-un vârtej de aer. Ameţit de zgomot, cu aripile zbătându-se lipsite de control şi palmele încinse de zumzetele disperate ale senzorilor, Obi-Wan lipi cât mai mult aripile de părţile laterale ale corpului, pentru a se desprinde de zona cea mai intensă a câmpului, coborî în picaj, prinse gradientul câmpului la o intensitate care putea fi utilizată şi deplie din nou aripile. Rezultatul: măcar o iluzie de control.

De cealaltă parte a puţului, alt container vui printr-o deschidere din scutul inferior şi fu transferat de câmpurile de tractare spre următorul orificiu. Apoi încă unul. Fusese lansată o rafală.

Obi-Wan habar nu avea unde se găsea Anakin, sau dacă mai era măcar în viaţă. Iar până nu deţinea mai mult decât un control rudimentar al aripilor, până nu avea să se bazeze mai puţin pe simplul noroc, starea padawanului său conta prea puţin.

Scopul cursei din puţul de deşeur era traversarea suprafeţei convexe a scutului inferior, coborârea printr-un orificiu care, momentan, era incomplet încărcat cu un câmp de acceleraţie, sau care nu era ocupat de un container aflat în urcare, repetarea manevrei prin următoarele două scuturi de dedesubt şi ajungerea astfel pe fundul puţului.

Ajuns acolo, concurentul trebuia să înhaţe solzul unui vierme de gunoi, menţinându-se mereu în aer, să îndese trofeul într-un buzunar, să urce prin scuturi, să intre în alt tunel şi să prezinte solzul juriului – mai precis, lui Greeter, care controla aproape toate aspectele asociate curselor.

Deşeurile care nu fuseseră ambalate pentru expedierea în spaţiul cosmic erau adunate din districtul puţului, amestecate într-o pastă de uleiuri siliconice, eliminate din inelul cel mai de jos al tunelurilor de evacuare şi procesate de viermi. Mestecând gunoaiile acelea, mai puţin toxice, viermii le transformau în granule minuscule şi îndepărtau orice urme de materii organice, plastic sau metale recuperabile.

Viermii de gunoaie erau uriaşi, agresivi, dar esenţiali pentru operarea eficientă a puţului. Strămoşii lor proveneau de pe alte planete, însă maeştrii în artele vieţii de pe Coruscant îi încrucisaseră întruna,

îndeapărtându-i treptat de limitele originii lor. Aidoma unor bobine încalcite de cabluri groase răspândite prin șlamul siliconic, viermii șerpuiau lent și transformau milioanele de tone de granule pre-procesate în bioxid de carbon, metan și alte componente organice care pluteau în plauri groase de spumă galben-spălăcită pe suprafața agitată a lacului siliconic. Metalele, mineralele și sticla eliminate se scufundau și erau răzuite de pe fundul bazinului de droizi submersibili.

Se spunea că un vierme de gunoi putea să mănânce chiar și un miez de hiperpropulsie dezafectat și să supraviețuiască... câteva secunde. Dar asemenea acțiuni erau rareori așteptate din partea lor.

În lacul siliconic de pe fundul puțului se aflau o mulțime de viermi. Solzii lor mari și slab fixați de piele scânteiau ca diamantele și erau foarte prețuiți de Greeter, care-i vindea drept trofee sportive pe o piață redusă, dar selectă, de colecționari.

Anakin se rostogoli și privi în sus. Cioplitorul-în-sânge se afla acum în stânga lui. Ceilalți concurenți plonjaseră după ei, așa că, la urma urmelor, cursa începuse cu adevărat. Șeful de tunel hotărâse probabil că dezordinea startului contribuia la spectaculozitate.

Băiatul nu avea un plan mai bun decât să câștige cursa, rămânând cât mai departe de cioplitorul-în-sânge, să-i aducă un solz lui Greeter și să revină în Templu, înainte ca absența să-i fi fost remarcată. În mai puțin de o oră, ar fi putut începe antrenamentul cu Obi-Wan, și ar fi dormit buștean peste noapte, fără coșmaruri, epuizat și mulțumit la un nivel profund, încă nepătruns de disciplina Jedi.

Desigur, trebuia să-și camufleze rana de la încheietură. La cercetarea sumară pe care o reușise în timpul zborului, nu părea foarte gravă.

Era momentul să aleagă un orificiu din scut, să-și plieze aripile și să pice din nou ca o piatră – o piatră supusă perfect controlului.

Adică ceea ce-și dorise dintotdeauna Anakin.

Obi-Wan se sculă pe uriașa suprafață curbă a scutului și folosi rapid știința Jedi pentru a-și estima starea fizică. Era plin de vânătași și frustrat (înăbuși fără ezitare sentimentul respectiv, deoarece frustrarea putea să ducă lesne la mânie pusă în slujba autoapărării), dar evitase fracturile. Gâfâia sacadat, însă își reveni chiar în timp ce privea în jur, cântându-i pe ceilalți zburători.

Anakin descria o spirală ușor ascendentă, cam la o sută de metri deasupra centrului scutului. A doua siluetă, aurie, cobora tot în spirală, dar mai rapid, rotindu-se ca o frunză, la o sută de metri deasupra băiatului. Alți doi concurenți parcurgeau cercuri largi în jurul perimetrului.

Obi-Wan se concentră asupra lui Anakin. Își pregăti aripile pentru decolare și, în aceeași clipă, își zări padawanul plind aripile ca un plonjor și dispărând prin orificiul central al scutului.

Maestrul Jedi se grăbi spre cea mai apropiată deschidere, aflată la aproape douăzeci de metri depărtare de el. Se asigură că aripile îi erau

pliate corespunzător și că puteau fi ușor depliate și extinse. Picioarele sale străpunseră câmpurile vâscoase de tractare de pe suprafața curbă a scutului. În jur, aerul sfârâia. Își simțea măruntaiele ca și cum ar fi mărșăluit prin cea mai teribilă furtună, pe cea mai violentă planetă giganta gazoasă.

Suvițe de condens înghețat flutură în jurul său, în siajul unui container care vîi printr-un orificiu la mai puțin de cincizeci de metri în dreapta. Curentul de aer ascendent, avînd forța unui ciclon, aproape că-l ridică de pe picioare și nu știa dacă putea aduna destulă forță pentru a sta vertical, încă o dată, împotrivîndu-se liniilor locale de câmp.

Ca și Qui-Gon, Obi-Wan nu era partizanul educării prin pedepsire. Aproape întotdeauna, recunoașterea greșelilor de către ucenic era suficientă. Cu toate acestea, rușinat, Obi-Wan zări într-o pîrtică în tunecată a gândurilor sale că plînuia cuvinte aspre, încercări extreme, și multe, foarte multe, corvezi suplimentare pentru Anakin Skywalker, și nu doar în scopul de a îmbunătăți iniaginea padawanului asupra vieții.

Întinzînd aripile și prinzînd un câmp la următorul nivel inferior, Anakin simți o fericire aproape pură. Frumusețea dărelor lăsate de ioni, fulgerările ce nu conteneau între norișorii de fum ai descărcărilor, luminînd pereții îndepărtați ai puțului, vuietul ca de darabană ce se repeta la fiecare cinci secunde. Însoțind urcarea containerelor – toate erau minunate, dar, mai important, se contopeau într-o voce unică, aproape vie, care anunța o provocare mai măreață decît orice încercase pe Tatooine, inclusiv cursa din ajunul Boonta.

Era un loc pe care mulți l-ar fi găsit înspăimîntător, unde multe ființe ar fi murit cu siguranță, totuși Anakin nu era decît un băiat, *de abia un copil*, fost sclav, bizuindu-se nu atît pe instruirea Jedi, cît pe curajul natural. Era singur, și fericit că era singur! Ar fi trăit cu plăcere tot restul vieții în genul acela de pericol imediat, dacă ar fi putut pur și simplu să uite eșecurile din trecut, care-l obsedau în puterea nopții. Eșecurile și... senzația înfricoșătoare că purta în sine ceva care-i depășea posibilitatea de control.

Bocancii negri, lipsiți de picioare, care mărșăluiau în cel mai teribil dintre coșmarurile sale.

Alese iarăși o deschidere din apropierea centrului scutului, prin care erau lansate mai puține containere. De acum putea simți pulsația tunului gigantic, amplasat sub scutul acesta, cel mai de jos. Simțurile îi erau acordate la ritmul lansatorului rotativ, mai mare decît întregul templu Jedi. Anakin aștepta sincopa. tăcerea scurtă urmată de uruitul de bas și de pufăit, înainte ca un inel de containere să fie încărcat și lansat. Desigur, cel mai bine era să coboare printr-un orificiu străbătut recent de un container, prin fluxul remanent de gaze, curenți ascendenți, descărcări electrice și dăre albastre de ioni.

Înainte de a decide, Anakin privi încântat un fenomen pe care-l cunoștea doar din auzite, de la alți zburători, care povestiseră pe tonuri

pline de respect: cercurile ascendente ale sferelor de plasmă ce pluteau ca și cum ar fi avut voință proprie în neantul de deasupra primului scut. Străluceau portocaliu și verde-albăstrui, și băiatul le putea auzi sfârâitul intens. Atingerea lor însemna carbonizare instantanee. Anakin privi un asemenea cerc care explodează cu pocnituri slabe; un trăsnet cu o intensitate impresionantă străbătu ca o sulită spațiul ce fusese ocupat de sfere.

Băiatul simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă într-un mod pe care nu l-ar fi putut justifica nici o descărcare de electricitate statică. Avea senzația că se confrunta cu divinitățile primordiale ale pușului de deșeuri, adevărații stăpâni ai locului acela, totuși astfel de gânduri, fie și numai de o clipă, îi contraziceau întreaga instruire. *Forța este peste tot și nu cere nimic – nici ascultare, nici respect.*

Pe de altă parte, exact de asta avea nevoie pentru ca să uite. Trebuia să înlăture orice cunoaștere, ajungând la starea de primitivism pur, în locul situat mult mai jos de numele, amintirile și sinele propriu, unde sălășluiau umbre amenințătoare și unde într-o clipă puteai trece din partea luminoasă a Forței în partea ei întunecată, cu greu dându-ți seama că erau diferite.

Un ghem de instincte primare, un fir de praf în jocul forțelor aleatorii, Anakin plie din nou aripile și pică prin orificiul central al scutului.

Nu observă că, la cincizeci de metri deasupra sa, cioplitorul-în-sânge execută aceeași manevră.

Amplasat pe afetul ridicat la două sute de metri sub scut, tunul își efectua ciclul automat. De pe căile rulante aflate pe periferie, primea containerele umplute și cu încărcăturile detonatoare fixate, ce cădeau în camerele de tragere individuale din care li se zăreau numai vârfulurile bulbucate. Destinația fiecărui container era specificată în programul afetului – traiectoria unică prin cele patru scuturi și cele patru posibilități de accelerare pentru plasarea pe orbita prestabilită. Încărcăturile explozive de sub containere ajungeau doar pentru parcurgerea a trei sute de metri, asigurând ridicarea deasupra primului scut. De acolo, containerele erau preluate de câmpurile de tractare și de generatoarele de impulsuri magnetice. Concepția era sofisticată, deși veche de secole, robustă, fiabilă și duplicată pe tot Coruscantul.

Deasupra afetului rotativ, aerul era aproape irespirabil. Gazele arse provenite de la încărcăturile detonate – simpli explozivi chimici – nu puteau fi ventilate și procesate suficient de rapid pentru a împiedica formarea unui lințoliu toxic sub primul scut. Păclei permanente de cauciuc ars i se adăugau vapori înecăcioși care se ridicau din bazinul cu silicon de sub afet.

Acolo, într-un crepuscul veșnic, iluminat doar de ocazionalele raze ale lămpilor de lucru suspendate sub contrafișele afetului, trăiau și-și îndeplineau rolul cele mai primitive – și mai mari – creaturi de pe Coruscant. Viermii ajungeau la lungimi de sute de metri și diametre de trei-patru metri.

Anakin plană spre peretele nivelului inferior și se opri pe o contrafișă de afet. Prin tălpile espadrițelor, putea simți rotirea și lansarea containerelor. Masa imensă a structurii de fier-carbon se cutremura sub el.

Își păstrase majoritatea combustibilului pentru acest moment. Câmpurile de tractare de sub afet erau slabe, având doar rolul de a-i împiedica pe viermi să se înalțe și să muște contrafișele. După ce desprindea un solz sticlos, trebuia să se ridice spre primul scut și să profite de curentul ascendent din urma unui container, pentru a fi aspirat prin orificiu în spațiul de deasupra scutului.

Avea să fie incredibil de greu.

Cu atât mai bine. Cu ochii larg deschiși, Anakin examinează bolboroseala neclară, haotică a viermilor de dedesubt. Blocă o aripă, își eliberează brațul respectiv și fixează aparatul respirator pe gură și pe nas. Profită de ocazie ca să atașeze cupa-oculară, apoi coborî ochelarii de protecție împotriva vaporilor siliconici. După aceea, se încordă pentru salt.

Comisese însă prima greșală a unui ucenic Jedi – direcționarea exclusivă a atenției asupra unui singur țel sau obiect. Concentrarea era una, iar îngustarea percepțiilor cu totul alta, și Anakin ignorase ceea ce se petrecea deasupra lui.

Simți o furnicătură lăuntrică și întoarse capul ca să privească în lateral, la timp pentru ca lovitura destinată tâmplei să-l nimerească în creștet. Cioplitorul-în-sânge plană și poposi pe pilonul vecin, privind cu satisfacție băiatul care se prăbușea cu capul în jos spre masa clocotitoare de viermi.

Îl urmă apoi, cu gâtul lung întins spre înainte, cu lobii nazali uniți în formă de pană, plonjând pentru a-și termina misiunea din ziua aceea.

Căderea lui Anakin fu amortizată de un plaur de spumă groasă și urât mirositoare, care plutea pe lacul viermilor. Băiatul se afundă încetisor în spuma care își accelerează emisiile de noxe, până ce un damf de amoniac îl făcu să tresară brusc, readucându-i cunoștința, deși se simțea amețit. Ochii îl usturau. Lovitura primită în cap îi deplasase ochelarii și masca respiratorie.

Lucrurile trebuiau abordate în ordinea priorităților. Anakin întinse aripile și-și descățăramă harnașamentul, apoi se răsuci pentru a-și distribui greutatea în mod egal pe suprafața aripilor. Acestea acționau pe spumă aidoma unor schiuri late, și viteza lui de afundare se redusese considerabil. Aripile erau oricum îndoite și deveniseră inutile, chiar dacă le-ar fi putut desprinde din masa de spumă.

Cioplitorul-în-sânge îi semnase condamnarea la moarte, iar faptul că moartea întârzia să apară nu constituia o alinare, față de certitudinea ei. Plaurul întins, galben-spălăcit, unduia, urmând ridicările și coborârile viermilor. De jur împrejur se auzeau pocnituri permanente – bulele de gaz ce se spărgeau în spumă. Apoi, Anakin auzi un sunet și mai sinistru, dacă așa ceva era posibil: șuierul prelung și înfundat al viermilor care lunecau unii peste alții.

Băiatul de abia putea distinge ceva. *Sunt mort*. Tentativa de acordare totală cu Forța ar fi putut să-l calmeze, dar instruirea nu-i permitea deocamdată să apeleze la levitație – cel puțin, nu mai mult de câțiva centimetri.

De fapt, Anakin se simțea atât de rușinat de lipsa lui de atenție, atât de umilit de acțiunile care-l aduseseră aici, în puț, încât moartea i se părea de importanță secundară față de eșecurile de proporții pe care le suferise.

Indiferent ce crezuse Qui-Gon despre el, nu era făcut să ajungă un Jedi. Yoda și Mace Windu avuseseră tot timpul dreptate.

Totuși știința usturătoare a propriei sale incompetențe nu însemna că trebuia să accepte fără să clipească toate insultele ulterioare. Simți planarea silențioasă a cioplitorului-în-sânge la câțiva metri deasupra lui și, aproape nonșalant, eschivă la timp a doua lovitură.

Un Jedi nu se gândește la răzbunare, însă mintea lui Anakin funcționa la viteză maximă acum, cu gândurile limpezite de durerea din țeastă și de pulsația surdă din braț. Cioplitorul-în-sânge știa cine era el și de unde venea... coincidența era prea mare pentru a-l numi sclav, la o depărtare atât de mare de sistemele stelare periferice lipsite de legi, unde sclavia reprezenta un fenomen banal. Cineva se afla fie pe urmele lui Anakin, fie pe urmele cavalerilor Jedi în general.

Băiatul se îndoia că el atrăsese prea multă atenție în decursul scurtei lui vieți, sau că ar fi meritat ca un asasin să fie interesat de persoana sa. Mult mai probabil, Templul se găsea sub observație și un grup necunoscut spera să-i elimine pe Jedi, unul câte unul, ocupându-se întâi de cei mai slabi și mai vulnerabili.

Adică de mine.

Cioplitorul-în-sânge reprezenta o amenințare pentru cei care-l eliberaseră pe Anakin de sclavie, care-l adoptaseră și-i oferiseră o viață nouă, departe de Tatooine. Dacă Anakin nu avea să ajungă niciodată un Jedi, sau măcar să atingă maturitatea, putea cel puțin să elimine o amenințare la adresa ordinului brav și necesar.

Puse masca respiratorie, inspiră adânc aerul filtrat și examina suportul pe care să se scufunde. Ar fi putut să rupă nervura unei aripi și s-o utilizeze ca armă. Se aplecă grijuliu, echilibrându-se permanent, și prinse nervura subțire. Aceasta cedă sub presiunea aplicată descentrat, și Anakin o îndoi înainte și înapoi, până se rupse. În capătul opus, unde aripile se cuplau în rotor, făcu altă îndoitură, lovind scurt cu călcâiul, apoi smulse capătul, eliberându-l, și îndepărtă fragilul manșon lubrifiant. Articulația sferică transforma nervura într-un ciomag destul de bun.

Ansamblul total al aripilor nu cântărea însă nici cinci kilograme, iar nervura avea, poate, o sută de grame. Pentru a obține impactul dorit, trebuia o lovitură aplicată cu toată forța.

Cioplitorul-în-sânge plană din nou în picaj, cu picioarele ghemuite și cu brațele tri-articulate atârând aidoma antenelor pediculate ale cleștilor-îuți de pe Naboo.

Era complet concentrat asupra padawanului.

Repetând eroarea de mai devreme a lui Anakin.

Cu inima zvâcnind de speranță și de fericire. Anakin îl zări pe Obi-Wan apărând deasupra cioplitorului-în-sânge. Maestrul Jedi extinse lama sabiei și, în aceeași clipă, coborî cu ambele tălpi pe aripile asasinului, rupându-le ca pe niște crenguțe.

Două pendulări ale sabiei și vârfurile aripilor dispărură.

Asasinul emise un strigăt înăbușit și căzu spre înapoi. Combustibilul din mini-rezervoarele aripilor se aprinse și-l roti ca pe o roată de foc strălucitoare, ridicându-l aproape douăzeci de metri înainte să se stingă, sfărâind.

Cioplitorul-în-sânge se prăbuși fără un sunet în lac, la douăzeci de metri mai departe, înălțând o jerbă micuță și sclipitoare de silicon unsuros. Pentru câteva clipe, deasupra lui se involburară furioare de metan arzător.

Obi-Wan redresă și ridică aripile la timp pentru ca să sfârșească îngropat până la brâu în spumă. Expresia de pe chipul său atunci când dezactivă lama sabiei îl definea pe deplin – o combinație de răbdare și ușoară exasperare, de parcă Anakin tocmai dăduse greș la un exercițiu de silabisire.

Băiatul se întinse pentru a-și ajuta maestrul să rămână în poziție verticală.

– Ridică aripile, ține-le sus! strigă el.

– La ce bun? întrebă Obi-Wan. O singură pereche de aripi nu ne poate *ridica* pe amândoi.

– Eu mai am combustibil!

– Iar eu nu mai am aproape deloc. Aripile astea sunt foarte greu de controlat.

– Putem combina rezervoarele! zise Anakin cu ochii strălucind în lumina crepusculară.

Spuma se încreți alarmant. Deasupra șlamului siliconic, un cilindru gri-argintiu sclipitor, cu diametrul cât anvergura brațelor a patru oameni, se arcui la marginea insulei lor inconsistente. Pielea îi era încrustată cu fragmente minuscule de gunoaie, iar pe partea laterală se distingea un șir de ochi negri, mici, tiviți cu albastru strălucitor.

Ochii, aflați în capătul unor pedunculi scurți, îi examină curioși. Aparent, viermele se întreba dacă merita să-i mănânce.

În ciuda situației. Anakin nu putu să nu remarce solzii-trofee ce scânteiau pe toată lungimea viermelui. *Cei mai grozavi pe care i-am văzut – mari cât palma mea!*

Obi-Wan se scufunda rapid. Clipi, privind pâcla siliconică și gazele toxice care pluteau peste ei.

Anakin se aplecă, cu toată precauția și echilibrul de care era în stare, și-și demontă cilindrii cu combustibili de pe aripi, având grijă să deconecteze conductele de alimentare ale duzelor exterioare și să le stranguleze ajutajele.

Obi-Wan se concentra, căutând să nu se afunde mai mult în spuma lipicioasă.

Un alt segment de arc al viermelui, având înălțimea și lățimea unei pasarele pietonale, se ridică, plescând sonor, din partea opusă a plaurului care se micșorase. Alți ochi porniră să-i cerceteze. Arcul începu să vibreze, parcă anticipând satisfacția.

– N-o să mai fiu niciodată atât de prost, gâfâi Anakin în vreme ce fixa rezervoarele de aripile lui Obi-Wan.

– Să spui asta Consiliului, replică maestrul său. N-am nici cea mai mică îndoială că acolo vom sfârși amândoi, dacă în următoarele două minute izbutim să realizăm șase lucruri imposibile.

Segmentele viermelui vibrară la unison și şuierară prin silicon aidoma unor parâme smucite cu putere; se ridicară mult deasupra capetelor celor doi Jedi, dovedindu-se că aparțineau unei unice și lungi creaturi. Alte inele îi înconjurau, aparținând altor viermi, mai mari. În mod vădit, maestrul și ucenicul arătau apetisant și o dispută începuse pentru ei. Segmentele șfichiuiuau înainte și înapoi, izbind laturile plaurului. Spuma zbura în bucăți, până ce rămase numai un dop inform.

Anakin prinse cu o mână umărul lui Obi-Wan.

– Obi-Wan, rosti el cu sinceritate, ești cel mai grozav Jedi dintre toți.

Maestrul îl fulgeră cu privirea.

– N-ai putea să ne dai numai un impuls micuț..., imploră Anakin. Știi tu – în sus, și-n lateral.

Obi-Wan o făcu și, în aceeași fracțiune de secundă, băiatul acționă motoarele.

Zvâcnitura nu-l împiedică totuși să întindă cât putu de mult brațul, cu degetele rășchirate, să atingă curbura pielii unui șarpe și să înhațe un solz. Cuvă, se înălțară până la primul scut și pătrunseră în curentul ascendent din urma unui container lansat. Rotindu-se, zgâlțâiți până aproape de pierderea cunoștinței, fură ridicați prin orificiu.

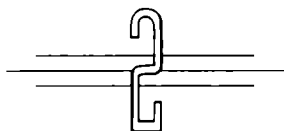
Obi-Wan simți brațele subțiri ale lui Anakin cuprinzându-i mijlocul.

– Dacă așa se face..., șopti băiatul.

Iar apoi ceva – să fi fost nou-descoperitul talent al padawanului în arta levitației? – îi purtă prin următorul scut, de parcă ar fi stat în palma unei mâini gigantice.

Obi-Wan nu fusese niciodată atât de aproape de o legătură așa puternică cu Forța, nici cu Qui-Gon, nici cu Mace Windu. Nici chiar cu Yoda.

– Cred c-o să reușim! chiui Anakin.



– Oportunitățile sunt nenumărate, rosti Raith Sienar mergând pe pasarela de deasupra halei de montaj, însoțit de comandorul Tarkin din Forța de Securitate a Regiunilor Periferice ale Republicii.

Cine i-ar fi văzut i-ar fi crezut frați: ambii trecuseră cu puțin peste treizeci de ani, erau subțiri, dar puternici, cu frunți înalte și bombate, ochi albaștri pătrunzători, chipuri aristocratice și comportamente pe măsură. Și ambii purtau robele de grație senatorială care dovedeau servicii deosebite aduse Senatului în ultimul deceniu.

– Te referi la Republică? întrebă Tarkin fără să-și ascundă disprețul.

Educația comandorului, care provenea dintr-o veche și faimoasă familie de militari, îi conferea vocii un ton specific, simultan amuzat și plictisit de viață.

– Câtuși de puțin, surăse Sienar spre vechiul său prieten.

Mult mai jos, de cealaltă parte a parapetului, patru nave Proiect Avansat se apropiau de faza finală a montajului – erau negre, lucioase, mai mici decât proiectele anterioare și, într-adevăr, foarte rapide.

– De șapte ani, n-am mai primit nici un contract interesant din partea Republicii.

– Navele astea pentru cine sunt?

– Contracte particulare cu Federația Comercială, cu câteva firme miniere, și alții. Foarte rentabile, atâta vreme cât nu-mi vând armele cele mai bune cui nu trebuie. După cum știi, înarmez toate navele pe care le vând. Este mai profitabil așa, dar uneori situația se poate complica. De aceea țin în rezervă lucrurile cele mai bune... pentru clienții foarte generoși.

Tarkin zâmbi, auzind răspunsul.

– Atunci s-ar putea să am vești care să-ți fie de folos, spuse el. Vin de la o ședință secretă. Cancelarul Palpatine a reușit să impună suspendarea

operațiunilor militare cauzate de incidentul Naboo. În scurt timp, forțele de securitate ale Federației Comerciale vor fi dizolvate. În următoarele luni, vor fi asimilate în forțele Republicii și puse la dispoziția Senatului. Toți vor fi nevoiți să se supună – până și Mineritul Periferic –, deoarece în caz contrar se vor confrunta cu o replică armată centralizată, și mult mai puternică.

Tarkin folosi un mini-locator pentru a examina detaliile noilor nave. Toate aveau diametrul de douăzeci de metri și aripile terminate prin elemente de răcire late și plane. Cabinele erau mici, sferice, spartane.

– Dacă ele reprezintă principala ta sursă de venituri, poziția îți este acum... să zicem, compromisă?

Sienar înclină capul pe un umăr. Decretul Cancelarului Palpatine nu constituise o surpriză pentru el.

– Federația Comercială dispune de rezerve importante de lichidități și, este adevărat, mi-a oferit contracte mult mai interesante decât Republica, însă mi-am păstrat prietenii din Senat. Îmi va lipsi patronajul Federației, totuși în viitorul apropiat nu întrevăd colapsul complet al influenței ei. Cât despre Republică... specificațiile nu-i sunt nici inspirate, nici inspiratoare. Iar când accept un contract cu Republica, sunt silit să lucrez cu inginerii bătrâni în care se încred senatorii. Sper că asta se va schimba.

– Am auzit că ei nu te privesc cu ochi buni. Îți critici cu prea multă ușurință, Raith. Atunci când actualii tăi clienți vor dispărea, te-ai gândit să preiei sub-contracte de la alții? Întrebă Tarkin, cu un ton ușor zeflemist. Sienar își agită degetele subțirite.

– Sper că recunoști că sunt flexibil. La urma urmelor, ne cunoaștem de zece ani.

Tarkin îi aruncă o căutătură plictisită.

– Sunt încă tânăr, Raith. Nu mă face să mă simt boșorog.

Trecură pe altă pasarelă, care făcea legătura cu o încăpere octogonală, cu pereți din oțel transparent, suspendată la treizeci de metri deasupra centrului hălei.

– Te rog să mă scuzi, dar astea mi se par *nave de luptă* avansate. Nimic de zis, sunt foarte frumoase.

Sienar încuviință din cap.

– Prototipuri pentru protecția convoaielor de marfă de la periferii. Republica nu mai asigură de mult paza rutelor cele mai profitabile. Bănuiesc că, după ce va integra forțele Federației Comerciale, va reveni la practica aceasta. Oricum, navele pe care le vezi au fost deja achitate.

– Au stocare?

– Bineînțeles. Multistocare în calele disponibile. Totul conform specificațiilor. O adevărată surpriză pentru pirai. În sfârșit, ajunge cu problemele afacerilor mele! Să revenim la relația *noastră*...

Tarkin își rezemă brațele pe balustradă.

– Am stabilit contacte noi, zise el. Foarte utile... Mai multe nu-ți pot spune.

– Știi că sunt un tip ambițios, spuse Sienar, aruncând o privire despre care spera că părea simultan lacomă și demnă. (Comandorul nu putea fi păcălit cu ușurință.) Am planuri, Tarkin, planuri extraordinare, care vor impresiona pe orice om cu imaginație.

– Cunosc mulți oameni cu *imaginație*, rosti Tarkin. Unii au poate chiar prea multă...

Porniră mai departe. În hala de dedesubt, droizii de asamblare se mișcau energic, iar la câțiva metri depărtare un pod rulant purta trei fuzelaje într-un transportor imbricat.

– Ca să fiu sincer, prietene, am venit să-ți aflui gândurile, să-ți spun o poveste foarte interesantă și să te înrolez în sprijinul cauzei mele. Dar nu aici, nu în văzul tuturor.

În interiorul atelierului de proiectare cu pereți din oțel transparent, în care nu aveau acces decât Sienar și anumiți vizitatori ai săi, Tarkin se instală într-un fotoliu din plastic gonflabil, conceput chiar de gazda lui. Alături, o uriașă masă holografică, gri-întunecat, bâzâia aproape inaudibil.

Sienar coborî perdele negre de securitate împrejurul centrului iluminat al atelierului și bărbaiții fură învăluți de o liniște stranie.

Tarkin încercă să vorbească, dar nu se auzi nici un sunet. Sienar îi întinse un vocoder argintiu mic, de mărimea unei alune, cuplat printr-un cablu flexibil la captatorul vocal în formă de pâlnie, superb prelucrat din plastotel. Îi arătă comandoului cum să insereze casca în ureche, lăsând captatorul să-i plutească în fața buzelor.

Acum se puteau auzi între ei.

– Fac mici favoruri pentru anumiți oameni, începu Tarkin. Anterior, am balansat aceste favoruri între părți opuse. Recent, eforturile mele au devenit ceva mai părtinitoare. Echilibrul nu mai este necesar.

Sienar stătea în picioare în fața vechiului său amic și asculta atent. Corpul lui înalt, cu mușchi perfect desenați, părea să respingă repausul.

– Unele dintre aceste persoane apreciază nasurile – nu trompele, prietene, nu antenele, ci nasurile umanoide! – care se strecoară în cât mai multe cratițe stelare, testând temperatura dinăuntru, ca să vadă dacă sunt potrivite pentru consum.

– De unde provine grija pentru oameni?

– Oamenii reprezintă viitorul, Raith.

– Unii dintre proiectanții mei cei mai buni nu sunt nici măcar umanoizi.

– Corect. Și noi angajăm non-umanoizi, oriunde sunt utili... deocamdată. Reține însă cuvintele mele: *Oamenii reprezintă viitorul.*

Sienar simți încordarea din glasul celui alt.

– Le-am reținut.

– Acum, ascultă cu atenție. Îți voi spune o poveste cu intrigi, cu zorzoane minunate, totuși foarte simplă în esență. Ea implică un tip rar și puțin văzut de navă spațială, foarte scump, de origine necunoscută – probabil o jucărie pentru nababi. S-ar putea ca finalmente să conducă

spre o planetă uitată, acoperită de o pădure specială, foarte misterioasă. Iar în scurt timp, s-ar putea să-i implice pe cavalerii Jedi.

Sienar surâse încântat.

– Ador poveștile despre Jedi. Să știi că sunt un admirator al lor.

– Mă intrigă și pe mine, zâmbi Tarkin. Una dintre misiunile mele – nu-ți voi spune cine hotărâște aceste misiuni și cât plătește – este să-i țin sub observație pe toți Jedi de pe Coruscant. Să-i țin sub observație... și să descurajez orice sporire a puterii lor.

Celălalt bărbat înălță o sprânceană.

– Ordinul Jedi sprijină Senatul.

Tarkin ignoră remarca printr-un gest neglijent din mână.

– Printre Jedi, există un tânăr interesat de droizi și de mașinării, un colecționar de vechituri destul de talentat. I-am strecurat în cale un droid micuț, foarte scump și foarte defect, iar el l-a dus în templul Jedi și l-a repus în funcțiune, așa cum am bănuir că va face. În felul acesta, am ascultat unele discuții particulare interesante.

Sienar asculta tot mai captivat, dar în același timp tot mai derutat. Pe durata existenței sale, dedicate proiectării și construirii de nave și echipamente speciale, cavalerii Jedi nu dovediseră niciodată vreun interes pentru contracte privind navele spațiale. Pentru transport, păruseră întotdeauna mulțumiți să apeleze la alții. Din punctul de vedere al lui Sienar, în ciuda bravurii și a disciplinei, cavalerii Jedi erau complet ignoranți în privința tehnologiei – exceptând, desigur, săbiile lor. Mda, acelea erau foarte interesante...

– Te rog să fii atent, Raith, îl smulse Tarkin din reverie. Acum ajung la partea cu adevărat atrăgătoare.

După o jumătate de oră, Sienar puse vocoderele de securitate înapoi în caseta lor și ridică perdelele de securitate. Era palid și mâinile îi tremurau ușor. Încerca să-și camufleze furia.

Tarkin vrea să pună mâna pe ceva care ar fi putut să-mi aparțină!

Își înăbuși însă nemulțumirea. Secretul fusese dezvăluit. Regulile se modificaseră.

Cu un aer distrat, și pentru a abate atenția de la reacția sa față de relatările lui Tarkin, comută afișajul holografic și milioane de curbe și linii micuțe se asamblară în aer deasupra mesei gri-întunecat. Formară o sferă ce se rotea lent, din care fusese îndepărtată o felie groasă. Două sfere mai mici apărură deasupra și dedesubtul polilor, legate prin fusuri înțesate de excrescențe, ce le confereau aspectul unor arici zbârliți.

Cu o expresie de afectare mulțumită, comandorul se întoarse către hologramă. Buzele lui subțiri și crude se lipiră strâns, dezvăluind milenii de educație aristocratică. Se aplecă pentru a examina scara de mărime și înălță sprâncelele.

Sienar fu mulțumit de reacția sa.

– Imposibil să fie atât de mare, comentă sec Tarkin. Ce este – fantezia unui puști?

– Cătuși de puțin, replică Sienar. Perfect realizabil, deși foarte costisitor.

– Mi-ai trezit curiozitatea. Ce este?

– Unul dintre proiectele mele demonstrative, cu care să-i impresionez pe puținii contractori atrași de grandios. Tarkin, care-i motivul pentru care acești... indivizi m-au ales tocmai pe mine?

– N-ai uitat că ești om?

– Nu se poate ca acesta să fie principalul lor criteriu.

– S-ar putea să ai o surpriză, Raith. Totuși, nu, probabil că în stadiul actual nu-i o cerință esențială. Este vorba despre poziția și despre inteligența ta. Cunoașterea ta inginerească o întrece mult pe a mea, deși, dragă prietene, eu te depășesc în privința capacităților militare. Și, desigur, a mai contat și *influența* mea. Ține-te aproape și vei ajunge departe. Vei ajunge în locuri fascinante.

Tarkin nu-și putea desprinde ochii de la sfera care se rotea lent și care prezenta acum turbo-laserul masiv cu miez activ.

– Aha, surâse comandorul, arma nu lipsește! Ai mai arătat asta cuiva? Sienar clătină din cap cu tristețe. Își dădea seama că momeala funcționa.

– Federația Comercială știe precis ce-i trebuie și nu dovedește nici cel mai mic interes pentru altceva. O deplorabilă lipsă de imaginație.

– Explică-mi.

– Este un vis, dar un vis realizabil, grație anumitor progrese în tehnologia hipermateriei. Un miez de implozie cu plasmă, având diametrul de un kilometru, poate asigura energia necesară unei nave de dimensiunile unui mic satelit natural. Doi asteroizi de gheață pentru combustibil... încă ușor de găsit în sistemele periferice...

– Cu o singură navă, un echipaj restrâns ar putea asigura ordinea într-un întreg sistem, reflectă Tarkin.

– Echipajul n-o să fie chiar așa restrâns, dar nava va fi cu siguranță una singură. Sienar ocoli holograma și începu să gesticuleze larg: Mă gândesc să renunț la sferile exterioare și să mențin doar una singură, cea centrală, cu diametrul de nouăzeci, o sută de kilometri. Designul ar fi mai acceptabil pentru transport.

Comandorul surâse mândru.

– Știam eu că am ales omul cel mai bun pentru treaba asta! Admiră proiectul, încruntându-se: Ce senzație de măreție! Ce *forță* inefabilă!

– Nu sunt sigur că am timpul liber necesar, încreți fruntea Sienar. În ciuda faptului că n-am legături la nivel înalt, izbutesc să fiu foarte ocupat.

Tarkin flutură din mână, cu un gest de ignorare a remarcii.

– Uită umbrele vieții trecute și concentrează-te asupra viitorului. Ce viitor va fi, Raith, dacă vei mulțumi persoanele cuvenite!

3

Templul Jedi era o construcție masivă, veche de secole, ridicată cu pricepere și cu artă; aidoma însă multor altor clădiri de pe Coruscant, exteriorul suferise în ultima vreme, fiind neglijat. Sub cele cinci minarete imaculate și sclipitoare, la nivelul dormitoarelor și intrărilor pentru personal, vopseaua se cojea și dăre lungi, verzui, se prelingeau din jgheburile de bronz pe acoperișurile largi și ușor curbate. Foile metalice matrițate își pierduseră izolația și începuseră se corodeze, creând configurații de curcubeu fantastice pe suprafețele lor de contact reciproc.

În interiorul Templului, teritoriul cavalerilor Jedi și al padawanilor, încăperile erau reci, cu iluminatul redus la minim, mai puțin în odăile personale, care, deși sărăcicioase, asigurau lămpi cu incandescență pentru lectura textelor împrumutate din biblioteca uriașă. Fiecare cubicul era de asemenea echipat cu calculator și holo-proiector, pentru accesul la cele mai recente lucrări de știință, istorie și filozofie.

Pentru o persoană din exterior, efectul general putea fi de penumbră studioasă, dar, pentru Jedi, Templul era un centru de învățătură, cavalerism și tradiție fără egal în universul cunoscut.

Scopul său era de a fi un loc de pace și meditație, combinate cu perioade de instruire riguroasă. Cu toate acestea, în ultima vreme, Consiliul Jedi își dedica tot mai mult timp problemelor politice neliniștitoare și repercusiunilor la scară mare ale colapsului economic care dura de decenii.

Republica nu-și putea permite însă prea multă meditație și nici prea mult studiu. În curând, epoca aceasta avea să fie una a acțiunilor și a ripostelor, cu multe forțe aliate împotriva libertății și principiilor ce-i călăuziseră pe Jedi în apărarea Senatului și Republicii.

Aceasta explica motivul pentru care atât de mulți maeștri se găseau la mare depărtare de Templu, risipiți prin periferiile pe cale de destrămare ale Republicii.

Nu explica însă de ce Mace Windu păstra un surâs preocupat, în timp ce prezida cazul alarmant al lui Anakin Skywalker.

Adevărul era că Obi-Wan nu izbutise niciodată să-l descifreze realmente pe Mace Windu. Mulți afirmau că Yoda ar fi fost cel mai enigmatic dintre cavalerii Jedi, obișnuind să învețe prin trucuri spectaculoase, nu prin exemple, prin enigme, nu prin indicarea faptelor. Din câte observase Obi-Wan, Mace părea să conducă prin exemplu riguros, folosind îndrumări clare și disciplină de fier, fără a recurge la revelații uimitoare. Dar, dintre toți Jedi, el aprecia cel mai iute o glumă și adesea recurgea la capcane filozofice rafinate în cursul dezbaterilor.

În antrenamente, se număra printre cavalerii cel mai greu de învins, din cauză că mișcările îi puteau fi atât de neașteptate. Indiferent dacă părea că susține un subiect, sau că i se opune, în realitate putea fi vorba doar despre o stratagemă menită să obțină rezultatul opus.

Mace Windu se caracteriza prin capricii creative ce sfidau analiza intelectuală. Ele constituiau de altfel unul dintre motivele pentru care era maestru Jedi.

Cinicii decadenți din districtul Senatului, care știau prea puține despre Jedi, îi priveau pe aceștia ca fiind păstrătorii rigizi și încruntați ai unei religii vechi și mușcăte, zdrențele unei țesături antice care avea să se destrame în curând, lăsând loc noilor veșminte scilpitoare și epocii caracterizate prin precizie chirurgicală și fapte seci, exacte. Mace Windu le reamintea tuturor celor cu care venea în contact că ordinul cavalerilor Jedi era plin de viață și activ, bogat în contradicții, cu o vitalitate greu – unii spuneau chiar imposibil – de desființat.

Imediat după ce se spălaseră și îndepărtaseră de pe ei siliconul și duhoarea puțului de deșeuri, Obi-Wan și Anakin luaseră un turbo-lift vechi, dar excelent întreținut, până în vârful strălucitorului Turn al Consiliului. Soarele după-amiezii târzii se revărsa prin ferestrele largi din sala de întruniri. Încăperea circulară era scăldată în strălucirea de aur vechi, care nu-l acoperea însă și pe Anakin, a cărui siluetă micuță era mascată de umbra unui fotoliu înalt și gol.

Padawanul privea realmente perplex.

Obi-Wan rămase lângă el, așa cum proceda orice maestru, când ucenicul său se afla în pericol de a fi izgonit.

În sală se găseau patru maestri. Celelalte fotolii erau goale. Mace Windu prezida. Obi-Wan își reamintea câteva audieri disciplinare care-l avuseseră protagonist pe propriul său maestru, Qui-Gon Jinn, totuși nici una dintre acelea nu se desfășurase într-o atmosferă atât de încălcată, în ciuda expresiei amuzate a lui Mace.

– Anakin Skywalker este de trei ani printre noi, începu Mace, și s-a dovedit un elev capabil. Ba chiar mai mult decât capabil. Strălucitor, cu talente și aptitudini pe care cu toții am sperat să le vedem dezvoltate și controlate.

Se sculă și-i ocoli pe cei doi audiați; mantia îi fâșâia ușor la fiecare pas al picioarelor lungi.

– Tăria de caracter este o dificultate care trebuie subjugată de padawan, deoarece poate fi o mască pentru neglijența lipsită de miez și țel. Ceea ce pare sclipitor în tinerețe pălește la maturitate și se sfarmă la bătrânețe. Unui Jedi nu i se acceptă astfel de slăbiciuni.

Se opri în fața băiatului.

– Anakin Skywalker, care a fost greșeala ta?

Obi-Wan făcu un pas înainte, ca să replice, dar brațul lui Mace se ridică brusc și ochii îi scânteiară, trimițând un avertisment. Deși un maestru trebuie să-și apere padawanul, era limpede că, în cazul acesta, Consiliul anulase regula respectivă.

Obi-Wan se aștepta la tot ce putea fi mai rău – verdictul fusese deja stabilit și Anakin urma să fie alungat din Templu.

Anakin îl privi pe Mace cu ochi mari, neobișnuit de inhibat.

Mace era neiertător.

– Te întreb din nou: care a fost greșeala ta?

– Am atras rușinea asupra ordinului și Templului, răspuse iute băiatul, cu glas ascuțit și slab.

– Nu-i tocmai precis. Repet: care a fost greșeala?

– Am încălcat legile municipalității și... și...

– Nu! spuse Mace și zâmbetul său dispăru, înlocuit de o expresie severă, aidoma unui nor întunecat care, cu numai câteva clipe înainte, sclipise în soare.

Anakin se crispă.

– Obi-Wan, explică-i padawanului tău care i-a fost greșeala. La urma urmelor, are aceleași rădăcini ca și greșeala ta.

Mace înălță o sprânceană și-l fixă cu privirea pe Obi-Wan.

Maestrul Jedi rămase pe gânduri înainte de a vorbi. Nimeni nu încercă să-l grăbească. Calea adevărului interior reprezenta o călătorie periculoasă, chiar și pentru un Jedi.

– O văd, rosti el în cele din urmă. Amândoi dorim certitudinea.

Anakin își privi maestrul cu o încruntătură neînțelegătoare.

– Explică-ne tuturor în ce fel ai greșit față de padawanul tău, spuse Mace pe un ton destul de blând, ținând seama de inversarea procedurii.

– El și eu suntem prea necopți pentru luxul certitudinii, continuă Obi-Wan. Experiența noastră nu este suficientă pentru a ne câștiga măcar pacea temporară. În același timp, eu am fost mai preocupat de dezvoltarea lui decât de a mea, distras de neajunsurile lui evidente, în loc să-l folosesc ca oglindă pentru a mă călăuzi, astfel ca, la rândul meu, să-l pot călăuzi.

– Începutul este bun, acceptă Mace. Acum, tinere Skywalker, explică-i Consiliului în ce fel îți poți găsi pacea, căutând emoții ieftine printre locuitorii cei mai josnici ai acestei planete?

Încruntătura lui Anakin se adânci.

– Abordezi o atitudine defensivă. îl avertiză Mace.

– N-am făcut decât să completez o lacună din instruirea mea, replică băiatul țăfnos.

Expresia lui Mace deveni impasibilă, iar pleoapele i se îngreunară peste ochii visători. Încrucișa brațele la spate.

– Și cine este responsabil pentru această lacună?

– Eu, maestre.

Mace încuviință din cap; chipul său colțuros părea o sculptură veche în stâncă. Dispăruse orice urmă de glumă sau de amuzament. Înapoia chipului acela, cei care-l cunoșteau puteau simți arderea unei flăcări orbitoare de concentrare, comparabilă cu a legendarilor maeștri din mileniile trecute.

– Caut eliberarea de durere, spuse Anakin. Mama mea...

Mace ridică brațul și Anakin amuți instantaneu.

– Durerea poate fi principalul nostru dascăl, șopti Mace de abia audibil. De ce fugi din fața ei?

– Este... este tăria mea. Așa mi se pare.

– Nu-i corect, interveni Obi-Wan punând mâna pe umărul băiatului. Anakin privi derutat de la unul la celălalt.

– Ce este greșit, învățătorule? Întrebă Mace.

– Sprijină-te pe durere ca pe o cârjă, zise Obi-Wan, și vei crea mânie și teama întunecată de adevăr. Durerea călăuzește, dar nu susține.

Anakin lăsă capul pe un umăr. Părea micuț, chiar imaterial printre maeștrii Jedi, înconjurat de atâta experiență copleșitoare. Chipul i se schimonosi nefericit.

– Aptitudinile mele cele mai dezvoltate nu sunt de Jedi.

– Este adevărat, aprobă Mace, îți direcționezi spiritul și suferința spre mașinării și întreceri inutile, în loc să-ți confrunți sentimentele în mod direct. Ai ticsit coridoarele Templului cu droizi de care mă-mpiedic la tot pasul. Ne îndepărtăm însă de esența cazului de față. Încearcă din nou să-ți explici greșeala.

Anakin scutură din cap, sfâșiat între încăpățânare și lacrimi.

– Nu știu ce vrei să spun, maestre.

Mace inspiră adânc și închise ochii.

– Privește spre interior, Anakin.

– Nu vreau, gâfâi băiatul cu glas întretăiat. Nu-mi place ce văd acolo.

– Este posibil să vezi altceva decât tensiunile provocate de apropierea maturității? Întrebă Mace.

– Nu! Văd... prea multe, prea multe.

– Prea multe – din ce anume?

– Ard ca un soare la interior!

Glasul lui Anakin răsună precum un clopot în sală. Pentru o clipă, liniștea fu totală.

Remarcabil, admise Mace și, în mod straniu, un zâmbet îi flutură pe buze. Și?

– Și nu știu ce să fac. Vreau să fug. Mă face să fiu nesăbuit, de aceea caut senzațiile tari. Nu-nvinuiesc pe nimeni pentru...

Nu putu să încheie fraza. Obi-Wan simți chinul băiatului ca pe un cuțit, răsucindu-se în propriile sale măruntaie.

– Nici mama nu știa ce să facă cu mine, șopti Anakin.

Ușa din peretele îndepărtat al încăperii începu să se deschidă încet. Mace și Obi-Wan priviră într-acolo.

În sala rotundă pătrunse o siluetă feminină mărunță, înveșmântată în mantia Templului, și o voce limpede răsună muzical:

– Așa cum bănuisem! Ce avem aici – un episod inchizitorial?

Mace surâse larg în fața sarcasmului.

– Bun venit, Thracia.

Obi-Wan plecă fruntea în semn de respect.

– Pot sta lângă tine, Anakin?

Thracia Cho Leem porni fără grabă spre centrul sălii, acolo unde se aflau Obi-Wan și Anakin. Părul ei sur era tuns scurt, ca o cască pe țeasta alungită, iar nasul acvilin aduldmea aerul rece, de parcă i-ar fi judecat pe toți ocupanții încăperii în funcție de mirosul fiecăruia. Ochii mari și strălucitori, cu irisuri ca mărgelile ultramarine, trecură în revistă fotografiile goale. Își adună mantia lungă și întunecată, apoi ridică mânecile, dezvăluind brațe puternice și subțiri. După aceea, împinse bărbia înainte.

– Trebuia să te anunț că m-am întors, Mace.

– Este întotdeauna o onoare.

– Mi se pare că v-ați aliat împotriva acestui băiat.

– Putea să fi fost și mai rău, replică Mace. Azi, majoritatea membrilor Consiliului lipsesc. Yoda ar fi fost mult mai aspru...

– Buturuga aia cu urechi mari nu știe nimic despre copiii umanoizi. De fapt, nici tu nu știi mai nimic. N-ai fost niciodată însurat, Mace! Eu însă am fost căsătorită. Am mulți fii și fiice, pe multe planete. Uneori mă gândesc c-ar trebui să luați cu toții o pauză, așa cum am făcut eu, și să respirați aerul adevărat, să vedeți cum se manifestă Forța în viața de zi cu zi, în loc să pierdeți vremea antrenându-vă în dueli cu săbiile.

Surâsul lui Mace se transformase într-unul de încântare.

– După atâția ani, este minunat să te avem printre noi. Thracia.

Glasul său nu conținea nici urmă de ironie. Era realmente fericit de prezența femeii și părea chiar mai mulțumit pentru că ea îi luase prin surprindere.

– Ce propui pentru tânărul Skywalker?

– Ceva nu-i în regulă cu mine, îl întrerupse Anakin apoi amuți, privind iute prin sală.

– Prostii! exclamă Thracia, cu trăsăturile încruntate de enervare. (Era aproape de înălțimea băiatului și-l privea direct în ochi.) Nici unul dintre noi nu poate pătrunde în inima altuia. Din fericire, Forța nu ne ajută în privința asta. Te-ntreb, băiete, ce vrei să dedeștii?

– Știi ce s-a întâmplat? se interesă Obi-Wan.

– V-ați întors amândoi acoperiți de șlam și duhnind a gunoi. Tot Templul vuiește, replică Thracia. Anakin îi amuză pe cavaleri. A adus mai multă energie și viață în maldărul ăsta sumbru de fosile decât oricare altul în ultima vreme, incluzându-l aici și pe Qui-Gon Jinn. Așadar, băiete, ce vrei să dovedești?

– Nu vreau să dovedesc nimic. Vreau să știu cine sunt, așa cum îmi repetă întruna Obi-Wan.

Thracia pufni din nou și-i aruncă lui Obi-Wan o privire în care se amestecau afecțiunea și critica tăioasă.

– Obi-Wan a uitat c-a fost copil.

Bărbatul zâmbi scurt.

– Qui-Gon n-ar fi fost de acord cu asta.

– Qui-Gon! El a fost cu adevărat un copil – toată viața a rămas copil, dar a fost mai înțelept decât cei mai mulți! Ajunge însă cu bârfa. Simt că aici există un pericol real.

– A existat o tentativă de asasinat, zise Obi-Wan. Un cioplitor-în-sânge.

Suspectăm implicarea forțelor dizidente din interiorul Republicii, adăugă Mace.

– Știa totul despre mine, interveni Anakin.

– „Totul“? se încruntă Thracia spre Mace.

– L-am lăsat...

Ochii băiatului se lărgiră a înțelegere. Privi către Obi-Wan.

– Maestre, îmi văd greșeala!

Thracia strânse din buze și se răsuci spre Obi-Wan.

Maestrul Jedi încrucișă brațele peste piept. El și cu Anakin ar fi putut să fie frați, deoarece, la urma urmelor nu-i despărteau decât zece ani, totuși Obi-Wan era ființa cea mai apropiată de un tată pe care ar fi putut s-o aibă Anakin.

– Da?

– În cursa din puț, am căutat pacea și satisfacția personală, în loc să mă gândesc la țelurile mai mărețe ale cavalerilor Jedi.

– Și? îl încurajă Obi-Wan.

– Vreau să spun că știam că nu era bine să fug din Templu, să-mi mint maestrul, să mă angajez în activități ilegale care ar fi putut periclita reputația ordinului...

– O listă destul de lungă, observă Mace Windu.

– Dar... mi-am urmat scopurile personale, chiar și după ce ar fi trebuit să-mi fie limpede că Templul era amenințat.

Într-adevăr, foarte serios, murmură Thracia.

Îl prîuse pe Anakin de umeri, apoi se uită la Obi-Wan, ca să vadă dacă n-îngăduia să intervină. Acesta încuviință, deși suspicios. Thracia era temută pentru instruirea femeilor Jedi, nu pentru pregătirea bărbaților.

Anakin, într-o bună zi, puterile tale le-ar putea depăși pe cele ale oricărei persoane din sala asta. Dar ce se-ntâmplă când împingi ceva cu mai multă putere?

– Se mișcă mai repede.

Ea aprobă din cap.

– Tu ești împins de o moștenire genetică pe care puțini o pot înțelege. Își desprinsе mâinile de pe umerii lui: Obi-Wan?

– Când te miști mai repede, îi continuă Obi-Wan ideea, ai mai puțin timp de gândire. Trebuie să-ți stăpânești patimile. dar deocamdată trebuie să fii mai puțin preocupat de eliberarea de durere. Tinerețea este o perioadă de nesiguranțe și de frământări.

– Nici eu n-aș fi putut vorbi mai bine, aprobă Thracia. Anakin, *fii copil!* Bucură-te de copilăria ta. Testează-ți limitele. Irită și provoacă. Acesta este felul tău de a fi. Pentru înțelepciune vei avea timp destul când tălpile încălțărilor îți vor fi mult mai găurite. Enervează-ți maestrul. Îi va reaminti de vremea când a fost și el copil. Și... spune-ne ce-ți trebuie, *acum*, pentru ca să ajungi acolo unde trebuie să ajungi, în cele din urmă, cu instruirea ta.

Mace Windu păru gata să protesteze violent, nefiind de acord, dar Thracia îi oferi un surâs strălucitor, ridicând sprâncenele pe fruntea cutată, și umerii bărbatului coborâră în tăcere. Thracia era una dintre puținele persoane care-l puteau întrece pe Mace în ironii, iar el o știa prea bine.

Anakin privi în jurul sălii, înțelegând că, oricare ar fi fost starea de spirit la începutul audierii, acum existau puține șanse ca să mai fie izgonit din Templu. Thracia își impusese punctul de vedere, așa cum numai ea putea s-o facă, împungându-i cu finețe pe toți.

– Îmi trebuie o sarcină, o misiune, rosti băiatul cu glas tremurat de emoție. Trebuie să fac ceva. Ceva real.

– Cum îți putem acorda încrederea noastră? întrebă Mace, aplecându-se înainte și privindu-l pătrunzător.

Anakin nu-și feri ochii. Puterea spiritului său, a personalității sale, era aproape înspăimântător de vizibilă.

– Este adevărat, padawanule, cum *putem* avea încredere în tine, după toate greșelile acestea? vorbi Thracia cu glas inexpresiv. Una este să fii ceea ce ești, dar cu totul altceva este să-i târăști și pe alții în pericol.

Anakin o privi câteva secunde lungi, examinându-i chipul, așa cum ar fi cercetat o hartă în căutarea drumului spre casă.

– Nu-mi repet niciodată greșelile, spuse el în cele din urmă clipind încet. Se răsuci spre ceilalți membri ai Consiliului: Nu sunt idiot.

– Sunt de acord, încuviință Thracia. Mace, găsește-le o misiune concretă, în loc să mocească și să dea în clocot în Templu.

– Mă apropiasem de concluzia asta, rosti Mace.

– După ce l-ai îngrozit pe băiat toată ziua! exclamă femeia.

– Anakin nu se îngrozește ușor, și în nici un caz de noi, replică sec Mace. Thracia, cred totuși că altul este motivul pentru care ne onorezi astăzi.

– Cât de perspicace ești! Pericolele cresc cu fiecare zi și dușmanii noștri, indiferent cine ar fi ei, din Senat, sau din afara lui, pot încerca din nou să ne asasineze elevii, înainte de a fi pregătiți de autoapărare.

Femeia își coborî mânecile și se așează într-un fotoliu gol, lângă Mace.

– Ai trimis-o pe fosta mea ucenică, Vergere, într-o misiune, și de un an n-am mai primit nici o veste de la ea. Vergere este încrezătoare în sine, așa cum sunt instruiți cavalerii Jedi. Este posibil să-și fi prelungit misiunea, ori să fi găsit alta. Oricum, solicit ca Obi-Wan Kenobi să fie trimis ca susținere.

– Cu mine? se luminează la față Anakin.

Și-o amintea pe Vergere – o fată micuță, zveltă și foarte energică, care-l tratase cu reținere politicoasă, ca pe un adult. O plăcuse. Ii plăcuse îndeosebi configurația de pene și mustăți feline scurte din jurul chipului ei, și ochii mari, întrebători.

– Ar fi vorba despre o misiune de durată? se interesează Obi-Wan.

– În cealaltă parte a galaxiei, cu mult în afara jurisdicției Republicii, răspunse Mace gânditor. Dacă vom fi de acord...

– Ocazia de aventură și dezvoltare, departe de tumultul și intrigile planetei-capitală, interveni Thracia. Obi-Wan, nu ești entuziasat?

Bărbatul făcu un pas înainte.

– Dacă Templul se găsește în pericol, aș prefera să rămân pentru a-l apăra.

– Văd calea pe care pășim cu toții, rosti Mace. Thracia este îngrijorată în privința ucenicei, deși Vergere a devenit cavaler Jedi. Misiunea aceasta implică enigme, călătorii lungi și o planetă exotică – tot ceea ce poate localiza atenția unui tânăr padawan.

– Nu trebuie să-ncurajăm aventurismul de dragul aventurismului, protestă Obi-Wan și Anakin îl privi consternat.

Chipul sobru al lui Mace arăta că împărtășea o parte din grijiile lui Obi-Wan, dar nu pe toate. Ridică mâna.

– Pe Coruscant, nu s-a ajuns încă la o criză. Criza se poate declanșa de abia peste decenii. Cât timp vei fi plecat, Obi-Wan, *probabil* că ne vom putea apăra și singuri. Buzele lui schițară o umbră de surâs: Un padawan trebuie să-și urmeze maestrul. Anakin, ești de acord?

– Evident! se foi băiatul, sperând să scape de sub examinarea atâtor ochi critici. Audierea s-a încheiat?

– Toate la timpul lor, răspunse Mace și ochii îi redeveniră visători. Acum, explică-mi din nou cum ai ajuns să participi la cursa aceea?

Anakin stătea întins pe pat, în odaia micuță, răsucind între degete verbo-creierul unui droid. În spotul de lumină al veiozei cu incandescență, chipul său era complet concentrat. Sprâncenele proiectau umbre lungi peste ochi. Își trecu degetele prin părul scurt și miji ochii asupra conectorilor mașinăriei.

Nu-i plăcea că învinsese. I se părea greșit că încălcase atât de mult regulile și totuși fusese păstrat ca padawan. Nu-i plăcea neliniștea pe care i-o producea această victorie, dacă putea fi vorba despre o victorie. Mai presus de orice alte slăbiciuni, aroganța îl costa cel mai mult.

Mă țin aici, fiindcă am un potențial care n-a mai fost întâlnit niciodată. Mă instruiesc, deoarece sunt curioși să vadă ce pot face. Mă simt ca un nabab, care nu știe niciodată dacă prietenii lui sunt adevărați... sau dacă-i urmăresc doar banii.

Gândul respectiv era iritant și în același timp neadevărat. De ce mă tolerează, atunci? De ce continuu eu să-i pun la încercare? Mi se spune să-mi folosesc durerea... dar uneori nici măcar nu știu de unde provine ea! Mi-am îngrijorat mama... și am pus-o la încercare, iarăși și iarăși, ca să mă asigur că mă iubea. M-a trimis de pe Tatooine, ca să pot fi crescut de oameni mai puternici. Ca să mă pot autocontrola. Cu toate astea, n-am învățat s-o fac.

Se așeză cu picioarele strânse sub el și introduse firul unui tester în verbo-creier. Pe perimetrul sferei cu proeminențe se aprinseră, pâlpâind, câteva leduri roșu-întunecate, semnalând stări critice.

Un droid de protocol ocupa un colț al camerei. Anakin se sculă, îi ridică panoul de acces, introduse verbo-creierul și aranjă contactele în alte puncte de testare. Ledurile stărilor critice arătară că droidul își putea controla din nou propriile acțiuni. Cu vârful degetului, băiatul puse în

mișcare verbo-creierul. Acesta se roti înainte și înapoi pe sistemul cardanic de mare viteză, mai rapid chiar decât ochii iuți ai lui Anakin, căutând inputuri de la mănunchiurile de senzori introduse în capul droidului.

Încă o mașină reparată. Jedi nu le foloseau, însă constituiau un alt capriciu al băiatului pe care-l tolerau. De obicei.

Unul dintre droizii mici ai lui Anakin, un model casnic elegant pe care-l culesese pe jumătate strivit de pe stradă, fusese găsit în sala Consiliului, ocupându-se de niște lămpi care nu trebuiau reparate. Îi fusese returnat băiatului după ce fusese tăiat perfect în două, cu jumătățile sudate astfel încât să fie ușor de recunoscut.

Un avertisment relativ blând.

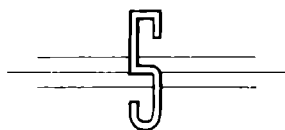
Anakin se simțise mulțumit. Prea multă toleranță față de excentricități dovedea slăbiciune, iar tentativa cioplitorului-în-sânge arăta că pe Coruscant existau pericole reale.

Trase adânc aer în piept și decise că Jedi erau probabil singurele persoane din galaxie care puteau să-l învețe, să-l instruiască și să-i ofere o direcție. Și, desigur, greul misiunii atârna pe umerii lui Obi-Wan, pe care Anakin îl iubea și-l respecta, iar din acest motiv, trebuia să-l supună și mai multor încercări.

A doua zi, urmau să părăsească Coruscantul spre o destinație care nu fusese deocamdată specificată. Trebuia să se culce.

Anakin detesta somnul.

În vise, i se părea că ceva din interiorul lui îl supunea pe el la încercări, ceva foarte puternic, căruia nu-i păsa dacă era iubit sau temut.



Vergere a fost ucenica mea cea mai capabilă. Am fost alături de ea din clipa când era prunc, de abia ieșită din găoace. Ea însăși și-a ales această misiune.

Thracia Cho Leem îi însoțea pe Obi-Wan și Anakin pe rampa pentru pasageri a transportorului orbital, care ocupa în terminalul capitalei un doc special, rezervat pentru călătoriile cavalerilor Jedi. Femeia îi întinse lui Obi-Wan un datacard micuț. Anakin stătea cu mâinile încrucișate la spate, privindu-i cu atenție pe cei doi.

– Detaliile sunt prea secrete pentru a fi discutate aici, urmă Thracia. Când vă veți întâlni cu Charza Kwinn, el vă va da alt card, necesar pentru accesarea conținutului acestuia. Charza s-ar putea să vi se pară nițel dificil, bizar, dar îi slujește cu loialitate pe Jedi de peste un secol. I-am dat-o pe Vergere în grijă, iar acum vă las în mâinile lui. Forța fie cu voi!

Transportorul decola lin. Anakin stătea în cabina din față; pe fotoliul aflat de cealaltă parte a culoarului. Obi-Wan închisese ochii și medita. Transportorul republican era bine întreținut tehnic, așa cum se cuvenea unei nave din Clasa Senat, totuși Anakin simțea că detaliile ornamentale nu erau chiar de prima mână. Fără să aprecieze opulența, băiatul era aproape perfect acordat cu felul în care oamenii aveau grijă de mașinăriile lor.

– Maestre, aceasta nu-i misiunea pe care o doreai, așa-i?

Obi-Wan deschise ochii. Meditația sa nu ajunsese foarte departe, de abia în punctul de izolare a gândurilor de toate legăturile lingvistice și sociale, la marginea unei simple comuniuni cu Forța, așa că reveni cu ușurință la realitate. Anakin medita rareori, deși cunoștea tehnica respectivă.

– Am învățat să accept lucrurile pe care ni le cere Consiliul, răspunse Obi-Wan după ce-și dresе glasul.

Un droid rulă printre fotolii și le oferi sucuri în recipiente comprimabile. Erau singurii pasageri ai navei. Obi-Wan bău un suc. Anakin luă două recipiente și jongla cu ele câteva clipe, înainte de a le consuma.

– Unde ai fi preferat să fii? întrebă el. Vreau să zic, dacă n-ar fi trebuit să-mi fii profesor...

– Suntem unde suntem, și misiunea noastră este importantă.

– Unde te duci când meditezi? insistă Anakin.

Obi-Wan surâse, simțindu-i cheful de vorbă.

– Într-o stare a minții și corpului unde pot reevalua simplitatea.

Anakin strâmbă din nas.

– Eu nu meditez prea des.

– Am observat.

– Ajung într-un punct... și mă supraîncarc. Parc-aș plonja într-o supernovă. Ceva se dilată în mine. Nu-mi place.

Băiatul nu-i mai povestise lucrurile acelea până atunci. Plecarea din Templu se dovedea deja benefică. Thracia avusese dreptate.

– Ar trebui să examinăm problema asta în călătoria noastră, sugeră Obi-Wan. Deocamdată însă direcționează-ți energia. Mai sunt multe texte Jedi de lecturat, și Mace a insistat să-ți continui studiile.

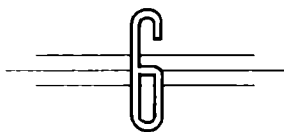
– O să le continui, atunci când știu unde suntem și ncotro ne-ndreptăm.

Obi-Wan îl cunoștea prea bine pe Anakin ca să mai insiste; nu era deloc leneș la învățătură, ba chiar se dovedea mult mai ager decât fusese maestrul său la aceeași vârstă.

Ajuns pe orbită, transportorul se apropie rapid de un doc de transfer. Anakin recunoscuse clasa navei aflate de cealaltă parte a docului: un cargou micuț, probabil un YT-1150 modificat. Semăna cu o pâine prelungă și ovală, secționată longitudinal în trei segmente, dintre care fuzelajul central era cel mai mare. Judecând după modificările pe care le putea zări în carlinga ce conținea integratorul hiperpropulsiei și din care porneau stabilizatorii exteriori, nava fusese transformată într-una de Clasa 0,8, mai rapidă decât orice vehicul din cataloagele Republicii sau ale Federației Comerciale.

Anakin privi cu interes entuziast cuplarea tunelurilor conectoare. Izul aerului din interior se schimbă radical.

Cargoul lui Charza Kwinн mirosea ca un ocean, se gândi Obi-Wan. Sau, mai precis, ca un ochi de apă stătută rămas după reflux.



Charza Kwinn era un priapulîn mascul. În galaxia cu o varietate imensă de forme de viață, pe care orice călător cosmopolit le-ar fi apreciat ca banale, priapulînii continuau să semene cu coșmarul unui pescar. Desigur, Obi-Wan auzise de multe ori despre aceste legendare ajutoare ale cavalerilor Jedi, totuși nu fusese tocmai pregătit să se găsească în prezența unuia.

Cei mai mulți viermi erau lipsiți de șira spinării. Charza avea cinci notocorde noduroase, dispuse în jurul corpului pe toată lungimea sa. Aplatizat longitudinal, măsura cel puțin patru metri de la un capăt la celălalt, atunci când era complet extins, ceea ce se întâmpla rareori.

Își primi pasagerii, dispus într-un „S” vertical, având curba superioară foarte turtită; pe curba aceea, se aflau cele trei perechi de ochi pedunculați. Abdomenul îi era acoperit cu peri groși care se frecau mereu între ei, parcă într-o permanentă consultare. Coada, sau membrul inferior, se termina printr-o perie rigidă similară, care șuiera, deplasându-se înainte și înapoi prin stratul subțire de apă ce acoperea podeaua. Din părțile laterale, țepi lungi și flexibili se întindeau precum franjurile scrobite ale unui covor.

Anakin era fascinat de formele țepilor aceia. Unii semănau cu cârlige minuscule, alții erau spatulați, iar alții aveau forma unor sfere mici, ghimpate. Charza Kwinn le folosea ca sute de degete extrem de iscusite.

– *Bun sosit în Star Sea Flower, îi întâmpină el. Mă bucur să fiu din nou însoțit de Jedi printre stele.*

În ciuda staturii sale maiestuoase și amenințătoare, Charza vorbea cu un murmur șuierător lin, pronunțând cuvintele prin frecarea perilor din vecinătatea stigmatelor, orificiile sale respiratorii. Faptul în sine că vorbea era remarcabil, iar claritatea și tonul dezarmant de prietenos al cuvintelor erau uluitoare.

Interiorul întunecat și umed al navei sale era animat de creaturi mici care mișunau peste tot. Siluete mai mari se piteau prin colțuri și trăgeau cu ochiul, în vreme ce Charza îi conduse pe Obi-Wan și Anakin prin navă. Pompe și filtre zumzăiau silențios, reîmprospătând pe cât posibil apa. Iluminatul slab era asigurat de cadranele instrumentelor de bord și de razele laser subțiri, care traversau pe alocuri coridoarele. Spoturi minuscule urmăreau permanent creaturile de dimensiuni mari, inclusiv pe Jedi.

Obi-Wan acceptă situația cu calm, deși spera că existau cabine speciale pentru pasagerii mai puțin acvatici decât Charza.

– Este o cinste să lucrez alături de tine, Charza Kwin. rosti el și-l prezintă pe Anakin.

Băiatul era în același timp reținut și fascinat. Priapulinel emise un soi de chicotit.

– Tinerii Jedi cască ochii mari, când intră în Star Sea Flower. Ignorau mirosurile! Totul va fi împrospătat, o dată ce vom porni și ne vom găsi în hiperspațiu. Până atunci, energia este economisită și confortul redus.

Îi purtă printr-un coridor strâmt, spre centrul navei, departe de motoare; ajuns la capăt, atinse un buton mare, crornat. Trapa se deschise spre exterior cu un șuierat și aerul cald și uscat se revărsă peste ei aidoma unei brize din adâncurile deșerturilor de pe Tatooine.

Obi-Wan intră în cabina care avea să-i găzduiască pe durata drumului și-și frecă palmele încântat.

– Excelent! aprobă el.

Anakin îl urmă înăuntru și-și șterse tălpile pe covorașul absorbant de sub trapă.

Charza rămase afară, în mod vădit deranjat de aerul uscat. Cabina mică, dar bine echipată, era caldă și puternic iluminată, mobilată cu două cușete pentru accelerație, care urmau să le slujească și drept paturi. Ridicând ochii, Anakin văzu că puteau privi direct în spațiu, printr-un hublou mare și rotund, nervurat radial pentru ranforsare suplimentară.

– Pornim peste o zecime de flux... o oră standard, anunță Charza. Aveți la dispoziție cizme impermeabile, care pot fi ajustate pentru orice mărime, dacă doriți să-mi țineți tovărășie în continuare, în cabina pilotului. Aceasta m-ar ferici peste măsură.

Se retrase un pas și trapa se închise.

Anakin se instalează și-și puse ranița într-un dulap.

– Vergere trebuie să fi stat aici, observă el.

– Doar dacă n-a preferat să înoate, comentă Obi-Wan.

– Ce crezi că s-a-ntâmpnat cu ea?

– N-aș îndrăzni să mă hazardez în presupuneri. Capacitățile ei sunt excepționale. Are tot atâtea aptitudini cât Thracia și este aproape la fel de aventuroasă ca tine.

Anakin zâmbi la auzul ultimului comentariu.

– Dar mai înțeleaptă?

Obi-Wan încuviință scurt din cap.

– Și tu poți fi înțelept, adăugă el.

– Este o calitate ocazională... Acum, poți să-mi spui încotro mergem?

Obi-Wan își depozită la rândul său bagajul și se așează pe capătul unei cușete. Incrucieșă brațele pe piept și-l fixă cu privirea pe Anakin.

– Nu pot cunoaște toate amănuntele, până nu vom corela datacardul nostru cu cel al lui Charza. Știu doar atât: Jedi au aflat de existența unei planete, situată în riftul Gardaji din brațul Tingel, cu mult dincolo de hotarele Republicii. Negustorii independenți au adus informații despre o comunitate îndepărtată, care a construit nave stelare ieșite din comun – aparate mici, perfect realizate, care pot fi considerate cu ușurință în Clasa 0.4.

Anakin holbă ochii. Se așează vizavi de Obi-Wan, doritor să afle mai multe.

– Zvonurile sunt asociate cu o planetă misterioasă, pe care unii o numesc Sekot, iar alții îi spun Zonama Sekot. Sursele noastre afirmă că Zonama Sekot este denumirea completă a planetei, care se găsește pe orbita unei stele pitice, în nordul galactic al riftului și în sensul rotirii care o îndepărtează de noi. Hărțile relevate acum două secole de expedițiile care au explorat regiunea arată însă numai aglomerări de bolovani, proto-planete, nimic interesant, decât poate pentru viitori mineri lipsiți de pretenții. În tot cazul, nici urmă de viață. Totuși, alte surse ne-au confirmat că a fost stabilă o rută comercială necunoscută, pe care hogătașii cunoscători ai comerțului stelar o folosesc pentru deplasări secrete, ca să-și comande navele acolo. Este adevărat că navele au fost observate în unele sisteme, dar forțele de securitate ale Republicii n-au examinat nici una în detaliu.

– Mi se pare mai degrabă o legendă, zise Anakin. Poate că-i o farsă.

– Este posibil. Pe de altă parte, acum trei ani în regiunea Gardaji a fost raportată intruziunea unei rase stelare necunoscute. Vergere a fost trimisă să investigheze situația și, cu această ocazie, să încerce localizarea planetei Zonama Sekot. A descoperit planeta... și a transmis un mesaj scurt către stația noastră cea mai apropiată. De atunci, nu s-a mai primit nimic de la ea. Mesajul respectiv a fost alterat din cauza distanței și numai câteva fragmente sunt coerente, dar interesante.

– Ce a găsit Vergere?

– O planetă acoperită cu o junglă deasă, de un tip care n-a mai fost consemnat niciodată. Forme de viață arboricole gigantice și fabrici camuflate. Practic, raportul ei a confirmat doar că nu-i vorba despre o legendă.

Anakin clătină uimit din cap.

– Mișto, rosti el admirativ. Mișto de-a dreptul!

– După ce vom porni, continuă Obi-Wan, vom examina amănunțit rapoartele. Acum însă ar trebui să ne alăturăm lui Charza.

– Și el este mișto, reflectă băiatul. Mi-ar plăcea să-l văd luptându-se cu un hutt.

– Charza provine dintr-o specie devotată păcii, preciză Obi-Wan. Consideră aplicarea violenței drept eroarea supremă, și ar prefera să moară decât să lupte. Cu toate acestea, este foarte inteligent și extrem de ambițios.

– Calitățile unui spion excepțional?

– Mai precis, ale unui șef excepțional de spioni. În plus, este un pilot cu foarte multe aptitudini.



Raith Sienar era un om foarte bogat. Atenția scrupuloasă pe care o acorda piețelor de desfacere, talentul extraordinar în conducerea subalternilor – umanoizi și alte rase – și strategia de a-și păstra întotdeauna operațiunile relativ reduse și locale îi aduseseră profituri ce depășeau cu mult cele mai îndrăznețe vise ale tinereții.

Noua posibilitate – de a i se alătura lui Tarkin într-o întreprindere atât nebuloasă, cât și riscantă – îl tensiona oarecum, dar în același timp ceva lăuntric îl împingea înainte.

Până atunci acționase călăuzit de instinct, iar instinctul îi spunea că acela era pulsul viitorului. De fapt, era posibil ca el să știe mai multe decât Tarkin în legătură cu viitorul respectiv.

În perioadele de schimbări, era totuși înțelept să fii precaut, cunoscător și pregătit.

Un alt factor al succesului său fusese obiceiul de a-și tăinui excesele. Iar Sienar avea cu adevărat excese; acela era termenul pe care-l prefera în loc de „vicii” sau „excentricități”.

De pildă, nici chiar Tarkin nu știa de colecția lui de experimente eșuate...

Bărbatul mergea fără grabă prin tunelul lung, aflat la mai bine de un kilometru sub podeaua halei centrale din principala uzină Sienar Systems de pe Coruscant. Holograme îi apăreau în față, iar holo-proiectoarele declanșate de trecerea sa prezentau produse din planul de achiziții privind apărarea Republicii, de acum zece ani, elogiile ale senatorilor și guvernaților provinciali, și livrări de prototipuri din cadrul contractelor inițiale cu multele subdiviziuni ale Federației Comerciale, care deveniseră treptat învăluite în secret, pe măsură ce Federația își întărise autoritatea centrală.

Sienar surâse, zărindu-și realizarea cea mai spectaculoasă și, deocamdată, cea mai mare – un crucișător de paradă pentru o mie de

pasageri, Clasa 2, destinat recepțiilor triumfale pe planetele care semnau contracte exclusive cu Federația Comercială.

Urma apoi proiectul celei mai rapide și mai avansate dintre navele sale, dotată cu arsenalul cel mai puternic, construită pentru un client foarte misterios... cineva despre care Sienar bănuia că Tarkin nu avea habar. N-ar trebui să subestimeze propriile mele relații, se gândi el, propriile mele pârgii politice!

De fapt, Sienar nu aflase niciodată cu siguranță cine era clientul respectiv, atât doar că fusese încântat de proiectele navelor sale. Bănuia însă că era o persoană foarte importantă. Mai bănuia ceva. Un cumpărător al cărui nume aduce moartea, chiar dacă-l pronunți în șoaptă.

Așadar Republica se găsea în toiul schimbărilor; poate că era deja în pragul destrămării, sau poate că era otrăvită lent, zi după zi. Tarkin strecurase unele aluzii și Sienar nu-l putea contrazice. El însă avea să supraviețuiască.

Probabil că navele sale transportaseră între sistemele stelare chiar persoanele pe care Tarkin doar le putea sugera. Asta îl umplea de mândrie, totuși în același timp...

Sienar știa că oportunitățile extraordinare însemnau și pericole extraordinare.

Tarkin era suficient de inteligent și foarte ambițios, trăsături cărora li se adăuga o lăcomie ieșită din comun. Caracteristicile acestea îl amuzau pe Sienar, care se considera mai presus de plăcerile trupești. Pe de altă parte, era gata oricând să se afunde în plăcerile minții.

Jucăriile intelectuale de lux constituiau slăbiciunea lui, iar cele mai minunate dintre acestea erau eșecurile concurenței, pe care le cumpăra la prețuri de nimic ori de câte ori putea, salvându-le de cimitirele de fier vechi ale discreditării tehnologice. Câteodată, fusese nevoit să salveze nefericitele produse de la un soi de execuție. Unele erau prea periculoase pentru a fi păstrate operaționale, sau măcar intacte.

Introduse codul de acces în muzeul subteran și adulmecă aerul rece, apoi rămase o clipă în întunericul micuței anticamere, savurând liniștea. Sienar venea frecvent aici, când dorea să gândească în tihnă, să scape de distrageri și să ia decizii-cheie.

Recunoscându-l, anticamera aprinse luminile și bărbatul introduse alt cod în ușa spre lungul culoar central al muzeului. Suspînând anticipativ, pătrunse în templul eșecurilor, surâse și ridică brațele, salutând șirurile de exponate.

Mintea i se limpezea ca prin farmec, când pășea printre exemplele glorioase ale supraestimării și proastei proiectări. Atâtea rateuri, atâtea pași greșiți – din punct de vedere tehnic și politic – îl înviorau ca un duș rece și biciuitor!

Un grup de dezastre favorite ocupa un cub transparent chiar lângă intrarea în muzeu: o formațiune de patru droizi masivi destinați luptelor universale, echipați cu atât de multe arme încât de abia se mai puteau

desprinde de la sol. Fuseseră fabricați în sistemul uzinal Kol Huro, șapte planete devotate construirii de sisteme defensive și nave stelare pentru un tiran mărunț și crud, înfrânt de Republică în urmă cu cincisprezece ani. Droizii erau înalți de peste patru metri și aproape la fel de lași, dotați cu unități minuscule de inteligență, lenți, stângaci și la fel de stupizi în concepție ca și tiranul care le stabilise designul. Acum zece ani, Sienar îi adusese în Republică prin contrabandă, fără să-i dezarmeze și fără să le anuleze funcționalitatea arsenalului. Le demontase însă inteligența centrală, deși poate că asta nu conta prea mult. Îi menținea la nivel energetic minim și senzorii lor îl urmăriră lent, când trecu pe lângă ei, cu ochii mici strălucind și magazinele de armament tresărind dezamăgit.

Sienar zâmbi, nu la adresa lor, monstruoșității demne de milă, ci la adresa creatorilor.

Pe locul următor în ierarhia trofeelor sale figura o mașinărie mai subtilă, care dovedea realmente atât ingeniozitate, cât și o anume grijă în execuție: un vehicul de asolizare, menit să ocupe asteroizii metalici dintr-un sistem stelar neexploatat și să amplaseze unități de producție, care să construiască droizi de invazie din materia primă disponibilă. Echipamentul de minerit fusese excelent executat, dar ansamblul eșuase în privința fabricilor de droizi. Nici măcar unu la sută din droizi nu funcționase.

Adesea, Sienar reflectase la ideea aceea – de a crea o mașină care să construiască alte mașini, toate fiind programate să ducă la bun sfârșit strategii ofensive. Republica manifestase însă prea multe scrupule ca să dovedească interes pentru asemenea arme, iar liderii neimoidieni ai Federației Comerciale le respinseseră din capul locului ca nefiind practice. În privința asta nu dăduseră dovadă de prea multă imaginație, cel puțin în condițiile de acum câțiva ani...

Poate că tocmai de aceea conducerea lor capitulase înaintea Cancelarului Palpatine.

Luminile se aprinseră în șirul principal de vitrine cubice, care se întindea pe cinci sute de metri, până la capătul culoarului. Două mii douăsprezece expozate de arme și nave ce eșuaseră, reprezentând tot atâtea admonestări amenințătoare – ești supus greșelilor, Raiith Sienar. Întotdeauna, gândește de trei ori înainte să acționezi, și întotdeauna pregătește trei variante!

Între două expozate mai mari, un cub mic conținea un droid asasin de-a dreptul hâd, cu cap prelung și cilindric, și torace rudimentar. Asasinii aceia eșuaseră în două privințe: aveau un aspect deprimant de evident și manifestau tendința de a scăpa complet de sub control, ucigându-și creatorii. Verbo-creierul celui de aici fusese carbonizat de droizii de securitate avansată. Sienar îl păstra fiindcă o fostă colegă de la Universitatea Tehnică Rigovia fusese implicată în design și murise omorâtă chiar de droidul acesta. Era un memento de precauție: nu-ți supraestima niciodată competența.

Recent, anticipând o schimbare a psihologiei clasei politice, constructorul începuse să-și examineze propriile slăbiciuni, propria focalizare îngustă. Întotdeauna preferase eleganța, finețea și exprimarea concentrată a puterii. Și întotdeauna avusese de-a face cu conducători care-l aprobaseră mai mult sau mai puțin – o clasă conducătoare răspândită prin toată galaxia, obișnuită cu secole de pace relativă, obișnuită să abordeze războaiele din sisteme planetare izolate, pe calea embargoului și acțiunilor polițienești. Cine avea să înlocuiască clasa aceea?

Alți adepți ai eleganței și fineții?

Sienar nu credea asta. Pătrunzând în muzeul eșecurilor, începuse să se vadă pe sine, instalat în mijlocul propriilor sale expozate, rigid, inflexibil, demodat, învechit... și atât de tânăr!

Înlocuitorii elitelor decadente conduc prin violență brutală. *În istoria galaxiei, aceasta era o lege. O balanță politică înfricoșătoare, dar reală.*

Cu câteva luni în urmă, privind-și arta din unghiul puterii brutale și centralizate, Sienar începuse să lucreze la Planetoidul Expediționar de Luptă, al cărui design îl fascinase în așa măsură pe Tarkin. Reacția comandoului sugerase că bănuiala sa – mai precis, o băjbăială prin beznă – fusese corectă. Noii conducători puteau fi mai impresionați de spectaculozitate decât de stil.

Pe Tarkin îl impresionase dintotdeauna mărimea și forța brută și de aceea, Sienar păstrase prietenia cu el. Tarkin era viclean din punct de vedere politic și militar, dar, în specialitatea lui Sienar – tehnica destinată transportului și războiului –, îi era de departe inferior. O recunoscuse chiar el în discuția purtată.

Totuși... Admiterea unei slăbiciuni, nevoia unui partener, nu erau deloc caracteristice lui Tarkin.

Cine manipulează pe cine?

– Foarte interesant, rosti un glas îndărătul său.

Sienar fu cât pe aici să sară în sus de spaimă. Întorcându-se, privi între două cuburi și zări silueta înaltă și zveltă a comandoului, pe jumătate în penumbră, cu ochii albaștri sclipind aidoma unor mărgele mici. Înapoia lui, o fință uriașă cu membre multiarticulate, nas incredibil de lat și piele aurie irizată, îl fixa atent pe Sienar.

– Pe neașteptate, continuă Tarkin, am constatat că timpul ne presează și că ne trebuie un lucru pe care ni-l poți oferi. Fie ni te alături în această întreprindere, fie pornim la drum fără tine. Am nevoie de o informație. Dacă decizi să nu fii alături de noi, dar ne furnizezi informația, atunci, din respect pentru prietenia noastră, și știind că poți păstra un secret dacă ai de câștigat de pe urma lui, tânăra mea cunoștință, prezentă aici, nu te va ucide.

Sienar știu că nu-și putea permite să fie surprins. Timpurile se schimbau și era de așteptat ca și prietenii să se schimbe. Ar fi fost inutil să întrebe cum reușiseră Tarkin și asociatul lui să capete acces în

sanctuarul său și, ținând seama de circumstanțe, poate că ar fi fost de-a dreptul grosolan.

– Vrei ceva de la mine, reformulă el cu un surâs ironic. Ceva despre care crezi că nu ți-aș oferi de bunăvoie. Era însă suficient să-mi ceri, Tarkin.

Comandorul îi ignoră sarcasmul. Expresia îi era lipsită acum de amuzament și toleranță. Fața îi părea surprinzător de bătrână și răuvoitoare. Malefică.

Sienar simțea disperare.

– Cândva ai fost principalul sub-contractor în readaptarea Clasei YT de nave ușoare pentru comerț.

– Informația este disponibilă în arhive. De atunci, majoritatea navelor YT au fost dezafectate de proprietarii lor. Modelele ulterioare au fost mult mai eficiente.

Tarkin flutură nerăbdător din braț.

– În integumentul tuturor navelor pe care le-ai readaptat, ai plasat câte un dispozitiv de urmărire, care poate fi activat prin intermediul unui cod unic. Detaliul acesta nu l-ai dezvăluit proprietarilor și, de fapt, nici autorităților.

Expresia lui Sienar nu se modifică. Are nevoie de codurile necesare activării unui dispozitiv.

– Mai repede, vorbi cioplitorul-în-sânge cu glas subțire, dar sigur pe sine.

Sienar observă că făptura înaltă și aurie avea mai multe răni, dintre care unele superficiale, însă cel puțin două păreau serioase.

– Dă-mi numărul de serie al navei și-ți voi spune codul, rosti el. Ca prieten ce-ți sunt. Realmente, Tarkin!

Comandorul gesticulă scurt spre cioplitorul-în-sânge, care întinse un datapad micuț pe care numărul clipea rapid, afișat în cifre roșii. Dedesubtul numărului, pâlpâia un cont de înmatriculare orbital, indicând că fanta respectivă de andocare avea în scurt timp să fie liberă pentru altă navă a Senatului.

Sienar reconstrui aproape instantaneu codul navei respective; crease toate codurile, bazându-se pe o ecuație în care introducea numărul de serie. Îl spuse, iar cioplitorul-în-sânge îl introduse în comunicator și-l transmise.

Constructorul se foi încet, sperând să găsească în haine minusculul droid spion pe care Tarkin i-l plasase în mod evident cu ocazia ultimei sale vizite.

– Dispozitivul de urmărire va fi însă inutil în hiperspațiu, preciză el. Este de putere redusă și nu funcționează bine pe distanțe mari. Între timp, am învățat să construiesc altele mai bune.

– Îl vom dubla ca altul, mai nou, înainte ca nava să părăsească orbita. Ne trebuia codul tocmai pentru a le cupla între ele. Împreună, ne vor sluji interesele.

– O navă senatorială? se interesă Sienar.

Tarkin clătină din cap.

– Proprietatea unui asociat al cavalerilor Jedi. Nu te mai pipăi atâta, Raith. Nu-i politicos!

Ridică palma, arătând telecomanda minusculă pe care o ținea acolo. Apăsă o tastă și ceva foșni în pantalonii lui Sienar. Bărbatul se înfioră, simțind o mișcare pe picior, apoi zări droidul îndepărtându-se de cizma sa. Era micuț, de un tip complet necunoscut, plat, flexibil și capabil să-și modifice textura pentru a corespunde cu a hainelor. Până și un expert l-ar fi putut trece cu vederea.

Sienar se întrebă cât aveau să-l coste noutățile aflate.

– Mă pregăteam să răspund afirmativ propunerii tale, rosti el pe un ton îmbufnat.

– Îți repet, timpul ne presează.

– Și nu aveai vreme nici măcar pentru o minimă politețe... între prieteni vechi?

– Cătuși de puțin, rosti implacabil Tarkin. Obiceiurile vechi sunt pe ducă. Trebuie să ne adaptăm. Eu m-am adaptat.

– Văd. Ce altceva îți mai pot oferi?

Comandorul consideră în sfârșit că era cazul să zâmbească, deși asta nu-l făcu să pară mai prietenos. Încă din tinerețe, oasele feței lui Tarkin răzbătuseră prea mult prin piele.

– Multe, Raith! A trecut destul de când nu ți-ai mai folosit pregătirea militară, dar am credea că n-ai uitat-o. Acum, când sunt sigur că ești alături de noi...

– Nici n-aș fi conceput altfel, murmură Sienar.

– Ți-ar plăcea să comanzi o expediție?

– Spre planeta exotica de care aminteai mai devreme?

– Da.

– De ce mi-ai mai povestit despre ea, dacă n-ai avut destulă încredere că-ți voi da codul pentru dispozitivul de urmărire?

– Deoarece am fost recent informat că planeta aceea nu reprezenta un secret pentru tine.

Sienar își retrase brusc capul, aidoma unui șarpe care se pregătește să atace, și inspiră adânc.

– *Sunt într-adevăr impresionat. Oare pe câți dintre angajații mei cei mai loiali va trebui să-i... concediez?*

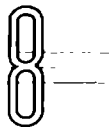
– Știai că planeta există. Deții una dintre navele construite acolo.

Constructorului nu-i plăcea să fie prins cu minciuna, oricât ar fi fost de nevinovată.

– O carcasă inertă, rosti pe un ton justificator, cumpărată de la un locotenent corupt din Federația Comercială, care-i ucisese proprietarul. Navele nu mai funcționează dacă proprietarii lor nu trăiesc.

– Este o informație utilă. Câte nave din acestea crezi c-au fost construite?

- Probabil o sută.
- Dintr-un total de douăzeci de milioane de nave spațiale, înregistrate sau nu în galaxia cunoscută. Și cât crezi că i-au costat pe proprietarii lor?
- Nu sunt sigur. Milioane... poate miliarde.
- Dintotdeauna, spuse Tarkin apăsător, te-ai considerat mai isteț decât mine, cu un pas înaintea mea. Mereu călare pe situație. De data asta însă îți pot salva cariera, poate chiar viața. Ne putem uni sursele și resursele... pentru ca amândoi să fim mult înaintea celorlalți.
- Evident, încuviință Sienar inexpresiv. Consideri că ar fi momentul și locul potrivit pentru o strângere de mână fermă?



Obi-Wan și Anakin își puseră cizme și i se alăturară lui Charza în cabina de comandă, aflată în carlinga tribord. Prin hublourile largi ce înconjurau postul de pilotaj, se putea zări noaptea care acoperea planeta de sub ei, metropola nesfârșită ce scânteia ca o grădină zoologică gungană din adâncul oceanului. Anakin se opri lângă un șir de creaturi mici cu cochilii dure și numeroși clești, care se agitau în apa dinapoia canapelei fără spătar a pilotului. Obi-Wan se gârbovi, așezându-se într-un fotoliu gol, mai mic, vizavi de canapea.

Charza nu trebui să-și întoarcă trupul pentru a-i examina cu o pereche de ochi purpuriu-închis, tiviți cu argintiu.

– Mi s-a spus că ai solzul unui vierme de gunoi, se adresă el băiatului. Că l-ai câștigat într-o cursă în puț.

– N-a fost o cursă oficială, preciză Obi-Wan.

– Nu mi-ai îngăduit să i-l dau lui Greeter și să-mi revendic rangul, spuse Anakin cu amărăciune.

– Îmi place să urmăresc cursele din puț, zise Charza. Poporul meu manifestă în prea mică măsură un comportament competitiv. Este amuzant să privești specii mai agresive, năpustindu-se să-și întâlnească soarta.

Se arcui brusc spre înapoi, își plimbă franjurile țepoase deasupra șirului de creaturi cu clești și ridică două dintre ele. Le dirijă spre o sutură care se deschise între perii groși de pe abdomen și le înghiți iute.

Creaturile rămase în șir își păstrară alinierea, dar emisă clic-uri din clești, parcă aplaudând.

– Cu plăcere, li se adresă pilotul.

Anakin se cutremură. Obi-Wan se foi în fotoliu, apoi vorbi:

– Charza, poate că ar trebui să-i explici padawanului meu care sunt relațiile tale.

– Aceștia sunt prieteni, confidenți și membri de echipaj, spuse Charza. Ei visează să fie consumați de Cel Mare.

Anakin se strâmbă, dar numai pentru o fracțiune de secundă, dându-și seama că Charza îl putea vedea și în lumina slabă. Privi spre Obi-Wan, simțindu-se pierdut.

– Niciodată nu lua lucrurile așa cum sunt, îl povățui încetișor maestrul său.

– Cu toții suntem parteneri, urmă Charza, și ne ajutăm în navă. Cei mici asigură hrana și, după ce sunt mâncați, eu le port urmașii în interiorul meu. Le nasc și le îngrijesc copiii, care, la rândul lor, devin membri de echipaj, parteneri... și hrană.

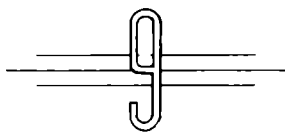
– Îți mănânci toți partenerii? întrebă băiatul.

– Stelelor, nu! exclamă Charza cu o imitație hârșăită de râs omenesc. Unii ar avea un gust oribil și apoi nu se procedează chiar așa. În nava aceasta avem multe relații diferite. Unii sunt hrană, alții nu. Toți cooperează. Vei vedea.

Folosind comenzi montate pe contrafișele ce se curbau de o parte și alta a sa, Charza desprinsese nava de docul orbital și cuplă motoarele sublumnice.

În ciuda vechimii, YT-1150 accelera remarcabil de lin și, peste câteva minute, părăsiseră orbita Coruscantului, deplasându-se către punctul de unde aveau să efectueze saltul în hiperspațiu.

– Este o navă bună, încuviință Charza, iar perii și țepii săi mângâiară cel mai apropiat perete de compartimentare. Un prieten bun.



– **R**aith, rosti Tarkin în timp ce umplea paharele cu vin de chimbak de pe Alderaan, tu căutai de ani de zile o oportunitate ca asta.

Apartamentul comandurului era micuț, dar elegant, aflat la înălțime, pe nivelul rezidențial al Primului Turn Senatorial, cu doi kilometri mai sus decât majoritatea orașului.

– Chiar dacă, poate, nu conștientizai, ți-ai dorit dintotdeauna să fii acolo, pentru zorii unui nou mod de a acționa în lumea afacerilor.

Sienar nu era băutor, însă acum se comportă prietenos și cooperant. Nu-i făcea plăcere prezența cioplitorului-în-sânge. Luă paharul și se prefăcu că savurează buchetul vinului. Sclipirea scurtă și liniștitoare din piatra verde-strălucitor a inelului său îl anunță că lichidul roșu și gros nu conținea otrăvuri sau droguri. Într-adevăr, vinul era aromat și delicios.

– Probabil însă, urmă Tarkin, că ți se pare interesant că n-ai prieteni în care să te poți încrede. Prietenia este un apanaj al trecutului. În clipa de față, nu există decât alianțe și avantaje. Bizuirea pe încredere constituie o slăbiciune majoră.

Era posibil ca Tarkin să-și fi pierdut inocența cu mult înaintea lui Sienar.

– Tot nu mi-ai făcut prezentările, fi atrase acesta atenția.

– El este Ke Daiv, se întoarse comandorul către cioplitorul-în-sânge, și provine dintr-o faimoasă familie de politicieni de pe Batorine. Anterior, Ke Daiv a făcut parte dintr-un corp select de asasini, afiliat în mod liber Federației Comerciale. Bănuiesc că a fost vorba despre o ultimă și stângace întreprindere a unei tentative de răzbunare împotriva ordinului Jedi.

Sienar își țuguie buzele la auzul impertinenței.

– Chiar așa? Întrebă el, simulând un mic fior de uimire.

În privința aceea știa mai multe decât bănuia Tarkin, și mai suspecta că, într-un fel sau altul, comandorul fusese implicat, totuși sursele sale nu-i putuseră preciza multe detalii.

– În cel mai bun caz, zise Tarkin fixându-l cu privirea, o tentativă prost plănuită.

– Știam că cioplitorii-în-sânge nu se implică în viața politică din exteriorul planetei lor, comentă Sienar.

– Sunt un individualist, replică Ke Daiv. Oportunitățile se extind o dată cu libertatea, dinspre trecut spre viitor.

– Elegant formulat, încuviință Tarkin. De fapt, eu l-am solicitat. Aptitudinile îi sunt considerabile și a eșuat împotriva unui cavaler Jedi. Eu l-aș ierta pentru asta, ce zici?

– Voi încerca din nou, și voi reuși, dacă se va ivi ocazia, spuse Ke Daiv.

– Cioplitorii-în-sânge sunt o rasă de artiști, rosti Sienar. Corectea-ză-mă, dacă greșesc, dar nu-i adevărat că produsul cel mai faimos de pe Batorine este o sculptură... realizată din lemnul roșu-strălucitor al arborelui-de-sânge indigen?

– Semnificația este dublă, explică Ke Daiv. În mod similar, asasinatul este o varietate de sculptură – îndepărtează inutilul.

Sienar termină paharul și-l felicită pe Tarkin pentru gusturile sale. Comandorul înclină din cap spre Ke Daiv, care se ridică și părăsi încăperea.

– Impresionant, comentă Sienar după ce ușa îngustă se închise.

Pe Coruscant, spațiul constituia un lux și, chiar acum, în criza economică, apartamentul lui Tarkin, deși situat sus deasupra orașului, era mult mai puțin spațios și, oricum, mai sărăcăcios mobilat decât cel al lui Sienar.

– Ar fi nevoie de câteva decenii pentru ca oamenii să ajungă rasa conducătoare a galaxiei, pufni Tarkin. Toleranța și slăbiciunea predecesorilor noștri au făcut necesar ca, deocamdată, să fim mărinimoși.

Ascultă un piuit scurt emis de comunicatorul pe care-l ținea într-o mână.

– Ținta, anunță el, a părăsit orbita. Dispozitivul nostru de urmărire comunică deja cu al rău.

– Cum vor reacționa neimoidienii – și toți ceilalți membri fondatori ai Federației Comerciale –, când vor descoperi că li se pregătește debarcarea? Noua înțelegere cu Senatul ar putea cauza neplăceri.

– Să zicem, deocamdată, că avem de partea noastră forțe puternice. Forțe care mă înfioară chiar și pe mine, când mă gândesc la ele. (Tarkin coborî comunicatorul și-și masă brațul cu cealaltă mână.) Mai bine să

discutam însă problemele imediate. Suntem implicați într-un joc a cărui miză este uriașă. După cum ai observat, trebuie să avansezi destul de mult în această nouă ierarhie. Sper ca, în cele din urmă, să fii răsplătit cu funcția de guvernator provincial și să poți controla mai multe sisteme stelare. Cât despre tine... tu vei vinde echipamente oricărei forțe politice care va supraviețui acestei fierberi. Împreună, putem găsi planeta misterioasă și s-o exploatăm în beneficiul reciproc.

– Este foarte interesant, aprobă Sienar. Niște nave Clasa 0,4 ar însemna o descoperire remarcabilă.

Cu adevărat, *gândi el. Dacă ar fi deținut un asemenea avantaj tehnologic, plus zece ani de dezvoltare continuă, el însuși ar fi putut deveni suficient de bogat pentru ca să poată numi personal membrii oricărui nou guvern galactic.*

Viitorul îndepărtat era însă mai puțin presant acum.

– Din păcate, vorbi Tarkin, nu te voi putea însoți. Deocamdată trebuie să rămân aici, pe Coruscant, ca să-mi continui jongleriile. Vei fi însă bine echipat.

Comunicatorul piui din nou.

– Vor urma niște zile încordate, reuă el. Nava care ne interesează a intrat în hiperspațiu. Am poziționat transpondere subspațiale, pe o rază de câteva sute de ani-lumină în jurul probabilei locații a planetei misterioase.

– Așadar... voi avea de-a face cu o întreagă planetă, în calitate de comandant al fostelor forțe ale Federației Comerciale?

– Vi se dispune de droizi, de un mic contingent alcătuit din membrii echipajului și de trupe. Desigur, echipajul și aghiotanții tăi vor deține pregătire specifică Federației Comerciale. Deocamdată, Republica n-a preluat unele nave ținute în rezervă. Ke Daiv te va însoți. El are experiență cu armamentul Federației și va fi sub comanda mea directă.

– Perfect, aprobă Sienar deși gândea cu totul altfel.

Niciodată nu fusese încântat de trupele de droizi. În opinia sa, erau substituenți jalnici ai soldaților vii, fiind limitați ca inteligență și flexibilitate.

Aparent, Tarkin îi simți neplăcerea.

– Vei folosi o nouă varietate de droizi de luptă, îi spuse. Au inteligență îmbunătățită și nu mai sunt dirijați centralizat. Federația a învățat din disputele recente.

– Minunat, comentă fără entuziasm Sienar.

– Bineînțeles, îți voi lăsa timp să-ți pui afacerile în ordine.

– Asta ar putea dura vreo două luni.

– Sper să fii gata în două zile.

– Desigur, încuviință Sienar și se ciocni gânditor cu degetul în bărbie. Ke Daiv a eșuat într-o misiune, totuși se pare că a fost promovat, din calitatea de asasin falimentar în cea de secund al unei... ce va fi? O flotă?

– O escadră, răspunse Tarkin cu un rictus, dar Ke Daiv nu va face parte din structura ta de comandă. Sunt totuși de acord. Din unele puncte de vedere, situația este penibilă.

– *Dă-mi voie să ghicesc. Forțe întunecate ne manipulează pe toți, iar Ke Daiv are relații? Relații non-umanoide care continuă să fie utile?*

Comandorul se strâmbă, însă nu răspunse.

– Pregătește-te de plecare, Raith, zise el. Și pentru binele nostru al tuturor, nu pune prea multe întrebări.

Obi-Wan ascultă ritmul regulat al respirației lui Anakin. Pe băiat îl istoviseră evenimentele zilei și adormise buștean. Conturat de lumina slabă a lămpilor de veghe albastre din cabină, chipul său era frumos, tânăr și perfect.

Maestrul Jedi se lăsă pe spate în cușetă, ascultând și simțind bâzâitul și zumzetul hiperpropulsiei. Se îndepărtaseră mult de Coruscant... totuși Obi-Wan percepea o neliniște evidentă. Era ceva legat de misiunea lor – practic, o simplă aventură, o călătorie spre un colț îndepărtat al galaxiei, în scopul realizării contactului cu o planetă aparent necunoscută Republicii și dușmanilor acesteia. Obi-Wan fusese de multe ori în regiuni care nu se găseau sub jurisdicția nimănui. Misiunea nu era, desigur, lipsită de pericole, dar, în același timp, aveau să fie departe de primejdiiile de pe Coruscant.

Pe maestrul Jedi îl tulbura mai degrabă faptul că avea să-l aibă permanent în grijă pe Anakin. În Templu, băiatul fusese înconjurat de mulți Jedi și de ajutoarele acestora, inclusiv de personalul de deservire, care preluaseră o parte din povara de pe umerii lui Obi-Wan. Ei jucaseră rolul familiei și Anakin le absorbisese toată atenția.

În realitate, Obi-Wan nu știa dacă se ridica la înălțimea sarcinii – el avea tendința să-și ordoneze gândurile și viața, pe când Anakin Skywalker spulbera ordinea aceea de câte ori putea.

De pildă, farsele. Anakin luase odată un droid de protocol stricat, pe care-l găsisese abandonat, îi reparase alimentatorul și-l îmbrăcase într-o robă Jedi. Capacitatea intelectuală a droidului fusese demult diminuată, în cine știe ce accident, iar Anakin îi montase verbo-creierul simplu al unui droid de bucătărie, după care-l postase pe coridorul unde se afla camera lui Obi-Wan. Neputând să vadă chipul droidului sub glugă,

Obi-Wan vorbise cu el două minute, înainte să-și dea seama că forma aceea nu era un Jedi, și nici măcar o ființă vie. În interiorul Templului, percepțiile și vigilența sa fuseseră relaxate. Anakin chiar îl tachinase în legătură cu episodul acela – un ucenic care să-și tachineze maestrul!

Obi-Wan surâse. Era exact ce ar fi făcut și Qui-Gon. Cu Anakin, granițele dintre maestru și ucenic dispăreau adesea. De acum devenise firesc pentru el să-și dea seama că putea să învețe de la băiat. În clipele sale de slăbiciune, simțea însă că nu era mersul normal al lucrurilor.

Cu toate acestea, continua.

Pericolul cât se poate de real era că Anakin nu putea și nu voia să-și controleze aptitudinile, talentele excepționale, puterea. În majoritatea cazurilor, se comporta ca un băiat oarecare aflat în pragul maturității, gata să facă toate greșelile care ar fi fost de așteptat din partea sa.

Deocamdată nu se întâmplase nimic, totuși Obi-Wan era sigur că într-o bună zi, în curând, pericolul avea să apară, nu cauzat de energia și de aventurile năstrușnice ale băiatului, ci de o aplicare greșită a Forței.

Poate că de aceea se simțea tulburat.

Sau poate că nu.

Adoptă o stare de atenție meditativă. În ultimii doi ani, Obi-Wan încercase să-și reducă necesarul de somn. Toți Jedi pe care-i cunoștea dormeau, dar auzise că existau unii care nu dormeau deloc. El era convins că atenția meditativă îndeplinea toate funcțiile somnului și-i oferea răgaz să-și examineze propriile gânduri la nivelurile cele mai profunde, păstrând în același timp vigilența.

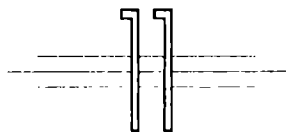
Încă n-ai încredere în tine, Jedi. N-ai încredere în legătura ta subconștientă cu Forța.

Obi-Wan întoarce capul și privi în cabina întunecată. Parcă ar fi vorbit Qui-Gon Jinn, totuși el nu auzise nimic. Și nici băiatul nu scosese vreun sunet.

În mod straniu, incidentul nu-l tulbură și mai mult pe Obi-Wan.

– Nu, maestre, rosti el fără să se adreseze cuiva anume, nu am încredere. Aceasta este puterea mea.

Qui-Gon ar fi dezbătut cu ardoare opinia respectivă, dar nu se auzi nici un răspuns.



Sienar încercă să se concentreze asupra călăriei și să ignore vârtejul de griji care nu-i dădea pace de la ultima întrevedere cu Tarkin.

Animalul, un trith acrobat sur-albăstrui, tropăia grațios pe șase picioare, ocolind manejul privat al lui Sienar și răspunzând la cea mai ușoară atingere a gleznei sau la tresărirea brațului călărețului. Spinarea trithilor acrobați era o șa naturală... dacă manipulările genetice ce duraseră o mie de generații puteau fi considerate naturale. Animalele constructorului – avea trei acrobați – erau cele mai bune ce puteau fi cumpărate pe piață, un alt lux a cărui posibilă pierdere îl făcea să șovăie. *Prea moale, prea atașat, prea lipsit de flexibilitate!*

Cu toate acestea, Sienar își văzu de călărie și încercă să se simtă bine.

Trase ușor de frâie și trithul se cabră pe cele două perechi posterioare de picioare, agitându-le cu eleganță pe cele anterioare. Emitea sunete muzicale ca de flaut, ce-l înfiorau pe bărbat până în adâncul inimii. Fusese o vreme când ar fi putut călări un trith zile întregi prin prerie, simțindu-se absolut fericit... desigur, până i-ar fi venit ideea altui proiect de navă spațială.

Câteva luni bune probabil că nu avea nici să călărească, nici să proiecteze. Se părea că Tarkin considera că-i putea modifica viața, amestecându-se în afacerile lui, amenințându-l și înfruptându-se cu lăcomie din multele sale secrete.

Problema era că se putea ca Tarkin să fi avut dreptate: sub mlaștina de obligații și impunerii, se găsea ascunsă o oportunitate reală. Comandorul urma să profite totuși cel mai mult de pe urma participării lui Sienar.

Își roti trithul și-l apăsă cu gleznelor, pentru ca să galopeze pe perechile posterioare de picioare. Exercițiul era dificil și bărbatul se simțea mândru

de performanțele excelente ale animalelor sale, care câștigaseră multe trofee în competiții pe câteva planete.

Dinapoia ușilor duble mari prin care se făcea accesul în manej, răzbătu larimă. Droizii de securitate apărură în arenă, retrăgându-se și gesticulând agitați. Sienar descălecă iute și se ascunse îndărătul trithului, privind peste blana moale de pe spinarea animalului.

Tarkin trecu printre droizi, ignorându-le avertismentele; ținea în mână un dislocator ionic de grad senatorial, care făcea inutil orice droid de securitate.

Sienar rânji funest și ocoli trithul, care fornâi speriat de prezența străinului. Din fericire, Tarkin venise de data aceasta neînsoțit de cioplitorul-în-sânge.

– Bună dimineață, Raith, strigă vesel comandorul. Trebuie să-ți văd nava sekotană. Acum!

– Nici o problemă, vorbi amabil Sienar. Ar fi bine ca, pe viitor, să mă anunți când sosești, fiindcă nu toți droizii mei de securitate sunt afectați de dislocatoare. Este bine că ți-am anticipat lipsa de politețe... și i-am programat să te identifice. În caz contrar, te-ar fi doborât imediat ce ai fi trecut de ușile acelea.

Tarkin privi peste umăr și păli ușor.

– Am înțeles, spuse el coborând dislocatorul. Nu s-a-n întâmplat nimic.

– De data asta, nu, murmură Sienar.

Două dintre fabricile vechi ale lui Sienar fuseseră păstrate în subteranele capitalei, după ce bărbatul își mutase teatrul de operații în locații mai spectaculoase. Chiria era mică, iar musafirii nepoftiți puteau să dispară fără a crea probleme cu legea. De altfel, aici își amplasase majoritatea droizilor de securitate independenți proveniți de pe planete exterioare – cei mai buni care puteau fi procurați prin contrabandă și care răspundeau numai comenzilor sale.

Ca paznici, droizii erau neîntrețuși. Vigilența nu le putea slăbi din cauza plictiselii.

Tarkin îl urmă pe constructor, trădându-și pentru prima dată nervozitatea. Proprii săi droizi de securitate păreau mici și lipsiți de importanță, pe lângă uriașele mașinării argintii, cu blindaje grele, care păzeau resturile navei sekotane din hangarul întunecat, uscat și cavernos.

– Epava asta m-a costat o sută de milioane de credite, vorbi Sienar aprinzând câteva reflectoare din depozitul în care ecourile răsunau straniu. După cum vezi, arată deplorabil.

Tarkin ocoli fuzelajul cu înveliș neregulat, conținut într-un câmp sclipitor de refrigerare. În ciuda criogeniei și a eforturilor, mai puțin vizibile, de conservare, curbele cândva grațioase se transformaseră într-o masă zbârcită, dezumflată.

– Este organică, observă comandorul încrețind nasul.

– Credeam că știai deja asta.

– Nu credeam că-i... *atât* de organică. Mi se spusese că navele sunt, cumva, vii, dar... Dacă-i moartă, este inutilă, nu?

– O păstrez doar ca pe o curiozitate, o monstruoasă din adâncurile spațiului, rareori întâlnită. Cât despre înțelegerea capacităților ei, din păcate n-a mai rămas mare lucru pentru o analiză.

– Eu am niște imagini, zise Tarkin. Nave andocate pe planetele periferice, alimentându-se cu combustibil.

– Și cu substanțe nutritive, fără îndoială, adăugă Sienar.

Probabil că văzuse și el aceleași imagini.

– Este o plantă, sau un animal?

– Nici una, nici alta. Nu se poate autoreproduce. Nu are structură celulară, ci țesuturi dense și diferite, care încorporează metale și o varietate de polimeri foarte rezistenți la solicitări mecanice și termice... Realmente, o minune! Lipsită de proprietar, moare însă și se descompune repede.

– Să fie reminiscențe ale tehnologiei gungane de pe Naboo? sugeră Tarkin.

– Poate că da, spuse Sienar, sau poate că nu. Gunganii își construiesc navele din materie organică, dar ele nu sunt vii. Aceasta pare... diferită. Înainte să fi primit generoasa ta ofertă, căutam un proprietar care să fie de acord să-mi permită accesul la o navă sekotană aflată în stare de funcțiune. Deocamdată însă n-am căpătat nici un răspuns. Se pare că păstrarea secretului face parte din contract, iar încălcarea contractului poate duce la încheierea relației dintre proprietar și navă. Asta-i tot ce am izbutit.

– Am înțeles, încuviință comandorul. Raith, am ales omul cel mai potrivit pentru misiunea asta. Simt că te vei ridica la înălțimea așteptărilor.

– Acum, zise Sienar, după ce mi-ai văzut trofeul atât de costisitor și în același timp dezamăgitor, te pot invita la micul dejun? Este târziu și încă n-am mâncat.

– Nu, mulțumesc. Mai am multe vizite de făcut. Menține-ți un program flexibil, prietene. În orice clipă, poate să apară ceva nou.

– Bineînțeles, aprobă Sienar.

Timpul meu îți aparține, Tarkin. Eu am răbdare.

În drum spre punte, Obi-Wan se opri și privi în cubicul unde locuiau nutritivele, micuțele creaturi asemănătoare unor crabi. Anakin stătea pe un taburet în mijlocul lor, cu fruntea încrețită de concentrare.

Brusc, ridică ochii spre Obi-Wan și rosti:

– Nu pot decide dacă-mi place sau nu chestia asta.

– Ce anume?

– *Relația lor cu Charza. Par să-l venerateze, dar el le mănâncă.*

– În cazul acesta, m-aș încrede mai degrabă în sentimentele lor decât în ale tale.

Anakin nu era convins.

– Nu mă simt în largul meu în preajma lui Charza.

– Este o ființă onorabilă, replică Obi-Wan.

Băiatul se sculă, plescăind cu cizmele, și nutritivele se retraseră, emițând clic-uri din cleștișori.

– *Înțeleg multe din ce spun ele. Sunt inteligente, dacă ții seama cât sunt de micuțe. Mi-au spus că sunt mândre că Charza le mănâncă doar pe ele.*

– *A mânca sau a fi mâncat – o simplă chestiune de noroc și coordonare, comentă Obi-Wan aparent nepăsător. (În sinea sa, admira disciplina și autosacrificiul echipajului din Star Sea Flower.) Peste câteva minute, ne întâlnim cu Charza, pentru a afla toate informațiile, iar peste o oră, ieșim din hiperspațiu.*

Anakin pocni din vârfurile unghiilor, luându-și rămas bun de la nutritive, și ieși, lipăind, din cubicul, pentru a i se alătura lui Obi-Wan în coridorul central.

– Îți place relația asta, fiindcă ele ascultă ordinele fără să comenteze.
– Este vorba despre ceva mult mai profund! se încruntă indignat Obi-Wan. Cred că poți să simți structura fundamentală de aici...

– Sigur că da, replică Anakin și porni înainte.

Trecură pe lângă o cascadă cu apă de mare desalinizată, care curgea pe perete dintr-o conductă situată sub plafon și care abunda în creaturi cu cochilii de mărimea vârfului unui deget. Trei nutrive se aliniaseră la baza cascadei, acolo unde apa se aduna într-un bazin, înainte de a fi purtată dincolo de peretele de compartimentare. Pescuiau grăbite, folosindu-se de clești, și înfulecau cu lăcomie.

Trecând de cascadă, padawanul și maestrul său intrară în cabina de comandă. Charza Kwinn era înconjurat de o mulțime de nutrive și ajutoare. Până atunci, Obi-Wan nu le văzuse pe toate laolaltă, și spectacolul era impresionant. Aparent, nu exista un centimetru pătrat de echipament care să nu fie deservit de câteva creaturi de diferite dimensiuni, începând de la nutrive, continuând cu altele de mărimea mâinii sale, și ajungând la duplicate ale lui Charza, înalte de un metru.

Așezat pe canapeaua fără spătar, pilotul manipula o mulțime de instrumente cu ajutorul țepilor. Perii „capului” său se frecau de curba superioară a piciorului, scoțând sunete puternice și ritmice, care aduceau cu zgomotul talazurilor lovind țărmul.

Se opri, când observă intrarea pasagerilor săi și nutrivele emiseră clic-uri dezamăgite; se părea că pilotul le cântase. Charza își reorientă ușor perii în jurul stigmatelor, pentru a imita vorbirea omenească.

– Bun venit! Cabina este confortabilă?

– Destul, răspunse Obi-Wan.

– Acum, vă voi spune mai multe despre locul spre care vă îndreptați. În primul rând – dimensiunile. Zonama Sekot are circumferința de nouă mii de bazine saline, ceea ce, în sistemul de măsură al Republicii, înseamnă... Se consultă cu una dintre copiile sale mai mici: Unsprezece mii de kilometri. Sistemul ei stelar este format din trei sori, într-o regiune ascunsă a riftului Gardaji, înconjurată de nori de praf gigantici. Două dintre stele, o uriașă roșie și o pitică albă, se rotesc aproape una de cealaltă. Zonama Sekot se află pe orbita celei de a treia stele, un soare galben-strălucitor, situat la câteva luni-lumină de ceilalți doi sori. Dacă nu știi drumul, este aproape imposibil de găsit.

Făcu o pauză, deoarece două nutrive i se oferiră cu entuziasm pentru a fi consumate. Charza clătină cu blândețe din cap, înainte și înapoi, iar nutrivele se retraseră aparent dezamăgite.

– Le îmbolește ceasul biologic, explică el. Trebuie să le mănânc înainte de sfârșitul zilei, altfel copiii li se degradează. Dar acum sunt plin!

Obi-Wan privi reacția lui Anakin. Poate că Charza nu era simbolul parental cel mai potrivit, care să-i fie oferit băiatului în această etapă a vieții.

– Acum, anunța Charza, aplecându-se într-o parte și trăgând două manete masive, paralele, ieșim din hiperspațiu!

Hublourile frontale se deschiseră din nou. Imaginea stranie din exterior colapsă spre un punct orbitor. Brusc, stelele reapărură – stelele și roata de foc roșu-purpuriu care domina cerul planetei Zonama Sekot.

– Uau! făcu Anakin holbând larg ochii. (Spectacolul era ameștor, poate cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată.) Unde-i planeta? Întrebă el nerăbdător.

– Soarele Zonamei Sekot se află înapoia noastră, răspunse Charza. Acești doi balerini spectaculoși, uriașa roșie și pitica albă, cu lungă lor coadă spirală, sunt tovarășii săi din tripletă.

Roata de foc începea ca o panglică de materie stelară ce se desprindea din uriașa roșie. Se curba după aceea în jurul piticei albe, care o proiecta spre exterior, în șuvițe răsucite de gaze ionizate.

– O poți vedea și pe Zonama Sekot... punctulețul acela verde din față. Cu ajutorul țepilor. Charza apucă un indicator lung și ciocăni în hublou: Acolo – o vezi?

– O văd, încuviință Anakin.

Nutrivele mici se mișcă grăbite, ca să ocupe poziții cât mai bune, și ciripiră admirativ. Două se cocoțară pe umerii lui Anakin. Un vierme cu franjuri, o copie la scară redusă a lui Charza, i se curbă în jurul unui picior și emise gălgâituri mulțumite.

– Nu te deranjează? îl întrebă Charza.

– Cătuși de puțin.

– Se simt în siguranță alături de tine, aprobă pilotul. Le atragi așa cum li se întâmplă rareori!

Roti canapeaua și plimbă câțiva țepi peste altă consolă de instrumente. Deja, planeta verde avea dimensiunea vârfului degetului mare, așa cum se vede la capătul brațului întins.

– Ultima dată când am fost pe Zonama Sekot, am lăsat-o pe Vergere pe un platou muntos din emisfera nordică, în apropierea polului. Sper din toată inima că mai trăiește.

– Eu cred că mai trăiește, zise Obi-Wan.

– Poate că da, pușai Charza. Aici nu există pirați și nici centre de comerț – de fapt, Zonama Sekot este singura planetă locuită pe o rază de mulți ani-lumină. Se află însă foarte aproape de marginea galaxiei. Dincolo de punctul acesta, multe sunt necunoscute. Orice se poate întâmpla.

– „Marginea galaxiei“! repetă Anakin, fascinat în continuare de imaginea pe care o vedea prin hublou. Putem fi primele ființe care să treacă de ea! Se uită spre Obi-Wan: Dacă am vrea...

– Există încă frontiere ce trebuie cucerite, fu de acord Obi-Wan, iar lucrul acesta este dător de speranțe.

– De ce „dăător de speranțe”? întrebă Charza. Locurile pustii, fără prieteni, nu sunt bune!

Maestrul Jedi surâse și clătină din cap.

– Necunoscutul este un loc unde putem descoperi cine suntem cu adevărat.

Anakin îl privi surprins.

– Așa m-a învățat Qui-Gon, încheie Obi-Wan, lăsându-și mânecele lungi ale mantiei peste carâmbii cizmelor ce-i acopereau genunchii.

– Zonama Sekot nu este pustie, spuse Charza, ci locuită de ființe care nu sunt băștinașe. Au sosit aici cu mult timp în urmă, nu se știe exact când anume, dar de abia recent au invitat oaspeți, în principal clienți bogați de pe planete ce nu datorează supunere Republicii și nici nu depind de comerțul desfășurat de Federația Comercială. Vă voi arăta acum o imagine pe care Vergere a expediat-o spre nava mea, înainte să părăsesc sistemul stelar.

Pufăi ordine spre un ciorchine de nutrive cocoțate pe o consolă. Acestea dansară pe taste și traseră de manete, iar în fața lor apăru o hologramă.

– Opțiunile pentru oameni, murmură Charza și nutrivele reglară imaginea colorată, dar încetoșată, care pluti în mijlocul punții, conturându-se cu precizie, și se animă.

Obi-Wan și Anakin se aplecară înainte, privind cu atenție.

În lumina apusului, se derula un peisaj verde intens. Mărimea arborilor ce ocupau majoritatea cadrului nu fu imediat aparentă, până ce Anakin nu observă o structură artificială în colțul stânga-jos, ca un fel de balcon pe care stăteau niște oameni. Înțelese atunci că arborii aveau minim cincișase sute de metri înălțime, iar giganticele cupole verzi de frunziș din colțul dreapta-sus aveau un diametru de cel puțin câteva sute de metri. Predomina culoarea verde, însă coroanele bogate abundau și în tonuri de auriu, albastru, purpuriu și roșu.

– Nu seamănă cu niște copaci adevărați, comentă Obi-Wan.

– Nu sunt copaci, explică Charza. Nu sunt deloc copaci. Vergere îi numea *bora*.

Apunând într-o pâclă aurie printre șirurile de excrescențe uriașe, soarele galben al planetei nu constituia singura lumină de pe cer. Vasta roată de foc, alcătuită din gaze roșii și purpurii, acoperea tot firmamentul nordic vizibil înapoia lui *bora*.

– Asta-i tot ce știu, continuă Charza. Am debarcat-o pe Vergere, am așteptat până am căpătat permisiunea de decolare și am revenit pe orbită. Nu aveam instrucțiuni s-o recuperez, așa că am plecat, după cum îmi spusese chiar ea. La momentul respectiv, detectasem în regiune șase nave de tipuri cunoscute. Toate erau private și cred că aparțineau clienților constructorilor de nave de pe Zonama Sekot.

– Ai procedat bine, rosti Obi-Wan sculându-se. Poate că nu s-a întâmplat nimic rău.

– S-ar putea ca ea să mai trăiască, spuse pilotul, dar nu cred că totul este bine.

– Îți spune ceva instinctul?

Charza zumzăi și înălță capul spre plafon, apoi se răsuci pentru a-i privi cu toți ochii.

– O simplă constatare. Când un Jedi călătorește singur, poate că nu-i motiv de alarmă. Dar când un Jedi amuțește și alți Jedi vin după el... urmează necazuri și aventuri!

Tarkin mergea înaintea lui Sienar prin tunelul spre naveta care-i aştepta.

– N-avem timp de pierdut, strigă el peste umăr. Au ieşit din hiperspaţiu şi am recepţionat semnalul dispozitivului de urmărire. Avem la dispoziţie mai puţin de o oră, până să faci joncţiunea cu escadra şi să părăseşti Coruscantul.

Sienar strânse spasmodic geanta de voiaj şi transmise instrucţiuni de ultimă secundă droidului său de protocol, care-l urma grăbit, cu mers clătinat.

– Haide o dată! răcni Tarkin.

Sienar înmână droidului ultimul obiect pe care-l pregătise dis-de-dimineaţă: un disc micuţ, conţinând instrucţiuni speciale pentru cazul în care nu s-ar mai fi întors.

Droidul se opri la rampa de îmbarcare şi semnală un rămas-bun oficial, în timp ce Sienar i se alătura lui Tarkin în salonul luxos al navetei. Trapa glisă, închizând ecluza cu un şuielat care le înfundă urechile celor doi pasageri, după care aparatul se desprinsese de dana-turn şi pătrunse printr-un coridor liber în culoarele de trafic.

Se ridică iute pe orbită.

– Sper că-nţelegei care poate fi miza, vorbi Tarkin cu o expresie dură întipărită pe faţă.

Ochii lui albaştri se lărgiră şi deveniră extrem de serioşi, privindu-l pe Sienar. Astfel holbat, chipul său căpăta din nou aspectul unui craniu animat.

– Deocamdată, urmă el, nu suntem decât nişte slugi utile. Ne aflăm sub nivelul de cunoaştere al celor care vor conduce galaxia. Dacă planeta aceea şi navele ei vor fi atât de importante pe cât par, vom fi răsplătiţi

regește. Vom fi *băgați în seamă*. Unii împărtășesc deja convingerea mea că poate fi ceva foarte important. Toți vor profita de succesul nostru și, din acest considerent, misiunii i-a fost atribuită prioritate de nivelul 2.

Nivelul 2!

– Nu nivelul 1? întrebă Sienar cu prefăcută inocență.

Tarkin se încruntă.

– Prietene, cinismul s-ar putea să nu-ți fie cel mai bun ajutor.

– Îmi păstrez gândirea independentă.

– Pe termen lung, poate fi o opțiune de-a dreptul lipsită de înțelepciune, rosti comandorul și ochii i se mijiră, devenind două fante înguste.

Charza aduse *Star Sea Flower* pe o orbită de altitudine înaltă în jurul planetei. Pe când cei doi Jedi își pregăteau bagajele în cabina lor, Obi-Wan scoase un săculeț pe care-l tănuise în mantie, îi desfăcu șnurul și-l așeză deasupra lucrurilor din geanta de voiaj.

Anakin îl privi plin de speranță.

– Altă sabie? întrebă el.

– Nu încă, padawan, zâmbi Obi-Wan scuturând din cap. Ceva mai potrivit pentru o planetă condusă de negustori. Credite de aurodium, în stil vechi. Câteva lingouri cu valoare aproximativă de trei miliarde.

– N-am văzut *niciodată* atâta bănet! se apropie Anakin.

Obi-Wan clătină din deget în semn de avertisment, apoi deschise pachetul din săculeț.

Cele zece lingouri de aurodium pur scânteiară aidoma unor flăcări minuscule. Fiecare conținea o profunzime de lumină misterioasă, care refuza să se fixeze pe o singură culoare.

– Așadar, reflectă băiatul, este adevărat ce se spune despre Templu...

– Că ascunde comori secrete? Nici vorbă! Astea au fost scoase dintr-un cont comun al Băncii Capitalei Galactice. Mulți din galaxie își pun la dispoziție resursele pentru susținerea cavalerilor Jedi.

– N-am știut, mormăi Anakin ușor dezamăgit.

– Lingourile reprezintă doar câteva procente din contul respectiv. Bineînțeles, asta nu-nseamnă că le vom cheltui prosteste. Vergere avea asupra ei aceeași sumă. Se zvonește că valoarea lingourilor ar ajunge pentru achiziția unei nave sekotane. Să sperăm că zvonurile sunt corecte.

– Dar Vergere... poate că a cumpărat deja o navă.

– Ar fi bine ca noi să nu arătăm că știm de existența lui Vergere.

– Ah... da.

Obi-Wan strânse lingourile, legă săculețul și-l întinse lui Anakin.

– Păstrează-l mereu asupra ta.

– Ce înțelept ești! exclamă Anakin. Nimeni n-ar bănuî că un băiat ar purta atâta bănet asupra lui. Aș putea cumpăra o YZ-1000... ba chiar, o sută de YZ-1000!

– Ce să faci cu o sută de rable stelare? se interesă Obi-Wan cu o curiozitate nevinovată.

– Le-aș reconstrui. Știu cum să le fac să meargă de două ori mai rapid decât în prezent – și sunt destul de iuți!

– Și apoi?

– Aș concura cu ele în curse!

– Cât timp ți-ar mai rămâne pentru instruire?

– Nu prea mult, recunosc fericit Anakin, cu ochii dansându-i în cap.

Obi-Wan juguie buzele, dezaprobat.

– I-am luat! strigă băiatul, rânjind, și înhăță săculețul pe care-l strecură sub tunică și-l legă de corp cu restul șnurului. Îți voi păzi banii tăi vechi. La urma urmelor, cine vrea să fie bogat?

– Pierderea lor ar fi un dezastru, avertiză Obi-Wan înălțând o sprânceană.

Zonama Sekot arăta straniu, chiar de la de treizeci de mii de kilometri depărtare.

O pată rotundă, alb-perlat, din regiunea Polului Nord era înconjurată de o emisferă verde-viu, cu diverse nuanțe. Sub ecuator, emisfera sudică era acoperită de un plafon impenetrabil de nori argintii. De o parte și alta a ecuatorului, o zonă gri-brun îngustă era întreruptă de ceea ce păreau fluvii și lacuri, sau mări înguste. Marginea plafonului de nori sudici se curba în fuioare grațioase, care, la rândul lor, se desprindeau și formau cicloane.

Așteptând aprobarea de asolizare, Charza se ocupa de o naștere în alt compartiment al navei.

Anakin stătea în micul fotoliu lateral de pe punte, cu coatele proptite pe genunchi, și privea planeta. Efectuase primul set de exerciții al zilei și avea gândurile extrem de limpezi. Uneori, când mintea îi era senină, când, pentru moment, își îmblânzea agitația specifică, avea impresia că nu mai era un băiat, ba nici chiar un om. Viziunea sa asupra lumii era cristalină și absolută, și se simțea de parcă și-ar fi putut vedea toată viața în fața ochilor, plină de fapte mărețe și eroice – desigur, un eroism altruist, așa cum îi stătea bine unui Jedi. Undeva în viața aceea avea să existe și o femeie, deși Jedi se căsătoreau rareori. Anakin își închipuia că femeia aceea avea trăsăturile reginei Amidala de Naboo, o personalitate puternică în felul ei, frumoasă și demnă, dar în același timp tristă și împovărată de griji – pe care Anakin avea s-o ajute să le rezolve.

Nu mai vorbise cu Amidala de ani buni, așa cum nu vorbise nici cu mama lui, Shmi, dar în starea actuală de conștientizare disciplinată,

amintirile femeilor acelea acționau asupra sa ca o muzică îndepărtată și inefabilă.

Scutură din cap și ridică ochii, întorcându-și emoțiile spre exterior, focalizându-le până ce părură că se transformă într-un punct strălucitor între ochi, și se concentră asupra Zonamei Sekot, pentru ca să vadă tot ce putea *vedea*...

Multe căi spre multe viitoruri se desprindeau din fiecare clipă, totuși, fiind acordat la Forță, un adept putea să contureze calea cea mai probabilă pe care s-o urmeze. Părea o contradicție să-ți poți pregăti o cale în viitor, fără să știi ce avea să conțină viitorul respectiv, însă rezultatul acela final îi stătea la îndemână unui maestru Jedi.

Obi-Wan îi mărturisise lui Anakin că, deocamdată, el însuși nu avansase atât de mult, dar existau indicii că, înaintea unei misiuni, orice Jedi disciplinat – până și un simplu padawan – putea de asemenea să privească, cumva, în viitor.

Anakin era sigur că asta făcea el acum. Avea senzația că toate celulele trupului îi erau acordate la un semnal foarte slab provenit din viitor – o voce, măreață și în același timp gravă, parcă împovărată, care nu semăna cu nici una pe care o auzise vreodată...

Privind planeta, ochii i se deschiseră, treptat, tot mai mult.

Anakin Skywalker de pe Tatooine, fiul lui Shmi, padawan Jedi, în vârstă de numai doisprezece ani standard, își refocaliză toată atenția asupra planetei Zonama Sekot. Corpul i se cutremură. Un ochi se închise parțial și capul se plecă pe un umăr. După aceea, Anakin închise iute ambii ochi și se înfioră din nou. Vraja se destrămasese. Nu durase, probabil, mai mult de trei secunde.

Anakin încercă să-și reamintească ceva generos și frumos, un sentiment sau o stare de spirit pe care le atinsese în treacăt, dar nu putu să evoce decât chipul lui Shmi, zâmbindu-i trist și mândru, ca o cortină protectoare deasupra oricăror alte amintiri.

Mama lui, care continua să fie atât de importantă și atât de îndepărtată...

Băiatul nu putea să întrevadă niciodată fața tatălui său.

Obi-Wan lipăi pe lângă cascada și intră în cabină.

– Charza a terminat cu puii, anunță el. Acum au început instruirea pentru a se ocupa de navă.

– Așa repede?

– Viața este scurtă pentru unele nutrive. Îmi pari gânditor.

– Am voie, nu?

– Atât timp cât nu sunt gânduri negative.

Privirea lui Obi-Wan era iritată și îngrijorată. Anakin sări brusc de la locul său și-și îmbrățișă maestrul cu o frenezie care-l surprinse pe acesta.

Obi-Wan îl strânse pe băiat cu blândețe la piept și lăsă momentul să-și urmeze calea. Unii padawani erau ca iazuri liniștite, cu mințile aidoma unor texte simple; numai în timpul instruirii, atingeau profunzimea și complexitatea ce dovedeau maturitate. Anakin fusese un mister profund



și complex din prima zi în care se întâlniseră, totuși Obi-Wan nu simțise niciodată o asemenea putere a legăturii cu altă ființă – nici chiar cu Qui-Gon.

Anakin se desprinse din îmbrățișare și-și privi maestrul.

– Cred că ne vom confrunta cu necazuri reale pe planetă, zise el.

– Crezi?

– *Simț*, se strâmbă Anakin. Nu știu ce este, dar... am făcut niște investigații. Am testat viitorul. Ne așteaptă cu adevărat necazuri.

– Bănuiam asta, încuviință Obi-Wan. Chiar și atunci când Thracia Cho Leem a...

Brusc, puntea fu umplută de o mulțime de nutrive tinere, roz-intens, emițând clic-uri și cotcodăcind cu entuziasm când își ocupară locurile. Propulsându-se prin apa puțin adâncă, Charza apăru, demn și obosit, de parcă ar fi terminat ceva satisfăcător și în același timp epuizant.

– Viața merge mai departe, pufăi el spre Anakin în timp ce-și ocupa locul. Acum... să vedem dac-am primit vreun răspuns de pe planetă.

Sienar pătrunse pe puntea de observație a navei amiral, *Admiral Korvin*, și sui pe platforma de comandă. Examina arsenalul din principala cală circulară a fostului crucișător greu al Federației Comerciale, o carcasă antică. Era simultan nemulțumit de alegerea respectivă și stupefiat de faptul că trebuia să coordoneze forța aceea jalnică.

Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, la bord nu exista nici măcar un singur instrument care să fi fost construit de el, ceea ce i se părea o omisiune serioasă și poate chiar premeditată, semănând cu o trădare.

Fie că Tarkin nu descriesese cu exactitate escadra, fie că și-o amintise cu un optimism orbesc.

Examină lista armamentului. Droizi E-5... Buza inferioară i se răsfrânse cu dispreț.

Crucișătorul conținea trei nave de desant, o sută de unități ale Federației Comerciale și peste trei mii de droizi. Escadra pe care i-o încredința chiar acum Tarkin mai cuprindea trei nave mai mici și, în mod clar, mai puțin utile.

Sigur că da, cu ele puteai cuceri o planetă... dar una înapoiată, având tehnologia Evului Mediu.

În nici un caz una mai avansată. În plus, era vorba numai despre cucerire, nu și de controlul ulterior.

– Nu ești impresionat, comentă sec Tarkin alăturându-i-se pe platformă.

– N-am avut niciodată încredere în droizi ca luptători de linia întâi, replică Sienar. Nici măcar în modelul acesta nou. Naboo a fost pierdută, deși forțele desfășurate de Federația Comercială au fost de sute de ori mai mari decât ale mele.

– După cum ți-am spus, droizii aceștia au fost modificați pentru a fi capabili de independență și sunt mult mai fiabili decât modelul vechi, replică iritat comandorul.

– Te-ai încrede în ei să ducă la bun sfârșit un plan complicat de bătălie?

– Poate că da, țuguie buzele Tarkin examinând șirurile de arme și vehicule de desant. Raith, trebuie să-ți mărturisesc că nu pun pe independența absolută un preț atât de mare pe cât se pare că pui tu. Neimoidienii au conferit un renume prost controlului centralizat. Controlerele din nava asta sunt foarte competente și flexibile. După cum știi, Zonama Sekot nu are o populație numeroasă, ci în majoritate este acoperită de păduri. Arsenalul de aici ar trebui să fie arhisuficient.

– Fii sincer cu mine, rosti Sienar apropiindu-se de vechiul său coleg. Pentru binele nostru al amândurora. Dacă Zonama Sekot ar fi floare la ureche, ne-ar ajunge o forță expediționară redusă. Escadra aceasta mi se pare prea mult și simultan prea puțin, ceea ce mă îngrijorează.

– Este cel mai bun lucru pe care-l pot mobiliza. Escadrela Federației sunt preluate treptat de Republică, și ăsta-i cel mai bun lucru care s-a putut tăinu.

– Poate că-i cel mai bun lucru pe care-i poți *tu* convinge să trimită, cu rangul și calitatea relațiilor tale.

Tarkin îi aruncă o privire surprinsă, prefăcut jignită, apoi chicoti.

– Poate că ai dreptate. Când a avut un comandant parte de tot ce și-a dorit? Ca să câștigi un război, contează ce faci cu forțele de care dispui. Amândoi am prefera să ne proiectăm și construim propria flotă, folosind o gândire strategică mai imaginativă, dar Federația Comercială a suferit de pe urma recesiunii economice în aceeași măsură ca Republica. Au apărut o mulțime de escroci mărunți, în cargouri vechi, care fac contrabandă între sisteme. Lupta împotriva lor și recuperarea rutelor și a privilegiilor comerciale au reprezentat o chestiune de viață și de moarte pentru Federația Comercială. Acum Republica va trebui să mențină securitatea rutelor. Să știi că arsenalele Republicii sunt și mai jalnice. Cu toată sinceritatea, am avut noroc să le pot procura și pe astea.

– Scutește-mă de detaliile lacrimogene, rosti rece Sienar. În loc să mergi tu, m-ai pus pe mine la comandă, deși ești mai experimentat în tactici de luptă. Eșecul acestei misiuni va fi un stigmat permanent pentru comandantul ei – pentru *mine*.

– Cine vorbea despre detalii lacrimogene? replică Tarkin pe un ton și mai tăios. Raith, de un deceniu te-ai izolat în mijlocul colecțiilor tale, onorând contracte minore, încercând să promovezi strategia unui design de armament mic și elegant, demodat de multă vreme, și te-ai plâns cu amărăciune de oportunități pierdute și de cumpărători lipsiți de imaginație. În tot acest timp, eu am urcat încet-încet o scară foarte lungă. Trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Te-am ales pe tine... fiindcă îmi ești aproape egal la tactică și, în plus, vei înțelege fabricile de pe Zonama Sekot mai bine decât aş putea eu s-o fac vreodată.

Sienar miji ochii, privindu-l. Ambii bărbați respirau ceva mai sacadat, de parcă dintr-o clipă în alta ar fi fost gata să se atace cu unghiile și cu dinții.

Așa ceva ar fi fost însă improbabil – erau gentilemani de conduită și educație militară, de școală veche. Cel puțin demnitatea lor nu avea să cedeze sub presiune, chiar dacă alte resturi ale onoarei pieriseră de mult.

– Fac prinsoare că m-ai împins în mod deliberat în chestia asta, murmură Sienar, întrerupând duelul de priviri într-un mod care lăsa să se înțeleagă că era mai prejos de el. Privind echipamentul, nu sunt deloc sigur asupra motivelor tale.

– Iar începi! oftă Tarkin străduindu-se să găsească un ton amuzat. Ai o navă amiral de capacitate mare și cu blindaj greu, trei nave de desant și trei utilitare – o navă-sondă de Clasa *Taxon*, o navetă diplomatică, pe care o poți folosi și ca momeală, și o stație mobilă astromec pentru reparații. Droizi de luptă, mine aeriene... Escadra ta este mai mult decât suficient pentru realizarea misiunii.

– Iar tu te vei găsi în locul potrivit pentru ca să reperi orice neajunsuri ar putea cauza eșecul meu?

– Rămân pe Coruscant, ca să sprijin misiunea din punct de vedere politic. Mi se pare o întreprindere mult mai dificilă decât cucerirea unei planete-junglă. Tarkin clătină din cap: Amândoi trebuie să urcăm mult pe scara noii orânduiri care se apropie. Tu, prietene, ai nevoie de oportunități, ca să-ți arăți strălucirea. De aceea îți ofer misiunea asta – nu din alte motive, să fii sigur. Sunt convins că nu vei da greș. Iar acum, își îndreptă el spinarea, trebuie să revin pe Coruscant. Ah – iată-l pe căpitanul Kett.

Căpitanul lui *Admiral Korvin* se apropie de Sienar și-și plecă fruntea cu un gest rapid, înainte de a vorbi.

– Părăsim orbita în douăzeci de minute, domnule comandant. Avem de încărcat un ultim lot de armament. Mi se pare că-i vorba despre droizi vânători. Vor fi depozitați în zece minute.

Privi scurt spre Tarkin, cu un licăr de recunoaștere.

– Vezi, Raith? făcu Tarkin. Mai mult decât sperasem chiar eu. Dacă nu poți cuceri planeta aceasta nici cu droizi vânători... Perfect!

Sienar receptă mesajul lui Kett printr-o încuviințare scurtă din cap.

– Permite-mi să te însoțesc pe puntea de transport, i se adresă lui Tarkin.

– Nu-i nevoie.

– Insist! Așa se procedează... pe nava mea.

În plus, se asigura că Tarkin nu avea timp să întreprindă aranjamente personale de ultim moment cu vreun om de al său de la bordul crucișătorului. Suspiciunea era desigur grosolană, dar epoca în sine se transforma rapid într-una a grosolăniilor.

Sienar se simțea foarte nelalocul său în această epocă... și la bordul propriei sale nave amiral.

Trebuia să acționeze cumva în privința asta, și cât mai repede.

Nava a fost identificată, răsună glasul controlorului orbital de pe Zonama Sekot (era bărbat și, probabil, umanoid, aprecie Obi-Wan), și figurează ca fiind autorizată pentru transportul clienților. Totuși comportamentul ultimului client adus aici este neclar.

Charza păru că-și curăță perii înainte de a vorbi. Se ridică la întreaga înălțime a peretelui și de pe el se revărsă o cascadă de nutrive. Anakin își protejă fața, când creaturile răpăiră și țopăiră prin cabină.

Obi-Wan receptă drept pe buze o cochilie trandafirie destul de mare.

– Scuze, mormăi pilotul, apoi cuplă emițătorul. Vorbește Charza Kwinn, proprietarul înregistrat al navei *Star Sea Flower*. Nu-mi amintesc să fi garantat personal comportamentul clienților.

– Nu, recunoșcu controlorul, dar preferăm ca navele autorizate să ne aducă clienți demni de încredere.

– Dacă anterioara mea clientă dorește, o voi transporta pe planeta ei în mod gratuit, fără să vă coste nici un credit, declară inocent Charza. Unde este ea?

Urină o pauză lungă.

– Nu va fi necesar, spuse controlorul. Se acordă permisiunea de asolizare. Folosiți platoul nordic. Coordonatele n-au fost schimbate.

– Risipă de combustibil, pufăi Charza și întrerupse legătura. O pistă de asolizare ecuatorială ar fi fost mult mai bună.

Obi-Wan privi suprafața planetei ce se rotea sub ei.

– Ciudat, observă el, n-am mai văzut un sistem climatic atât de perfect divizat.

– Nu s-a modificat de la ultima vizită aici, zise Charza.

Motoarele subluminate ale lui *Star Sea Flower* fulgerară pentru câteva miimi de secundă și nava începu coborârea de pe orbită. În clipa când

pătrunseră în atmosfera superioară, Obi-Wan avu impresia că observă un deșert sau un rift anormal de cafeniu în permanenta întindere verde-întunecat, dar acesta dispăru rapid din raza vizuală.

Scuturile atmosferice îi protejau de șocurile din exterior și un penaj superb de aer ionizat înflori în jurul navei, făcând imposibilă orice observare pentru câteva secunde. Când strălucirea orbitoare dispăru, peisajul de dedesubt – care de pe orbită apărea sub forma unui covor verde neîntrerupt – căpătă imediat detalii pestrițe. Lanțurile muntoase, presărate pe alocuri cu uriași bora stacojii, și văile, acoperite cu vegetație verde și deasă, se conturau ca umbre reliefate pe fundalul luminii ce scădea dinspre soarele aflat în vest.

– Rotire dextrogiră, observă Anakin, cu înclinare axială foarte mică. Pare destul de normală, cu excepția climatului sudic.

Obi-Wan încuviință din cap. Vergere transmisese atât de puține detalii, încât toate acestea erau informații noi.

– Temperatura în punctul de asolizare?

– Ultima dată erau câteva grade peste punctul de îngheț al apei dulci, răspunse pilotul. Punctul de asolizare se află în apropierea polului – un platou mic și neted, înconjurat de mări înghețate.

– Mările sunt saline? se interesă Anakin.

– Nu știu. Orice aș întreprinde din navă – de pildă, să emit un fascicul laser pentru analiză spectrală – devine cunoscut conducătorilor planetei. Iar ei nu apreciază indiscreția.

– Curios, reflectă Obi-Wan.

– Își iubesc secretele, zise Charza.

Platoul nordic pe care primiseră aprobarea să coboare era lung de cel puțin o mie de kilometri și îngust, având forma unui deget, acoperit cu omăt și blocuri sfărâmate de gheață. Nu se zăreau forme de relief, iar câmpul pătrat de asolizare, alăturat unui pâlc micuț de domuri, era rocă simplă, curățată de zăpadă.

Folosind jeturile cu reacție atmosferice, Charza descrie un arc grațios și coborî lin exact în centrul pătratului. La marginea astroportului, presărate cu o nea fină, se zăreau două transportoare atmosferice.

Ninsoarea cădea în fulgi mari, cu nuanțe de curcubeu, când Charza extinse rampa exterioară. Nutrivele se retraseră înaintea valului de aer înghețat. Anakin își strânse mantia în jurul corpului, scoase cizmele impermeabile și porni să coboare rampa. Obi-Wan îi aruncă ambele genți de voiaj și-și scoase la rândul său cizmele.

Charza îi privea, cu țepii și perii frecându-se laolaltă de frig.

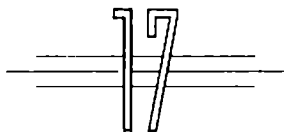
Anakin coborî, urmat la numai câțiva pași de maestrul său. Zări o siluetă, încotoșmănată zdravăn, așteptând dincolo de aripa navei – un comitet de primire format dintr-o singură persoană.

Charza plie rampa în urma lor și nava se înălță la un metru deasupra solului, deplasându-se către dana ei, lângă cele două transportoare.

– Bun venit pe Zonama Sekot, rosti o femeie prin filtrul facial roșu al măștii împotriva zăpezii.

Deasupra măștii, ochii albastru-întunecat erau de abia vizibili. Ridică scurt brațul în semn de salut, se răsuci, înainte ca Jedi să fi ajuns lângă ea, și porni spre domul cel mai apropiat.

Anakin și Obi-Wan se priviră, strânseră din umeri și o urmară.



Anakin fu dezamăgit atât de primire, cât și de prima imagine a vieții pe Zonama Sekot. Sperase ceva măreț, spectaculos, care să se potrivească viselor unui băiat de doisprezece ani. Când pătrunseră în dom, nu văzură decât o cochilie goală; în interior era atât de frig, încât respirația ieșea sub formă de aburi.

Precaut, Obi-Wan se împotriviuse însă dintotdeauna să cadă sub influența prejudecăților. Era deschis la orice și, din acest motiv, consideră interesant primirea și locuința goală – dacă era cu adevărat o locuință. Oamenii de aici nu simțeau nevoia să impresioneze.

Femeia își scoase casca și scutură o coamă lungă și deasă de păr sur-alb. Aceasta se autoaranjă aproape instantaneu într-o spirală perfectă, atârând cu flexibilitate elastică pe spatele costumului. În ciuda culorii părului, chipul femeii nu prezenta riduri. Obi-Wan ar fi considerat-o mai tânără decât el, dacă n-ar fi văzut privirea de dispreț bănuitor din ochii albastru-închis. Părea foarte experimentată și obosită.

- Bogați și plictisiți, da? Întrebă ea direct. Fiul tău? arătă spre Anakin.
- Elevul meu, răspunse Obi-Wan. Sunt profesor.
- Și ce speră să-l înveți aici?
- Indiferent dacă suntem sau nu bogați, surâse Obi-Wan, avem bani ca să cumpărăm o navă. Ceea ce băiatul va învăța aici va începe cu niște răspunsuri amabile la întrebările *noastre*.

Anakin înclină capul în direcția femeii, dovedind respect, dar fără să-și poată masca dezamăgirea.

Femeia îi privi fără să-și modifice în vreun fel expresia.

- Sunteți finanțați de un consorțiu, sau de altcineva, prea încătușat de plăcerile luxului pentru a veni în persoană?

- Fondurile ne-au fost oferite de o organizație căreia îi datorăm educația și filozofia, spuse Obi-Wan.

– Nu vindem nave cercetătorilor, pufni femeia. Întoarceți-vă acasă. *academicienilor.*

Obi-Wan decise să nu întrebuințeze trucuri mintale. Atitudinea femeii îl interesa. Adesea, disprețul acoperea idealuri rănite.

– Am făcut drum lung, rosti el ferm.

– Din centrul galaxiei, știu. Acolo sunt banii. Trădătorii care ne fac *principala* publicitate v-au spus că trebuie să dovedim că meritați trofeul pe care vi-l va oferi Zonama Sekot? Nici un vizitator n-are voie să stea mai mult de șaizeci de zile. Și am reînceput să primim clienți numai de o lună. Întinse brațul brusc spre ei: Am văzut toate tacticile de pe lume! *Clienții...* un rău necesar. Nu sunt obligată să-i și îndrăgesc!

– Indiferent care ne-ar fi originea, sperăm să fim tratați cu ospitalitate, zise calm Obi-Wan.

Era pe punctul de a încerca o fărâma subtilă de convingere Jedi, când întregul comportament al femeii se schimbă. Trăsăturile i se îmblânziră și păru că, pe neașteptate, zărise chipul unui prieten pierdut de mult.

Privea înapoia lor.

Anakin întoarse capul. În dom nu se mai găsea nimeni.

– Ce ai făcut? șopti spre Obi-Wan.

Bărbatul clătină din cap.

– Scuză-mă, se adresa el femeii.

Aceasta se simulse dintr-o reverie îndepărtată și reveni cu atenția asupra lor.

– Magistrul mă anunță că vă veți duce în sud, vorbi ea. Nava voastră mai poate staționa patru zile.

Schimbarea bruscă îl surprinse până și pe Obi-Wan. Femeia nu avea cască receptoare în ureche, de aceea decise că un alt comunicator trebuia să-i fi fost camuflat în veșminte.

– Pe aici, vă rog, spuse ea, indicând un sas micuț, aflat de cealaltă parte a domului pustiu.

leșiră pe acolo și se treziră din nou în exterior, în mijlocul unui viscol mușcător, care sufla aproape orizontal.

Obi-Wan ridică ochii spre umbra spectrală care cobora prin furtuna de zăpadă. Deși femeia nu părea alarmată, mâna lui se strecură automat sub tunică, spre sabie.

Ce anume îl alarmase? Ce fragment rătăcit al unui indiciu din viitor îl făcuse să se simtă amenințat tocmai de sosirea așteptată a unui mijloc de transport?

Nu pentru prima dată, Obi-Wan regretă această misiune și posibilul ei impact asupra padawanului său. Primejdia pe care o simțea nu provenea dinspre o sursă anume, ci venea de peste tot – nu era o amenințare de rănire fizică, ci un posibil dezechilibru al Forței, atât de puternic încât eclipsa orice își închipuise vreodată.

Anakin Skywalker nu era prea mult amenințat, fiind mai degrabă o posibilă cauză a dezechilibrului.

Pentru întâia oară după moartea lui Qui-Gon, Obi-Wan simți teamă și apelă instantaneu la disciplina impregnată de lungă instruire Jedi, pentru a-și controla și apoi reprima frica.

Intinse brațul și-l apucă pe Anakin de umăr. Băiatul îl privi cu un surâs curajos.

– Plecați spre sud! strigă femeia acoperind urletul crivățului, în timp ce un transportor discoidal lat și turtit asoliză printre rafalele de zăpadă.

Obi-Wan își activează comunicatorul și deschise canalul cu *Star Sea Flower*.

– Părăsim platoul, îl anunță pe Charza. Rămâi aici atât timp cât ți se va permite, apoi... menține o poziție în apropiere.

Ținând cont de faptul că Obi-Wan simțea că nu se putea încrede în nimeni, flexibilitatea era esențială.

Ar fi trebuit să fie unul dintre cele mai glorioase momente din viața lui Sienar. Căpătase rangul de comandant, conducea o escadră și se folosea de o instruire pe care, la un moment dat, o crezuse uitată. Escadra formată din patru nave se pregătea să pătrundă în locul cel mai atrăgător dintre toate, hiperspațiul – atrăgător pentru un inginer, dacă nu pentru un tactician –, totuși el nu simțea decât o spaimă rece și jalnică în măruntaie.

Nu asta își dorise și, era convins, nu asta își imaginase atunci când cumpărase nava sekotană, cu doi ani în urmă.

Până și faptul că aflase locația probabilă a Zonamei Sekot părea o satisfacție platonice, deoarece fusese nevoit să împărtășească informația respectivă. Sienar detesta să împărtășească, indiferent ce anume, mai ales cu prieteni vechi. Și în mod aparte să-i împărtășească, acum, lui Tarkin.

Constructorul era un individ competitiv, lucru pe care-l înțelesese din copilărie, totuși înțelegerea aceea fusese afectată de faptul că, în repetate rânduri, își dăduse seama că natura lui competitivă era limitată. Trebuia să-și concentreze eforturile pentru a învinge și, după o vreme, nu mai ezita deloc să aleagă domenii în care aptitudinile sale erau cel mai adecvate, evitându-le în același timp pe celelalte.

Era demoralizant să i se arate cât de mult ajunsese să-și supraestimeze lăcomia și să subestimeze ambiția infinită a altora. A lui Tarkin...

Nu avea însă timp să-și deplângă poziția precară. Nerăbdători, și departe de a fi servili față de noul comandant, aghiotanții se aliniaseră pe puntea de comandă din *Admiral Korvin* și așteptau ordinele.

Sienar trebuia să dea comanda pentru intrarea coordonată în hiperspațiu.

Era gestul final pe care-l ura, părăsirea sistemului în care se găseau majoritatea sistemelor defensive pe care le construise, amicii politici și relațiile, plus toată averea.

Își părăsea căminul.

În ultimele șase ore scurse după ce-l condusese pe Tarkin la ieșirea din navă, nu existaseră cinci secunde consecutive în care să fie îndeajuns de liber pentru a *judeca pe îndelete*. Nu avusese vreme să-și formuleze planuri de rezervă sau variante de evadare. Fusese implicat până peste cap în detaliile funcției: verificările sistemului, simulările și inevitabilele și iritantele întârzieri cauzate de defecțiunile echipamentelor vechi.

Din capul locului, Tarkin îl dirijase printr-un culoar foarte îngust, așa cum se procedează cu animalele duse la tăiere.

Pe de altă parte, nu avea vreme nici de autocompătimitate. Sienar nu era un individ lipsit de resurse, totuși revenirea reflexelor nu avea să fie instantanee. În ultimul deceniu petrecut pe Coruscant, își pierduse iuțea mintală, descurajat de declinul economiei și mâhnit de corupția tot mai generalizată a aristocrației care fusese pentru el mai importantă decât mama naturală.

Adoptă o expresie de duritate și constată că o simțea confortabilă și deloc falsă. Părea adecvată uniformeii de ofițer din vechea gardă a Defensivei Comerciale, pe care o alesese cu o zi în urmă: negru, gri și roșu, cu vîpuștii opalescente.

Acum avea cel puțin iluzia controlului asupra acestor nave și oameni. Putea așadar să folosească prilejul ca pe un început, un teren solid pe care să-și recapete statutul și să testeze puterea și independența de care dispunea în realitate.

– Miezurile escadrei sunt sincronizate, căpitane? întrebă el.

– Da, domnule comandant, răspunse Kett îmbrăcat în uniforma Federației Comerciale, cu care era probabil obișnuit și care, oricum, avea un aspect mai puțin oficial decât a lui Sienar. Ba era chiar mototoliță.

Cu toții suntem doar cu nițel mai buni decât pirații, dar ne alegem imaginea cu grijă, se gândi Sienar.

– Atunci, să dispară pulberea stelară din cozile noastre! zise el, sperând că expresia nu era chiar atât de demodată.

– Da, domnule comandant, zâmbi în barbă Kett.

Sienar privi drept înainte, prin hublourile frontale, strângând cu putere balustrada platformei de comandă. Cu o jumătate de nivel mai jos, Kett rămase în poziție de repaus, cu mâinile încrucișate la spate și genunchii ușor îndoiți, pe când ordinul fu transmis la sistemul de navigație droid interconectat al escadrei.

– Pornim, domnule comandant, murmură Kett spre Sienar și imaginea din față se deformă, înclinându-se și răsfirându-se în evantai spre exterior, apoi se concentrează într-un singur punct orbitor de luminos. Intrăm în hiperspațiu!

– Mulțumesc, căpitane.

– Timp estimat de tranzit – trei zile standard.

– Vom folosi perioada respectivă pentru examinarea sistemelor defensive și pentru alte verificări, anunță Sienar. (În felul acela, echipajul

navei amiral avea să fie suficient de ocupat, pentru ca el să se poată ocupa de alte sarcini.) Doresc de asemenea dosarele de serviciu ale tuturor ofițerilor din escadră. Dosarele *complete*, căpitane!

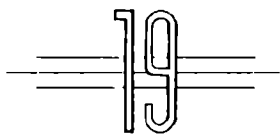
Așa sunase mai bine.

– Într-o oră, voi pregăti un plan și vă voi aduce dosarele, domnule comandant.

Mult mai bine. Se simțea satisfăcător – începuse cu dreptul o misiune complicată.

Sienar își îndreptă umerii și strânse ferm din maxilare, fixând cu hotărâre oțelită imaginea contorsionată și potențial provocatoare de vertij din exteriorul navei, până ce obloanele hublourilor se închiseră complet.

După aceea, se îndepărtă de balustradă și coborî de pe platformă. Un droid de navigație albastru-închis, subțire și cu structură tubulară, sui în locul lui pentru a îndeplini rutinele esențiale, dar plictisitoare.



Anakin se foi în transportorul inconfortabil, nereușind să privească prin hublourile dispuse nepotrivit înapoia scaunelor. Nu izbutea să vadă decât fulgerarea cerului și un orizont verde, neregulat. Întrucât zburau spre sud, traversau repetat linia terminatorului, iar cabina se lumina și se întuneca alternativ, până ce nava viră spre vest și se îndreptară spre zorii zilei.

Transportorul oferea un minim de confort: patru scaune înguste sub plafonul scund și o ușă, închisă, care făcea legătura cu cabina de pilotaj. Dincolo de ușă, Obi-Wan simțea o ființă umanoidă, dar nimic mai mult. Modelul vehiculului era familiar – tipul de aparat expediționar ușor, aflat frecvent la bordul multor nave mari, pentru eventuale explorări avansate. În interior nu se zărea nimic neobișnuit.

– Nu așa se conduce o planetă, vorbi Anakin.

Obi-Wan încuviință din cap și completă:

– Se comportă de parcă, recent, ar fi suferit necazuri.

– Să fie vorba despre Vergere?

– Ea n-a căpătat instrucțiuni de subminare, surăse maestrul Jedi. Poate că motivul îl reprezintă clienții necunoscuți pentru care a fost trimisă aici.

– Nu percep nimic de felul ăsta în jur, spuse Anakin. Simt Forța în întreaga planetă și în coloniști, dar...

Se opri, făcu o grimasă și scutură din cap.

– Nici eu nu simt nimic neașteptat, aprobă Obi-Wan.

– N-am zis că nu simt nimic neașteptat.

Maestrul își înclină capul pe un umăr, examinându-și padawanul.

– Despre ce-i vorba, atunci?

– Nu mă așteptam la ceea ce simt. Asta-i tot, ridică băiatul din umeri.

Obi-Wan știa că, adesea, Anakin era mai acordat la micile variații ale Forței.

– Ce anume percepi?

– Ceva... mare. Nu multe vălurile, ci un talaz cu adevărat mare, o schimbare majoră care s-a petrecut deja, sau care se apropie. Nu știu cum altfel aș putea s-o descriu.

– Eu încă nu simt un asemenea flux combinat, comentă Obi-Wan.

– Nu-i nimic, dădu din mână Anakin. Poate că-i o iluzie. Poate că-i ceva în neregulă cu mine.

– Mă-ndoiesc.

Băiatul încrucișă palmele înapoia cefei și suspină.

– Cât mai avem?

După o oră, transportorul asoliză cu o zguduitoră și trapa de ieșire se depleie instantaneu cu un scârțâit ascuțit, izbindu-se sonor de sol. În cabină pătrunse un aer cald și dens, cu miresme florale bogate, care aduceau în același timp cu aroma unei plăcinte de abia scoase din cuptor.

Anakin simți că-i lăsa gura apă. Poate că pregătiseră ceva de mâncare pentru vizitatori – un mic dejun, sau chiar un prânz în toată puterea cuvântului.

Dar când coborâră din aparatul de zbor, nu-i aștepta nici o masă cu bunătați. Se aflau pe o platformă largă, suspendată între patru trunchiuri întunecate uriașe – porțiunile mediane ale unor bora, având aspectul unor butoaie cu diametrul de peste zece metri. De deasupra, razele puternice ale soarelui se strecurau printre nenumărate rânduri de frunziș stratificat, alcătuiind mai multe copertine întrepătrunse care făceau o umbră atât de deasă încât aveai impresia că se lăsase amurgul. Privind rapid dintr-o parte în cealaltă, Obi-Wan îl ajută pe băiat să coboare rampa. Când se îndreptară, cei doi Jedi se treziră în fața unui umanoid înalt și musculos, înveșmântat în haine negre, lungi și decorate cu medalioane verde-strălucitor. Era înalt de peste doi metri, întrecându-l cu mult pe Obi-Wan, dar fața îi era albăstrui-palid, ca laptele de pe Tatooine.

– Vă aflați pe Zonama Sekot, vorbe el, o planetă de o frumusețe deosebită și cu tradiții ferme. Numele meu este Gann.

– Încântați de cunoștință, răspunse Obi-Wan.

Judecând după culoarea tenului și după aspectul general, Gann provenea din unul dintre sistemele interioare Ferro, retrace și nu întotdeauna dispuse să respecte legile Republicii. Ferroenii erau un neam mândru și independent; rareori îi primeau cu bucurie pe străini și aproape niciodată nu se îndepărtau mult de casă.

– Unde sunt navele voastre – cele cu adevărat rapide? întrebă direct Anakin, mânat de entuziasm și plictisit de eticheta adulților.

– El este elevul meu, Anakin Skywalker de pe Tatooine, făcu prezentările Obi-Wan. Numele meu este Obi-Wan Kenobi.

Gann îl privi pe Anakin și expresia i se îmblânzi.

– Și eu am un fiu, spuse el. Un elev aparte. Mulți fii și fiice. Așa le spunem elevilor aici. Indiferent cine le-ar fi părinții biologici, cu toții le suntem mame, tați și dascăli. Tinere Anakin, mă tem că în următoarele zile nu vei vedea nici una dintre navele noastre.

Reveni spre Obi-Wan și roti brațul, arătând în jur.

– Ne aflăm pe ceea ce numim Distanța Mediană, primul nostru cămin pe Zonama Sekot, unde ne-am stabilit în urmă cu douăzeci de ani ferroeni, adică șaizeci de ani standard. Desigur, aici timpul nu are același înțeles ca pe o planetă ferroeană, sau ca pe Coruscant.

– Ne-a trădat accentul? se interesă Obi-Wan.

– Câteva luni petrecute pe planeta-capitală sunt suficiente ca să confere o vorbire specifică, încuviință Gann. Pe Zonama Sekot, timpul se scurge într-un mod aparte. Eu am senzația că mi-am petrecut întreaga viață aici, totuși s-ar putea să nu fi trecut decât un an, o lună, sau doar o săptămână...

Obi-Wan îi întrerupse cu blândețe reveria.

– Dorim să achiziționăm o navă. Dispunem de bani și suntem gata să ne supunem testelor și instruirii.

Gann își ridică incredibil de mult sprâncenele negre și subțiri.

– Mai întâi – ritualul. Întrebările și răspunsurile vor veni mult mai târziu.

Se întoarse către o pală capricioasă de vânt, care şuieră scurt prin bolțile de frunziș aflate mult deasupra lor.

– Panorama de aici nu-i cea mai bună. Veniți! Trebuie să vă fac cunoștință cu Sekot.

Obi-Wan și Anakin îl urmară până la o deschidere între două dintre trunchiurile gigantice care înconjurau și susțineau platforma. Gann împinse o porțiță împletită din tulpini ce semănau cu trestiiile și le făcu semn să intre. Pășind printre trunchiuri, maestrul și ucenicul ieșiră pe o platformă exterioară scăldată în lumina soarelui, deasupra unui peisaj cu mult mai spectaculos decât cel arătat de Charza din *Star Sea Flower*.

Ferroeanul încrucișă brațele pe piept și zâmbi mândru. Cețurile dimineții se ridicau din defileul șerpuit al unui fluviu, ale cărui ape continuau să fie pierdute în umbre, la doi kilometri sub ei. În partea superioară a canionului, nenumărate straturi de platforme și locuințe acopereau pereții de stâncă, susținute doar prin liane groase, brune și verzi. Lianele coborau de la bora cu rădăcini uriașe ce se întindeau pe marginile ca rețezate cu briciul ale pereților, și ale căror vârfuri erau încununate de alte frunzișuri, purpuriu-strălucitor și verde. Între pereții canionului, pe curenții lini ai dimineții, planau aparate de zbor construite din ciorchini de baloane tubulare rigide, având albeața oaselor, legate cu liane și stabilizate prin intermediul altor baloane dispuse ca lonjeroane exterioare. Bacurile acestea aeriene urmau traseele unor cabluri întinse de-a curmezișul canionului și susținute de trunchiuri ce ieșeau din pereți, la intervale de câte o sută de metri. Chiar sub ochii lor, un asemenea

apararat își croia drum prin coroana circulară din vârful unui pilon de susținere.

– Numele planetei este Zonama, rosti Gann, iar lumea vie care o acoperă se numește Sekot. Aceasta este o părticică din Sekot, așa cum sunt bora din jurul și din spatele nostru și, credem noi, așa cum suntem chiar noi, cei care locuim aici. Pentru a putea pilota una dintre navele noastre, o părticică din Sekot, trebuie să vă acordați la felul nostru de a fi. Trebuie să-l acceptați pe Magistru și rolul lui în viața și în istoria noastră, și trebuie să acceptați comuniunea cu Sekot. Nu-i ușor... și primejdiile sunt reale. Puterea lui Sekot este copleșitoare. Acceptați?

Expresia de pe chipul lui Obi-Wan nu se modifică. Anakin miji ochii, întrebător, spre Gann.

– Acceptăm, spuse maestrul Jedi.

– Urmați-mă, vă rog, și vă voi arăta unde veți locui.

– **D**e ce nu-i întrebăm direct despre Vergere? se adresează Anakin lui Obi-Wan, când se instalează pentru a-și petrece noaptea în apartamentul destinat clienților de pe Distanța Mediană.

– Am impresia că trebuie să fim răbdători, răspunse Obi-Wan deschizând obloanele și privind canionul. Trebuie să aflăm mai multe despre acest Magistru, oricine ar fi el.

Călătoria aeriană spre cartierul de instruire, situat lângă o proeminență luxuriantă de pe peretele estic, fusese banală, totuși spectaculoasă... și foarte incitantă pentru Anakin. Toate senzațiile stranii și premonițiile păliseră în aerul liber și sub gloria soarelui strălucitor – lucruri rare pe Coruscant și imposibile la bordul lui *Star Sea Flower*.

– Aici e altfel, zise băiatul. Nu-i chiar ca pe Tatooine... totuși mă simt ca acasă.

– Mda, încuviință îngândurat Obi-Wan. Eu la fel, și asta mă îngrijorează. În aer există multe substanțe și este posibil ca unele dintre ele să-i afecteze pe oameni.

– Miroase *minunat*, replică Anakin aplecându-se pe fereastră și privind spre fluviul care unduia îndepărtat, în penumbră. Miroase a *viață*.

– Mă întreb ce ar zice Sekot, dacă noi am putea înțelege aromele astea, reflectă Obi-Wan și-l trase pe padawanul care se aplecase prea mult peste pervaz. Rămâi atent!

– Știu, aprobă entuziast Anakin și-și îngroșă vocea, declamând: *Lucrurile nu sunt ce par a fi*.

– Ce altceva mai simți? puse Obi-Wan exact întrebarea pe care Anakin sperase s-o evite.

– Acum nu vreau să simt nimic, se strâmbă băiatul. Vreau pur și simplu să mă bucur de lumina zilei și de aer. Nava lui Charza era umedă

și strămtă, și nu mi-au plăcut niciodată călătoriile prin hiperspațiu. Simt mereu că mi-este frig acolo, în mijlocul neantului. Prefer să fiu printre făpturi vii. Chiar și pe Coruscant. Dar aici... Ridică ochii spre Obi-Wan: Bat câmpii, nu?

Bărbatul surâse și-și puse mâna pe umărul padawanului.

– Voioșia este un sentiment care poate fi util uneori, dacă nu camuflează neglijența.

Se gândi la Qui-Gon și la Mace Windu; îi văzuse pe amândoi aproape exuberanți, chiar în toiul unor situații dificile, care necesitau concentrare profundă.

Era un talent pe care, deocamdată, el nu-l stăpânea.

– Tu nu ești niciodată voios, maestre?

– Voi avea timp de voioșie când îmi vei spune ce simți. Am nevoie de o bază de referință la care să-mi raportez propriile percepții.

Anakin oftă și trase mai aproape un taburet înalt, cu patru picioare subțiri. Pipăi cu degetele materialul verde-închis, apoi dădu drumul brusc scaunului, care bufni pe podea.

– Este încă *viu*! exclamă el uimit, aplecându-se să-l ridice.

– Locuitorii planetei numesc *lamina* materialul pe care-l folosesc în construcții, preciză Obi-Wan. Nu-i nevoie să curme viața arborilor, pentru a-și face casele și mobila. Tot mobilierul este viu, ca și locuințele. Extinde-ți pentru o clipă percepțiile și vezi ce există cu adevărat – nu ceea ce dorești tu să existe.

– Așa-i, aprobă Anakin, dar aproape imediat curiozitatea îl făcu să revină la problema de lângă el. Dar cum rămâne vie... *lamina* asta? Ce mănâncă, cum se...

– Padawanule, rosti Obi-Wan fără urmă de asprime, dar pe un ton pe care Anakin ajunsese de mult să-l recunoască și la care reacționa instantaneu.

– Da.

Băiatul împinse în lături taburetul și rămase nemișcat în mijlocul încăperii. Brațele îi atârnavă pe lângă corp, dar degetele se rășchiraseră. Deveni intens alert spre exterior.

Trecură câteva minute. Obi-Wan stătea la un pas de băiat, cu propriile emoții neutralizate și percepțiile retrase, pentru a-i oferi lui Anakin o rază cât mai mare de acțiune.

– Simt o imensitate, vorbi în cele din urmă Anakin, o unitate. Nu există mai multe glasuri mici.

– Formele de viață de aici sunt simbiotice în mod natural, încuviință Obi-Wan. Nu există șablonul uzual de concurență: prădător-pradă. Face parte din ceea ce ai simțit anterior – percepția unui singur destin, a unei singure soarte.

– Poate că da, însă am simțit și ceva exterior, ceva referitor la noi.

– Poate că sunt interconectate.

Anakin căzu pe gânduri, încruntându-se.

– Îi pot simți pe nou-veniți, pe coloniști, în mod distinct și separat, spuse el, totuși pe Vergere n-o percep nicăieri.

– A plecat, aprobă Obi-Wan.

– Atunci să-i întrebăm unde a plecat.

– Totul la vremea sa. Acum, examinează-ți taburetul.

Băiatul plecă ochii și văzu că unul dintre picioarele acestuia se fixase de podea. Se aplecă, îl atinse, și-și privi uluit maestrul.

– Se hrănește! exclamă el. Podeaua este vie și ea!

– Mâine dimineață va trebui să ne trezim devreme, ca să ne pregătim pentru sosirea gazdelor noastre.

– Voi fi pregătit, se îndreptă Anakin. Voi fi *încărcat*!

Nivelul energiei emoționale a băiatului continua să fie prea ridicat pentru ca Obi-Wan să se simtă relaxat. Între Anakin și Sekot exista o interacțiune pe care el încă nu putea s-o priceapă, iar ceea ce-l nedumerea era faptul că asta dezvăluia despre Anakin la fel de multe ca și despre Sekot... și mai arăta că Obi-Wan continua să știe prea puține despre ambele.

După destul de multă vreme, clienții erau din nou sărbătoriți pe Distanța Mediană, și văzduhul era plin de nave-balon multicolore, ce se deplasau înainte și înapoi pe cabluri, ticsite cu oficialități, lucrători și curioși. Anakin și Obi-Wan stăteau lipiți de balustrada nacelei balonului mare care-i purta pe lungimea canionului. Nacela fusiformă se compunea dintr-o cabină micuță și un acoperiș lung și curbat, construite din foi de lamina și lujeri strâns împlețiți, toate încă vii.

Gann îi însoțea în călătorie. Pe la jumătatea canionului, ferroeanul apucă o parâmbă și păși prin exteriorul cabinei, ocolind-o până la prova, ca să discute cu o femeie înaltă din rasa lui.

Briza purta dinspre alte baloane frânturi de melodii instrumentale și glasuri care cântau. Obi-Wan asculta cu atenție curioasă muzicienii și cântăreții. Ceremoniile acestea erau importante, totuși în aer se simțea și altceva – sentimentul unei renașteri după o suferință îndelungată.

Se întrebă dacă Vergere asistasă la suferința aceea. Lăsase oare vreun mesaj pentru Jedi care aveau să vină după ea? În tot cazul, Obi-Wan nu găsisese nimic.

Anakin se aplecă peste balustrada împletită a nacelei și privi în jos, spre fluviul îngust și argintiu, care se auzea vîind chiar de la înălțimea aceea. Creaturi strălucitoare și albicioase, de mărimea unui submarin gungan și cam de aceeași formă, lunecau înainte și înapoi deasupra apei. Alte siluete, mai mici, iuți și închise la culoare, roiau în jurul lor.

– Mi-ar plăcea să conduc o plută pe râul ăsta, comentă băiatul.

– Este prea periculos, îl avertiză pilotul balonului, un tânăr de șaisprezece-șaptesprezece ani standard, de abia ieșit din adolescență conform criteriilor ferroene, care menținea echilibrul aparatului, folosind trei manete late dispuse spre pupa cabinei.

– N-a încercat nimeni? se interesă Anakin.

– Nimeni care să aibă mintea la locul ei, rânji pilotul. Avem moduri mai interesante de asumare a riscurilor.

– Care anume?

– Păi-i-i-i-i-i..., prelungi el cuvântul, în Ziua Reunirii...

Gann reveni de pe prova îngustă și-l privi cu subînțeles. Spusese ceva ce nu trebuia.

– Ajungem în zece minute, anunță Gann. Aveți tot ce vă trebuie?

Obi-Wan privi spre Anakin care-i făcu cu ochiul și se atinse ușor cu palma peste brâu.

– Da, răspunse maestrul Jedi, deși m-aș simți mai în largul meu dacă am ști câte ceva despre proceduri.

– Sunt convinși, încuviință Gann. Nu ești singurul. Azi nu există decât un client, considerând că tu și băiatul formați o echipă. Prin urmare, veți fi singuri în momentul alegerii. Orice alt amănunt – și-l privi din nou pe pilot – ar trăda prea multe.

Tânărul încuviință sobru.

Ceilalți pasageri ai nacelei erau de asemenea ferroeni, cu piele albastru-deschis sau spectral de albă, maxilare prelungi și ochi mari. Femeia cu care discutasese Gann, ceva mai robustă și mai musculoasă decât bărbatii, ocoli cabina, pe când se apropiau de debarcaderul înalt, suspendat cu liane, și se prezentă celor doi Jedi.

– Numele meu este Sheekla Farris, rosti ea cu glas sonor și profund. Sunt cultivatoare și fiică a Celor Dintâi. Gann vă lasă acum pe mâinile mele pentru restul zilei.

– Da, Sheekla, zise scurt Gann, înclinându-se ușor și retrăgându-se un pas.

Femeia se aplecă spre Obi-Wan și inspiră adânc, apoi se dădu înapoi, mijind ochii cunoscător.

– Nu-ți este teamă.

Procedă la fel cu Anakin, care trase cu coada ochiului, stânjenit, spre maestrul său.

– Nici ție, conchise ea.

– De abia aștept, făcu Anakin. Mergem să vedem navele?

Când Sheekla răsă, tonalitatea adâncă a vocii ei deveni mai subțire și aproape muzicală.

– Astăzi vă veți întâlni semințele-de-parteneri. După aceea, vă veți concepe nava. Soțul meu, Shappa, vă va îndruma în privința asta.

Pilotul decuplă balonul de cablu și viră în umbra unui perete stâncos, apoi îl fixă cu abilitate de un cablu secundar, îndreptându-l către debarcader. Nacela balansă între două amortizoare negre și masive, montate pe piloni groși. Cablul vibră sonor când amortizoarele prinseră nacela și o traseră lent în jos, înainte ca poarta să fie deschisă de personalul de pe debarcader. O rampă se extinse și Sheekla le făcu semn să pornească în fața ei.

de pe Coruscant și Alderaan. Qui-Gon menționase atunci Potentiumul, o perspectivă controversată a Forței.

Cu mult timp în urmă, teoria Potentiumului fusese examinată de Consiliu, care o considerase eronată și o abandonase. De altfel, nici nu mai era pomenită padawanilor.

– Sunt curios eu însumi să aflu ce este, zise Obi-Wan gândind: *De asemenea, cum, și de ce este folosită aici!*

Curtea era ticsită cu oficianți în haine viu colorate, care stăteau în pâlcuri de câte cinci-șase, complet tăcuți. La îndemnul Sheeklei, Anakin și Obi-Wan avansară fără grabă. O femeie începu să fredoneze cu glas scăzut cântecul pe care-l auziseră dinspre alte baloane.

La feroeni, bătrânețea declanșa închiderea culorii părului la bărbați, dar nu și la femei. Doi vârstnici cu părul negru ca smoala pășiră în față, purtând eșarfe late de care atârnavă fructe roșii ca sângele, având formă de tigve. Cel mai înalt dintre ei trecu o eșarfă peste gâtul lui Obi-Wan, iar celălalt procedă la fel cu Anakin. Toți cei din curte se alăturară acum cântecului, iar corul vocilor răsuna în ecouri din pereții de piatră.

Sheekla surâse larg.

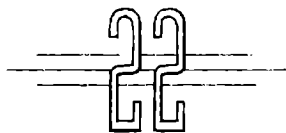
– Le place cum arătați și cum mirosiți. Nu vă este teamă.

Bărbatul înalt se retrase un pas, se roti, ridicând bărbia pe rând spre trei dintre punctele cardinale ale planetei, după care reveni spre Obi-Wan și întinse brațele.

– Ofranda voastră pentru Potentium, le suflă Sheekla.

La un gest al maestrului său, Anakin strecură mâna sub mantia largă și scoase săculețul-centură care conținea lingourile de aurodium ale vechii Republici. Îl înmână lui Obi-Wan care, la rândul său, îl dădu feroeanului; acesta îl acceptă cu un zâmbet și o plecăciune scurtă.

– Acum vă vom prezenta lui Sekot, spuse Sheekla răsplătindu-i cu un surâs strălucitor și deloc mercantil. Sunt foarte, foarte optimistă!



Lunga călătorie prin hiperspațiu începuse să-l obosească pe Sienar. Stătea în cabina comandantului din *Admiral Korvin*, așezat în fotoliu, cu fața spre un perete gol, și, afundat în gânduri, trecea dintr-o mână în alta un cilindru micuț de metal.

În ciuda faptului că teoria hiperspațiului îl fascina și deși îl interesase dintotdeauna proiectarea de nave care să poată călători tot mai rapid prin intermediul acestui tip de deplasare extra-dimensională, pe Sienar nu-l interesa să testeze totul pe pielea sa. Rutinele de comandă îl atrăgeau chiar și mai puțin. Prefera să lucreze singur și dintotdeauna își structurase viața astfel încât să beneficieze de cât mai mult timp în solitudine, pentru ca să gândească.

Acum tendința aceea era pur și simplu altă slăbiciune.

Deocamdată inspectase de trei ori nava și calele unde era stocată majoritatea arsenalului. Având în minte un plan încă embrionar, Sienar ordonase inspecția personală și individuală a diverselor sisteme de armament – droizii *infanteriști*, droizii *aerieni*, cei care putea să meargă dar și să zboare, droizii *mari* și cei *mici*, care nu depășeau mărimea palmei sale –, acțiuni de-a dreptul plictisitoare, deoarece el nu dorea să folosească mașinăriile acelea. Le cunoștea prea bine limitele, indiferent de discursurile convingătoare oferite de Tarkin.

Nu putea să uite droizii care stătuseră ca niște lemne pe Naboo, lenți în gândire, lenți în reacții, dirijați centralizat de echivalentele lor organice idioate. *Droizii* care practic duseseră la prăbușirea Federației Comerciale.

Oricât entuziasm ar fi încercat constructorul să mobilizeze față de instrumentele sale, nu-și putea alunga ghimpele rațiunii care-i repeta că fusese tras pe sfoară. Ceea ce nu reușea să înțeleagă era *de ce* fusese tras pe sfoară. Cine ar fi beneficiat de pe urma eșecului misiunii sale?

Se apropia momentul – dacă se puteau face referiri temporale la bordul unei nave care se deplasa printr-o dimensiune lipsită de timp – când trebuia să se întâlnească cu „aghiotantul“ care-i fusese atribuit, cioplitorul-în-sânge Ke Daiv. Prezența acestuia îl înflora, totuși individul părea măcar inteligent și destul de competent, în ciuda faptului că dăduse greș în confruntarea cu Jedi. În mod bizar, gândi Sienar, ridicându-se de pe scaun și plimbându-se prin cabina spațioasă și luxos mobilată, nu-l tulbura posibilitatea ca tocmai cioplitorul-în-sânge să fie cel desemnat să-l execute, în cazul în care *el* avea să eșueze.

Îi trebuiau mai multe posibilități de apărare și-i mai trebuia un aliat ale cărui motive să le înțeleagă și în care să se poată încrede, fie și numai parțial.

Își îndreptă spatele gârbovit. Sosise clipa să testeze defensiva lui Ke Daiv. Avea s-o facă mai devreme decât prevăzuse, în hiperspațiu, unde nu se putea lua legătura cu nimeni.

Asta necesita însă unele pregătiri.

Din valiza cu încuietore codificată, scoase o casetă și o examină sub lumina puternică, care se revărsă din plafon la atingerea unui buton. O măsută cu un set de scule se înalță din podea, în fața hubloului prova, acum opacizat, care ocupa aproape tot peretele din salonul comandantului.

Sculele de pe măsută le luase din magazia navei, cu o zi în urmă. Degetele lui Sienar nu erau chiar atât de sigure, dar pregătirea casetei nu necesita o delicatețe extraordinară.

Una dintre cauzele pentru care avea prea puțină încredere în droizi se datora faptului că el însuși, cu mult timp în urmă, crease modalități prin care-i putea submina. Din motive personale – și pentru că, dintotdeauna, fusese convins că droizii de luptă aveau să eșueze, dacă erau lăsați pe cont propriu –, nu patentase niciodată invențiile respective.

În interiorul casetei se afla un verbo-creier obișnuit de droid, proiectat de Sienar, care conținea programele sale.

Apăsă un buton pentru comunicare și imaginea în rezoluție scăzută a căpitanului Kett „învie“ în fața lui. Îl putea vedea, fără să fie văzut la rândul său.

– Trimite-mi în cabină un Baktoid, model E-5, complet operațional și înarmat.

După incidentul Naboo, Baktoid Combat Automata proiectase și fabricase droizi masivi și rigizi, ca înlocuitori pentru Federația Comercială înainte de asimilarea în Republică. Sienar ar fi preferat un model mai ușor, dar E-5 aveau suficientă forță, iar alimentatoarele lor erau destul de bune. În opinia lui Sienar, erau mașinile cele mai acceptabile dintr-un lot mediocru, principala lor slăbiciune fiind lipsa de inteligență. Verbo-creierele erau la fel de lente ca ale unui tanc, deoarece aceea era chiar specialitatea companiei Baktoid: transportul și tancurile.

Sienar îl cunoștea bine pe șeful proiectării de acolo. Idiotul *era îndrăgostit* de blindate.

Deschise caseta, extrase verbo-creierul și introduse un cilindru nou de programare într-o fantă liberă. Instantaneu, tamburul verbo-creierului începu să se rotească și să caute date din inputurile primite.

Cu datele respective, Sienar era convins că putea face un E-5 să danseze ca o femeie twi'lek.

Având droidul modificat în apartamentul său, urma să-l convoace după aceea pe Ke Daiv și să-i spună câteva lucruri despre persoanele – *oamenii* – pentru care lucra.

În tăcere, mulțimea se trase în lături, lăsându-i pe Anakin și Obi-Wan să treacă. Cei doi traversară curtea singuri; Sheekla rămăsese locului și-i privea, apropiindu-se de ușa masivă din lamina și piatră. Ușa se deschise larg. Dincolo de ea se afla o incintă mare, sferică, fără plafon, semănând cu interiorul unei mingi căreia îi fusese retezată calota superioară. Soarele dimineții târzii se deplasa sub forma unui dreptunghi strălucitor pe peretele opus al sălii, pe care mișunau mii de creaturi: sfere acoperite cu țepi, ceva mai mici decât capul unui om.

Obi-Wan le privi încruntat, în timp ce Anakin zâmbi larg, uitându-se la miile de sferoide țepoase.

– Ele vor crește și vor deveni nava noastră, îi șopti maestrului său.

– Încă nu știm asta.

– Un Jedi își poate simți destinul, nu?

– Un Jedi cu instruirea desăvârșită se poate bizui pe asemenea percepții, însă modificările Forței îl pot înșela pe un ucenic.

Anakin se repezi înainte și Obi-Wan îl urmă grăbit. Băiatul deschise brațele, parcă în semn de salut.

Pe peretele opus al sălii, toate organismele acoperite cu țepi își încetară mișcărilor foșnitoare. Cu excepția brizei matinale care sufla ușor de sus, totul se cufundase în tăcere.

– Ele sunt semințele-de-parteneri! strigă Anakin.

Înapoia lor, ușa se închise silențios. Rămăseseră singuri cu semințele-de-parteneri, dacă într-adevăr despre acestea era vorba. Obi-Wan simțea că ar fi fost mai bine să aștepte precaut, dar Anakin nu avea îndoieli.

– Ce mai aștepți? făcu băiatul.

Glasul lui nu avea nici cel mai mic ecou, toate sunetele fiind absorbite de covorul gros de sfere țepoase.

– Ar trebui să le lăsăm *pe ele* să preia inițiativa, îl sfătuia blând Obi-Wan.

Anakin pufni nerăbdător. Brusc, redevenise un puști de doisprezece ani și nimic mai mult. Nu se vedea nici urmă a celor trei ani de educație primită în Templu. Obi-Wan puse palma pe umărul lui și-i simți încordarea din corp și din membre; băiatul părea un pui de animal, total refractar la orice sugestii.

Pentru o clipă, dispariția oricărei fărâme din învățăturile pe care Obi-Wan le oferise padawanului îl alarmă pe maestrul Jedi. Avea senzația că stă lângă un copil cu totul diferit de cel pe care Qui-Gon îl considerase atât de special.

Anakin murmură ceva de abia auzit.

– Sunt gata, repetă el după aceea, mai tare.

De abia cum pricepu Obi-Wan, și firele de păr de pe ceafă i se zbârliră într-un chip în care n-o mai făcuseră de ani buni, de când întâlnise și învinsese, deși cu multă greutate, pe straniul Sith roșu-negru, care se lupta cu sabia cu două lame – Darth Maul, lordul Sith care-l ucisese pe Qui-Gon.

Băiatul își amuțise complet toate vibrațiile personale spre exterior. Devenise tăcut în Forță, într-un fel în care lui Obi-Wan continua să i se pară extrem de dificil, deși nu imposibil, dar elevul său o făcuse în fracțiuni de secundă.

Cu geniul rapid și nativ al copilului, Anakin se transformase într-o antenă tăcută, care asculta creaturile din sfere.

La fel de tăcute la rândul lor, mingile țepoase îi ascultau pe ambii clienți potențiali cu deschiderea altui tip de copilărie.

– Vor ceva de la noi, sugeră Obi-Wan.

Anakin clătină din cap. Ucenicul nu era de acord cu maestrul, nu pentru prima dată și, bănuia Obi-Wan, în nici un caz pentru ultima.

– Nu suntem ceea ce așteptau, urmă el.

Anakin încuviință în tăcere.

Două sfere țepoase se desprinseseră de pe mijlocul peretelui și trecură peste tovarășele lor, până ajunseră la spațiul gol al podelei. Acolo, se rostogoliră lent, urmând traiectorii ezitante, și se opriră la câțiva centimetri de picioarele băiatului.

Alte sfere se desprinseseră de pe perete și le urmară. În câteva clipe, Anakin și Obi-Wan fură înconjurați de zece semințe-de-parteneri mișcătoare, fiecare emițând clic-uri slabe și degajând o aromă bogată, florală.

– Sunt de acord, își privi Anakin maestrul. Simt că nu ne temem. În ochii săi, entuziasmul fusese temperat de o nouă precauție: Dar... dacă sunt de acord, asta înseamnă o dedicare reală, nu?

– Așa bănuiesc.

– Pentru ele, trebuie să fie *serios*.

– Poate.

Cele zece sfere își încetară mișcarea neîntreruptă. Aerul se umpluse de aroma lor, acum pișcătoare, adoma brizei dinspre un ocean sărat.

– Păcat că Sheekla nu ne-a spus mai multe, zise Anakin privind rapid în jurul incintei.

Atmosfera era apăsătoare și încărcată cu umiditate, ca și cum s-ar fi apropiat o furtună.

Pe podea, sferele țepoase începură să vibreze. Obi-Wan ridică ochii și văzu că altele porniseră în jos de pe marginea superioară a peretelui sălii. Coborârea lor se transformă rapid într-o avalanșă grăbită. Covorul de semințe-de-parteneri se destramă, când zeci, apoi sute de mingi cu țepi se desprinseră și căzură, lovindu-se de cele de pe podea. Țopăiau, fluierau, emiteau clic-uri și degajau un nor înecăcios de arome florale electrizante.

– Vor veni *toate*! strigă Anakin și se întoarse, dar nu avea încotro să fugă. Rămase nemișcat, apoi se ghemui și întinse mâna către Obi-Wan: Va fi rău! *Dar indiferent ce vei face, nu te teme!*

Instinctiv, Obi-Wan dusesse mâna spre sabie, dar arma ar fi fost inutilă. Tot ce puteau face era să stea spate în spate și să-și protejeze fețele, în timp ce toate sferele țepoase din sală se revărsau pe podea într-o cascadă de ghimpi. În câteva secunde, Anakin și Obi-Wan fură acoperiți de potop, loviți și izbiți fără milă. Împinseră cu palmele în exterior, pentru a-și păstra fețele neacoperite, dar torentul apăsa din toate direcțiile, înălțându-se deasupra capetelor lor și lipindu-le mâinile de buze și de nasuri. Fragmente de țepi zburau prin văzduh și un nor de praf se ridică dinspre movila care viermuia.

Cei doi nu se mai putură clinti.

Peste câteva clipe, nu mai putură nici să respire.

– **A** în un respect deosebit pentru cultura cioplitorilor-în-sânge, declară Sienar către silueta aurie, înaltă și tăcută, care stătea în anticamera apartamentului său.

Auzea respirația lentă și lină a lui Ke Daiv, și clic-urile monotone ale unghiilor lungi și negre de la o mână, care se atingeau între ele aidoma unor clopoței din lemn în bătaia brizei.

– De ce m-ai chemat aici? întrebă Ke Daiv după o clipă. Misiunea de abia a început.

– Câtă insolență!

– Acesta este felul meu de a fi. Slujesc și mă supun, de asemenea în felul meu.

– Înțeleg... Te rog, fă-te comod, se retrase Sienar, indicând salonul.

Ke Daiv avansă o jumătate de pas, apoi ezită și schiță o plecăciune.

– Nu merit această onoare.

– Dacă eu spun c-o meriți, atunci o meriți! replică Sienar, folosind tonul cel mai potrivit de severitate.

Ke Daiv se plecă din nou și intră în salon. Hublourile continuau să fie opacizate. Droidul navigator anunțase încă patru-cinci ore până la ieșirea în spațiul real.

– Te rog, *ia loc*, insistă Sienar.

Dorea să-și păstreze pentru mai târziu glasul de comandă. Simțea că, în timp, după ce avea să aflu câteva amănunte despre situație... și despre Raith Sienar, Ke Daiv avea să fie mai ușor de manipulat.

Cioplitorul-în-sânge își îndoi lin articulațiile triple și îngenunche lângă măsura cu tăblie de cristal, preferând să nu se așeze pe divan.

– Ai fost bine tratat la bordul navei? întrebă Sienar.

Ke Daiv nu răspunse.

– Mă preocupă starea ta, urmă comandantul.
– Mi se aduce hrană și sunt lăsat singur în cabina care mi-a fost rezervată. Deoarece nu fac parte din echipaj, membrii lui mă evită, și asta e bine.

– Am înțeles. Există un fel de *zid*, nu?

– Cu nimic diferit de Coruscant. Cei din rasa mea sunt puțini în partea aceasta a galaxiei. Încă nu ne-am făcut un renume.

– Așa este. Eu admir rasa ta și sper că putem face schimb de informații utile pentru amândoi.

Ke Daiv întoarce capul și fața lui căpătă forma neplăcută de lamă, prin unirea lobilor nazali lați. Se răsuci lent, examinând droidul E-5 aflat într-un colț al încăperii. Droidul roti capul plat și larg în direcția lor, cu nestematele roșii ale ochilor sclipind ca niște tăciuni, și-și reglă postura astfel încât ațintea direct cioplitorul-în-sânge.

– Crezi tot ceea ce ți s-a spus despre misiunea aceasta? Întrebă Sienar.

Ke Daiv îndreptă un ochi spre el, rămânând cu celălalt asupra droidului.

– Mi s-au spus puține. Știu că n-ai încredere în mine.

– În privința asta, suntem pe picior de egalitate. Dar numai în privința asta. Eu sunt comandant. Șeful tău.

– De ce mi-o reamintești, dacă ești atât de sigur?

Sienar surâse și ridică palmele într-un gest admirativ.

– Poate că suntem egali din alte puncte de vedere. Tu ai îndoieli, și eu am îndoieli. Tu cunoști puține sau aproape nimic despre mine, sau despre ceea ce țin în rezervă.

Articulațiile lui Ke Daiv trosniră ușor și cioplitorul-în-sânge își luă ochii de la E-5. Droidul nu-l înspăimânta.

– Ce vrei să afli?

– Înțeleg că ai un contract cu Tarkin.

– Nu poți înțelege ceea ce nu știi, și nu poți să știi asta.

– Puțin respect, sugerează Sienar cu un mârâit încetitor.

– *Comandante*, adăugă Ke Daiv, trosnind din nou articulațiile brațelor.

– Povestește-mi despre înțelegerea voastră.

– Nu-mi pasă dacă mor. Familia m-a dizgrațiat și nu mă tem de moarte.

– N-am nici o intenție să te ucid, ori să te las să mori, preciză Sienar.

Droidul se află aici pentru cazul în care ai instrucțiuni să mă ucizi *pe mine*. Se găsește complet sub controlul meu.

– De ce ar dori cineva să te ucidă? Ești comandant.

– Câtă insolență! Îțââi Sienar. Aproape admirabilă. Te rog – eu pun întrebările, iar tu îmi răspunzi.

– Cuvintele tale dovedesc slăbiciune.

– Nu slăbiciune, ci politețe, iar aceasta este cultura și educația *mea*. Tu dovedești necunoașterea mea, iar *asta* este o adevărată slăbiciune, Ke Daiv.

Cioplitorul-în-sânge amuți din nou și fixă hubloul opac.

– Ai și alte slăbiciuni. Nu meriți mai mult decât contractul cu Tarkin, deoarece ai dat greș în încercarea de a ucide un Jedi.

– Doi Jedi, îl corectă Ke Daiv.

– O greșeală lesne de înțeles, totuși o dizgrație pentru șefi și, bănuiesc, pentru clanul tău. Speri să repari dizgrația aceea, reușind în misiunea actuală?

– Eu sper întotdeauna să am succes.

Sienar încuviință din cap.

– Ke Daiv, de uciderea cavalerilor Jedi se ocupă derbedeii. Jedi sunt puternici, au onoare și respectă pe toți oamenii și obiceiurile lor. De ce ai dorit să-i ucizi?

– În familia mea nu există onoare, și asta-i tot ce pot spune.

– Înainte a pleca, am întreprins unele investigații și am descoperit că, în registrul genealogic al cioplitorilor-în-sânge de pe Coruscant, numele tău este însoțit de atributul „extins“, ceea ce cred că înseamnă un fel de punere în libertate condiționată. Este adevărat?

– Este adevărat.

– Spune-mi cum s-a întâmplat. Acesta e un ordin!

– N-o pot face, spuse Ke Daiv.

– Dacă-mi nesocotești ordinul, pot porunci să fii executat... conform legilor Federației Comerciale, în care ofițerii aceștia continuă să creadă și pe care le urmează. În felul acesta, vei pierde orice posibilitate de a te mântui și vei fi trecut pe lista excluderilor definitive de la Arta De Dincolo De Moarte. Acesta este sfârșitul în credința cioplitorilor-în-sânge, o concepție măreață a vieții după moarte, în care eu unul n-aș dori să intervin.

Capul lui Ke Daiv se plecă ușor, parcă apăsător de greutate.

– Mi-ai contactat clanul, spuse el. Ai abătut asupra mea o rușine care-mi depășește capacitatea de a o șterge.

– Nu, nu ți-am contactat clanul. Și nu intenționez să te acopăr de rușine. Îți respect pe cioplitorii-în-sânge și obiceiurile lor, iar tu ai deja destule probleme. Îți cer doar să ascuți cu atenție cele ce-ți voi spune.

Ke Daiv înălță capul și deplie, servil, lobii nazali, lipindu-i din nou de obraji.

– Ți-ai urmărit victima până pe fundul puțului de deșeuri Wicko și, în mod remarcabil, ai supraviețuit viermilor de gunoi de acolo. În ciuda tuturor probabilităților, te-ai cățărat înapoi și ai anunțat că ai dat greș. Acesta este un curaj care face cinste oricărui luptător dintr-un clan, și o dedicație față de datorie ce depășește orice am auzit în ultimele decenii pe Coruscant. Cu toate acestea, circulă un zvon potrivit căruia...

Sienar șovăi, sporind suspansul și clătină din cap neîncrezător.

– Circulă un zvon potrivit căruia, în viitorul Republicii, s-ar putea să nu mai existe loc pentru rasa voastră. S-ar putea să nu mai existe loc pentru nici o rasă, cu excepția oamenilor. Eu personal nu voi susține un asemenea proiect. Ce părere ai?

Ke Daiv îl fulgeră cu privirea.

– Este adevărat?

– Așa mi-a spus un vechi prieten și fost coleg, care pare să cunoască anumite lucruri.

– Tarkin?

Sienar încuviință din cap și, folosindu-și glasul cel mai convingător, exersat în anii de discuții cu intermediarii și cumpărătorii de nave, arme și flote, rosti:

– Cercetează-ți amintirile despre Tarkin și contrazice-mă, dacă trebuie.

Cioplitorul-în-sânge închise ochii, îi deschise, dar nu spuse nimic.

– Sa mai vorbim puțin, urmă Sienar, și să vedem dacă nu există planuri cu care am fi amândoi de acord.

Desigur, Sienar vorbi cel mai mult.

Ușa uriașă de lamina și piatră se deschise din nou, tăcută ca și adierea slabă ce răzbătu dinspre incinta emisferică. Mulțimea de officianți se retrăsese până la periferia curții, lăsând-o doar pe Sheekla lângă ușă. Femeii i se alătură acum și Gann.

Cei doi ferroeni priviră curioși în sala circulară lipsită de plafon. Sferele țepoase acopereau din nou pereții și erau la fel de nemișcate ca piatra de care se fixau. Pe fundul concav al încăperii, aflat sub nivelul ușii gigantice, o movilă de sfărâmaturi se ridica la doi metri deasupra pardoselii.

Un oftat răzbătu dinspre mulțime.

Sheekla strigă două nume.

Obi-Wan se sculă primul și se pipăi cu gesturi iuți. Trei sfere țepoase erau atârinate de el, câte una pe fiecare braț și una pe piept. Se țineau tenace și bărbatul nu încercă să le înlăture, deși ar fi dorit s-o facă. Privi în jurul maldărelor de țepi și cochilii sfărâmate care acopereau podeaua, resturi ale teribilei cascade, și zări un braț înălțându-se din mormanul cel mai mare. Se aplecă, gemând, prinse mâna lui Anakin și-l trase în picioare.

Anakin era acoperit de nu mai puțin de douăsprezece sfere, din creștet până în tălpi. Avea pulsul regulat și puternic, dar se focalizase către interior, pentru a economisi oxigenul și a evita șocul ce putea însoți vătămarile fizice, iar ochii îi erau închiși.

– Pe marile ceruri! strigă Farris. A pățit ceva? N-am mai văzut niciodată o asemenea...

Gann coborî în fugă podeaua concavă și-l ajută pe Obi-Wan să ducă dincolo de ușă băiatul inert și acoperit de sfere. Îl așezară pe o saltea adusă de două tinere, având grijă să nu desprindă semințele-de-parteneri.

Din nou, zărindu-i pe clienți, mulțimea oftă colectiv, iar unii intonară aidoma unei rugăciuni:

– Măreț este Potentiumul, măreață este viața lui Sekot!

– Toți slujesc și sunt slujiți, și toți se alătură Potentiumului!

Obi-Wan își înfrână furia și îngrijorarea, ca să nu scoată sabia și să pună câteva întrebări mai mult decât aspre.

– Știați că se va întâmpla așa? o întrebă pe Sheekla printre dinții încleștați.

Chipul femeii era de-a dreptul consternat.

– Nu! Trăiește?

– Da. Se hrănesc pe seama noastră?

Coborî mâna și atinse sfera de pe piept. Aceasta extinsese unul dintre țepi prin mantia și cămașa sa, ajungând la piele, totuși Obi-Wan nu simțea nici o rană, ci doar un contact neconfortabil.

– Nu, răspunse Gann îngenunchind lângă Anakin. Nu vă sug sângele. Ce multe sunt! Cele mai multe semințe-de-parteneri pe care le-am văzut vreodată pe un client...

– Trei este numărul normal, îl întrerupse Sheekla, așa cum sunt pe tine. Elevul tău trebuie să fie o ființă extraordinară!

– Ce le-a împins s-o facă? se întrebă Gann.

Pleoapele lui Anakin tresăriră, apoi se deschiseră, și băiatul privi spre Obi-Wan din adâncul unui calm absolut. Cumva, el păstrase nemișcarea interioară, chiar și când se confruntase cu pericolul extrem.

– Nu ești rănit, îi zise Obi-Wan. Semințele se fixează, dar nu rănesc.

– Știu, spuse Anakin. Sunt prietenoase. Ce multe au vrut să ni se alăture... toate o dată!

Obi-Wan se întoarse către Sheekla.

– Eviți să ne spui un adevăr, rosti el.

Gann păru brusc vinovat, dar femeia clătină din cap și le ceru ajutoarelor să-l transporte pe băiat în odaia post-parteneriat. Cele două fete, puțin mai vârstnice ca Anakin, îl ajutară să se scoale în picioare, evitând sferele lepoase, și grupul porni spre ușa îngustă aflată în vecinătatea unui colț al curții. Anakin surâse timid spre fete.

Capetele mulțimii se întoarseră ca unul singur, urmărindu-i până intrară.

Cu excepția ușii, pereții de piatră ai camerei miciuțe și cu plafon scund aveau o singură deschidere – o fereastră îngustă, prin care se vedea o dungă de cer și verdele și purpuriul vegetației de afară.

– Trebuie să verific ceva..., murmură Sheekla, conducându-i spre o măsuță joasă, iluminată de o veioză mare.

Împreună cu Gann, scoase instrumente de bronz și oțel dintr-un dulap și măsură mai întâi sferile de pe Anakin, apoi ciupi țepii prin care acestea se agățau, până ce se desprinseră cu suspine slabe. Fiecare sferă fu introdusă într-o casetă de lamina și ajutoarele etichetară casetele cu un cerc. După aceea, înlăturară semințele de pe Obi-Wan și le introduseră în casete marcate cu un pătrat.

– Cred că *va fi* o navă... una foarte densă și minunată, murmură Sheekla în timp ce compara măsurătorile cu graficul de pe sulul derulant montat pe un capăt al mesei.

Discută apoi în șoaptă cu Gann.

– Trei dintre ele au mai ales un client înainte, spuse ea după aceea. Acum, una l-a ales pe Obi-Wan și două l-au ales pe Anakin.

– Cui au aparținut înainte? întrebă Obi-Wan.

– Nu dezvăluim numele clienților noștri, răspunse Gann.

– Așa este, încuviință Sheekla. Nu dorim să inducem în eroare, dar...

– Clientul acela n-a rămas cu noi îndeajuns pentru creșterea unei nave, zise Gann și schimbă o privire cu femeia. Semințele-de-parteneri au revenit în Potentium.

– Iertați-ne, spuse Sheekla, dar trebuie să discutăm între patru ochi. Vă rog să vă odihniți și să vă relaxați. Ajutoarele vă vor aduce hrană și apă.

– Bine, aprobă Anakin.

Ridică brațele și le încrucișă înapoia cefei. Zâmbi din nou, și mai larg, după ce feroenii ieșiră prin ușa îngustă. Fetele se retraseră un pas, cu expresii solemne întipărite pe chipuri.

– Văd că ești amuzat, observă Obi-Wan.

– Mă bucur că trăiesc, explică Anakin. Și am căpătat mai multe decât tine. Mai multe chiar decât Vergere!

Obi-Wan își lipi degetul de buzele băiatului – nu mai trebuia să vorbească despre Vergere.

– Nu știm dacă ea a fost clientul misterios.

– Ea trebuie să fi fost! Cine altul putea fi?

Obi-Wan ignoră observația respectivă, deoarece bănuia că Anakin avea dreptate.

– De unde știm însă că mai mult înseamnă *mai bine*? întrebă el precaut.

– Așa-i întotdeauna.

În odaia răcoroasă și silențioasă, mâncară felii de chec cafeniu, servite pe platouri cioplite din piatră, și băură apă rece adusă în căni de ceramică. Ceștile erau din lamina cu dungi verzi și roșii, iar apa avea gust pur și ușor dulce. Anakin părea vesel, chiar exaltat. Se uita la Obi-Wan, ca și cum s-ar fi așteptat ca maestrul său să-i întrerupă dintr-o clipă în alta starea.

Obi-Wan preferă să nu se pronunțe deocamdată asupra posibilului lor succes și nici dacă i se părea că înregistraseră vreun progres.

După zece minute, Gann reveni singur. Anakin simți un fior în inimă, văzând expresia aspră a feroeanului.

– Există o dificultate, vorbi Gann. Magistrul consideră că n-ar trebui să trecem la proiectare și construcție, până nu vă cunoaște.

– Asta-i bine, sau rău? întrebă Anakin. O să căpătăm nava?

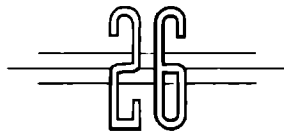
– Nu știu, răspunse Gann. El se întâlnește rareori cu cineva.

– Când va veni? se interesă Obi-Wan.

– Voi veți merge la el, replică scurt Gann, dând ochii peste cap, ca și cum ar fi fost ceva extrem de evident. Și veți merge, când va dori Magistrul.

Îi scrută de sub sprâncenele groase, unite.

– Vă vom ține semințele-de-parteneri pregătite, iar când veți reveni, dacă totul este bine, vom începe proiectarea și transformarea, apoi vom trece la forjare și modelare.



Căpitanul Kett îl salută politicos pe comandant, când acesta pătrunse în puntea de navigație din *Admiral Korvin*.

– Ne apropiem de ieșire, domnule comandant, îl anunță pe Sienar.

Acesta încuviișă din cap, neatent și, când obloanele hublourilor glisară, se întoarse pe jumătate din fața imaginii distorsionate, cu dăre de stele.

– Anunțați revenirea în spațiul normal, murmură el.

– Am înțeles, domnule comandant!

– Cât de bune sunt capacitățile de duplicare ale navei? se interesă Sienar.

– Astromecul nostru este adecvat pentru efectuarea multor reparații majore în tranzit, domnule comandant.

E-5 se descurca relativ bine cu noile sale aptitudini, iar cioplitorul-în-sânge reacționa favorabil în fața noii perspective care i se oferea. Deocamdată totul mergea perfect, însă drumul era de abia la început.

Sienar ridică o casetă cu datacarduri.

– Aș dori să încărcăți programele astea în unitatea de fabricație a navei și în toți droizii de luptă. Programele vor fi duplicate de pe datacarduri și activate în toate unitățile, înlocuind programările anterioare. *Toate* programările, căpitane! Bineînțeles, voi efectua teste de autentificare.

Expresia de politețe a lui Kett îi îngheță pe chip.

– Acțiunea nu este autorizată, domnule comandant. Contravine politicii Federației Comerciale.

Sienar surâse, auzind revenirea la vechiul regulament.

– La întoarcere, tot arsenalul nostru va fi predat Republicii. Programarea aceasta este conformă cu standardele Republicii și droidul va fi supus comenzilor Republicii.

– N-am primit nici o instrucțiune în acest sens, domnule comandant.
– Eu însă am primit instrucțiuni explicite, direct de la Tarkin, rosti apăsător Sienar.

Știa că, în calitate de comandant, și cu sprijinul lui Tarkin, ordinul lui avea să fie suficient... acum, când avea cel puțin o oarecare influență asupra lui Ke Daiv.

Acum, când nu-l pândea posibilitatea vreunui accident nefericit dacă acționa în mod neașteptat și imprudent.

Droidul Baktoide E-5 apăruse surprinzător de lin din turbo-lift și intra în puntea navei amiral. Rămase imediat sub platforma comandantului, vizibil pentru tot personalul de acolo. Nu implica nici o amenințare cu forța, ci doar o demonstrație a noii ordini. În mod firesc, droidul nu trebuia activat decât înainte de luptă.

Kett privea cu suspiciune evidentă.

– Am înțeles, domnule comandant, rosti el.
– Când treaba este terminată, te prezinti la mine cu rapoartele astromec, preciză Sienar sugându-și un dinte.

Căpitanul îl privi două secunde, de abia ascunzându-și neplăcerea. Ignorându-l, Sienar se uită către hubloul mare.

– Revenire, anunță ofițerul de la comanda hiperpropulsiei.
– Spațiu real! strigă Kett, când stelele își recăpătară imaginea cuvenită, iar spațiul și timpul reveniră la dominanța familiară.

– Era și cazul, suspină Sienar.

Apăsă o manetă și platforma glisă pe șine spre hubloul mare, până ce imaginea îi umplu câmpul vizual.

L-ar fi bucurat orice configurație stelară, dar ceea ce vedea acum era realmente impresionant. Panglica spiralată spre exterior a uriașei roșii și a pitice albe îi lovea ochii cu o lumină orbitoare, ireală. Un asemenea spectacol reprezenta un privilegiu rar.

Introducând în arsenal subtilitatea și creativitatea de tip Sienar, putea realmente să se desfete cu peisajul.

– Planeta destinație este vizibilă și ne îndreptăm spre o orbită de așteptare în jurul stelei ei galbene, anunță Kett. Nu ne apropiem mai mult până nu veți ordona, domnule comandant.

Încă indecis asupra opțiunilor, ezita să părăsească puntea.

Pe Sienar nu-l deranja independența în gândire, atâta timp cât nu devenea *prea* autonomă.

– Poți îndeplini instrucțiunile mele... acum, indică el în direcția pupa.

– Da, domnule comandant.

Kett se grăbi spre turbo-lift; ochii ca două nestemate montate în craniul droidului E-5 îi fixau spatele, ferm și amenințător.



1ransportorul aerian sekotan îi duse spre sud, peste unul dintre cele mai bizare teritorii văzute vreodată de Obi-Wan. Zburând la mai puțin de o mie de metri altitudine, aparatul micuș și plat ocolea cu viteză amețitoare bora înalți și cu trunchiuri groase, ale căror frunze tumescente, ca niște baloane, se roteau și se legănau în siaj.

– Cred că din frunzele astea își fac coloniștii baloanele, comentă Anakin privind în urmă prin cupola aproape complet transparentă a transportorului.

Obi-Wan încuviință din cap, pierdut în gânduri. Dacă semințele-de-parteneri îi preferau pe Jedi, se impuneau neapărat unele investigații. Numai organismele puternice în Forță îi puteau detecta pe Jedi. Devenea tot mai limpede că formele de viață de pe planetă – Sekot, cum le denumea Gann ca totalitate – erau speciale și că padawanul său le atrăgea în mod puternic.

– E cu adevărat grozav, zise Anakin. Aerul miroase frumos și jungla este ca-n povești.

– Nu te atașa prea mult, îl preveni Obi-Wan.

– N-am mai fost niciodată într-un astfel de loc.

– Amintește-ți sentimentele anterioare față de Sekot.

– Nu le-am uitat.

– Ai pomenit despre un talaz, despre ceva care se întâmplă acum, sau în viitor.

– Da, făcu Anakin și indică din bărbie spre ușa care-i despărțea de pilot.

Obi-Wan ridică mâna.

– Nu-i atent la discuția noastră. E important să analizăm ce se întâmplă, înainte de a ne implica mai mult.

– Senzația unui singur val apare și dispare. Poate c-am greșit.
– N-ai greșit. O simt și eu acum. Ceva se îndreaptă rapid spre noi, ceva periculos.

– Sper să nu se întâmple nimic, până nu ni se construiește nava, clătină trist din cap Anakin.

Maestrul Jedi miji ochii dezaprobat.

– Mă îngrijorează faptul că pierzi perspectiva de ansamblu.

– Am venit aici ca să obținem o navă! rosti Anakin cu glas tremurător. Și ca să aflăm ce s-a întâmplat cu Vergere. Ea n-a obținut nava, prin urmare nava este și mai importantă pentru noi. Asta-i tot!

Încrucieșă brațele pe piept.

Obi-Wan nu comentă nimic preț de câteva secunde, după care întrebă inexpressiv:

– Ce înseamnă nava pentru tine?

– O navă care se acordează singură nevoii de viteză... Uau! Pentru mine, ar fi prietenul perfect.

– Așa crezusem și eu.

– Să știi însă, îl asigură Anakin, că nu m-ar face să-mi neglijez instruirea.

Din nou, Obi-Wan simțea că pierde controlul situației. Înainte ca Anakin să-i fi fost ucenic, Qui-Gon îi încurajase un comportament cu care Obi-Wan nu fusese de acord. Iar acum, trimițându-i pe planeta aceasta, Consiliul și Thracia Cho Leem îl ispiteau iarăși pe Anakin în modalități ce-l nemulțumeau pe maestrul său.

– Mergem acolo unde ne trimite Forța, rosti încet băiatul anticipându-i direcția gândurilor. Nu știu ce altceva putem face, decât să observăm și să acceptăm.

– Și apoi să acționăm. Trebuie să fim pregătiți pentru calea care ni se așterne și să rămânem receptivi la orice lucru neașteptat. Forța nu este niciodată o dădacă.

– Voi ști când ceva e pe punctul să se întâmple, declară Anakin încrezător. Îmi place planeta asta, iar ființelor vii de aici le place *de mine*. Și de tine. Nu simți că ceva are grijă de noi?

Obi-Wan simțise într-adevăr asta... dar senzația respectivă nu-l liniștea de fel. Nu știa cine sau ce putea extinde o asemenea influență asupra lor, și mai ales asupra padawanului.

Călătoria continuă încă o oră. Anakin privi spre est și indică o imensă dungă cafenie care brăzda peisajul, dispărând peste linia orizontului. Obi-Wan o zărise chiar pe aceasta, sau ceva asemănător ei, pentru câteva clipe, din spațiu... dar nava lui Charza coborâse înainte să fi descris o orbită completă a planetei. Era o falie sau crevasă care ajungea până la roca-mamă. Crusta roșie, bogată în fier, se deschidea ca marginile unei răni deasupra bucăților întunecate de bazalt.

– Ce a provocat-o? întrebă Anakin.

– Nu pare mai veche de câteva luni, observă Obi-Wan.

Șuvițe subțiri de apă se revărsau în cascadă peste stâncile roșii de pe maluri, prăvălindu-se în hău.

– Pare cicatricea unei bătălii, adăugă el.

Aparatul viră, îndreptându-se acum direct spre sud, zburând prin partea superioară a plafonului neîntrerupt de nori. Un peisaj aparent infinit de fuioare și vălătuci curgea, involburându-se, sub ei.

Anakin se răsuci în scaun.

– Privește, exclamă el ațâțat și arătă spre dreapta.

Se îndreptau spre sud-vest, spre un munte zimțat, negru-ruginiu, care se înălța prin nori, cu pantele abrupte aproape complet lipsite de viața sekotană și cu piscul teșit încununat de nea. Părea un vulcan bătrân și erodat de vreme.

– Peste trei minute, anunță pilotul, ajungem la casa Magistrului. Sper că ați moțăit și că v-ați odihnit.

Băiatul zâmbi spre Obi-Wan.

– Ne-am odihnit din plin!

Se aplecară pentru a ieși din transportor și coborâră pe un teren plat acoperit cu sfărâmături de lavă. La câțiva metri mai departe, o potecă pavată cu dale netede din piatră ducea către un palat magnific, asemănător unei fortărețe, clădit din blocuri de stâncă înclinate, stivuite în jurul unui turn central butucănos. Dincolo de palat, apa cu nuanțe portocalii se revărsa în cascade largi, multicolore, de pe patru terase vulcanice. În văzduh se simțea izul din adâncurile Zonamei – hidrogen sulfurat –, care alterna cu brizele proaspete dinspre sud.

Blocurile din jurul turnului erau înalte de peste zece metri și lungi de cincizeci de metri, cu pereții acoperiți cu ferestre ce străluceau aidoma curcubeului în lumina soarelui care apunea. Pe promontoriu creșteau numai câțiva lujeri, abia de grosimea unui braț de om, cuibăriți ici-colo între roci și în jurul teraselor cu cascade, aidoma unor fireturi verzi și roșii.

– Magistrul trăiește departe de supușii săi, observă Obi-Wan frecându-și palmele de poalele mantiei, apoi răsucindu-le în sus și lăsând bărbia în piept.

Cercetă cu atenție linia orizontului, după care comentă:

– Și pare să se descurce cu foarte puține ajutoare.

Privind fuioarele destrămate de nori ce treceau pe deasupra și aglomerările mai întunecate, vizibile spre sud, Obi-Wan estimează că se aflau la o mie de kilometri sub ecuator.

– Ciudate obiceiuri, zise el. Aparent, le place să-și dezinformeze clienții și să-i țină în nesiguranță.

– Cel puțin nu ne-au verificat de arme, spuse Anakin.

– Mda, deși ei sunt siguri că ne-au verificat.

– Ai făcut asta... fără știința mea?

Obi-Wan surâse.

– Mă surprinzi mereu, maestre, vorbi Anakin pe un ton de respect. Deși cred că ucenicul trebuie să se aștepte la asta din partea învățătorului său.

Obi-Wan înălță o sprânceană.

– Suntem o echipă grozavă, nu-i așa? zâmbi larg băiatul și chipul i se luminează în anticiparea unei noi aventuri.

– Așa-i.

– Mă bucur că sunt aici. Mă bucur și că tu-mi ești maestru!

Anakin se înfioră scurt, apoi frecă și el palmele de mantie, le răsuci în sus și privi în jur. Cu ani în urmă, Obi-Wan observase că ucenicul său recurgea la imitații de fiecare dată când se simțea surescitat, sau când nu era în apele lui.

Băiatul privi în sus, spre roata de foc strălucitor a plasmii care se descolăcea din sistemul îndepărtat al stelelor duble, acoperit de zdrențele și fufioarele norilor înalți și rarefiați. Soarele Zonamei era cocoșat pe linia orizontului, transformând cerul într-o tapiserie de flăcări care egala spectacolul astronomic din poia ei.

– Este acolo, acum. Se apropie.

– Îi distingi forma mai clar?

– Este un moment de încercare. Pentru mine.

– Te temi de momentul acesta? Întrebă Obi-Wan.

Anakin clătină din cap, însă continuă să privească firmamentul roșu-portocaliu.

– Mă tem de reacția mea. Dacă nu sunt îndeajuns de bun?

– Am încredere în tine.

– Dacă Magistrul ne respinge?

– Asta... mi se pare altă chestiune, nu crezi?

– Ba da, încuviință Anakin, totuși insistă cu încăpățănare de băiețel, concentrat asupra a ceea ce i se părea, deocamdată, cea mai importantă dintre multele lor probleme. Dar dacă Magistrul nu vrea să ne dea o navă?

– Atunci vom învăța ceva nou, spuse răbdător Obi-Wan.

Titlul *Magistru* implica o persoană cu realizări, demnitate și ținută, și, deși cercetase cu atenție peisajul, Obi-Wan nu receptase semnele unei personalități umane impresionante.

Era posibil ca zonamanii să se poată camufla. Maeștrii Jedi se puteau ascunde chiar și din fața unei detectări întreprinse din apropierea lor; Obi-Wan putea să-și tăinuiască prezența până și de cineva cu percepția lui Mace Windu, dar fără să aibă vreodată siguranța absolută a acțiunii sale.

Să însemne asta că necunoscutul care trăia aici putea păcăli un Jedi minute în șir?

Lămpi cu incandescență montate în lungul potecii se aprinseră, iluminând calea spre cel mai apropiat bloc inferior al palatului. În capătul potecii apără o siluetă micuță, care porni spre ei, ținând brațele încrucișate peste piept.

Era o fată, mai înaltă decât Anakin, dar de aceeași vârstă, purtând un veșmânt sekotan lung și verde, din genul celor cu care se familiarizaseră. O acoperea până la glezne și avea propria sa mișcare permanentă.

Anakin se retrase un pas.

– Bun sosit! rosti ea. Mă numesc Wind.

Fata avea părul lung, închis la culoare, având aproape aceeași nuanță ca și dalele potecii. Pupilele ochilor erau negre, în sclerotica aurie. Îl cercetă pe Obi-Wan cu o expresie de aprobare blândă, iar el îi imită coborârea ușoară a bărbiei. Cât despre Anakin, părea să nu-l considere demn de luat în seamă. Băiatul simți că i se încheștează pumnii de furie, apoi se relaxă. Nu-i plăcuse niciodată să fie ignorat.

– Tata se plictisește și salută cu plăcere orice divertisment, spuse fata. Vreți, vă rog, să mă urmați?

Fiica îi privea din ușa cabinetului Magistrului. Înăuntru existau doar un birou central mic și un scaun.

– Am patru fiice și trei fii. Băieții și două dintre fete își urmează educația pe Zonama. Sunt preocupați de problemele defensivei planetare. Cine ne-ar putea fi de mai mult ajutor decât cavalerii Jedi?

Magistrul era scund și slăbuț, dar vânos, cu chip alungit și îngust, și ochi mari, negri ca ai fiicei sale. Părul îi era însă gri-albăstrui deschis, specific ferroenilor. Nu purta veșminte sekotane, ci doar o pereche de pantaloni simpli, țesuți din materialul bej uzual în Republică, și o cămașă albă tricotată.

Îi așteptase în holul celui de-al treilea nivel al acelei aripi a palatului. Până atunci, văzuseră trei încăperi cu interioare simple, aproape austere, deși mobilierul era elegant proiectat și confortabil, aparent construit pe altă planetă. Obi-Wan nu cunoștea stilurile ferroene, dar bănuia că toate obiectele de aici proveneau de pe planeta de baștină a Magistrului și fuseseră aduse de primii coloniști.

– Ajutoarele mele de pe Distanța Mediană, spuse Magistrul, m-au anunțat că ați plătit în aurodium. Acesta a fost un indiciu. Apoi... episodul cu semințele-de-parteneri mi-a confirmat bănuielele.

Ultima rază de soare dinaintea apusului sclipi din norii aurii și pătrunse în odaie printr-un luminator emisferic, îmbrăcând în auriu și portalii tăblia biroului și un teanc de texte și extrase.

În încăpere se simțea miros de cenușă și permanentul iz al sulfurilor dinspre izvoare.

– Nu am intenționat să înșelăm pe nimeni, zise Obi-Wan.

– Nu v-ați prezentat ca fiind Jedi, preciza Magistrul. (Degetele i se mișcau întruna, frecându-se între ele.) Nu trebuia să credeți că ar fi bine să vă tăinuți identitatea. Nu am nimic împotriva cavalerilor Jedi, ba chiar le datorez foarte multe. Nu am nimic împotriva Republicii pe care o slujesc ei, și nu am nimic de ascuns... decât o întreagă planetă. Căminul meu!

Chicoti și încheie:

– Asta-i tot ceea ce protejez.

Anakin stătea relaxat și în același timp gata de acțiune, fără să-și formuleze părerile personale, așa cum fusese instruit. La apariția Magistrului, Obi-Wan își prevenise padawanul printr-un semn discret că acum acționau în calitate de Jedi, reprezentanți ai ordinului și ai Templului, dar în mod defensiv.

Ceva nu era în regulă. Ceva era incomplet.

– Am sosit aici și pentru alt motiv, spuse Obi-Wan. Căutăm...

Aerul păru că tremură în odaie și Obi-Wan scutură din cap. Fusese pe punctul de a pune o întrebare, dar aceasta îi zburase de pe vârful limbii și nu și-o mai putea reaminti.

– Modul nostru de viață este prețios pentru mine, zise Magistrul. După cum puteți vedea, pe Zonama Sekot noi deținem ceva unic. Clienții vin și pleacă, dar au doar o noțiune aproximativă asupra locului în care au fost. Surâse: Desigur, șiretlicurile noastre nu vor avea succes în fața cavalerilor Jedi. Și, desigur, *trebuie* să ne încredem în cei care ne aduc clienți.

În cadrul ușii din partea opusă a încăperii, apăru o fată. Părea leită cu prima, avea aceeași vârstă și înălțime, și purta același veșmânt sekotan lung și verde.

Anakin o privi nedumerit. Capacitățile de raționalizare ale lui Obi-Wan funcționau la viteză maximă. *Ceva se joacă cu noi*, își spuse. *Sau ne testează. Ceva ascuns.*

– Sunt totuși încântat că ați venit, urmă Magistrul. Doream... trebuia să mă întâlnesc personal cu voi. Păreți a fi autentici – un maestru și ucenicul său.

– Ați studiat arta Jedi?

– Nu, răspunse celălalt strâmbându-se parcă înaintea unei amintiri neplăcute. Am fost un ucenic promițător. Au existat unele dificultăți, dar vina n-a fost doar a mea... Percepții greșite... Dar asta s-a întâmplat acum cincizeci de ani.

Obi-Wan apreciasse că bărbatul din fața lui nu avea mai mult de patruzeci de ani. De undeva însă din adâncurile minții sale se înălța altă întrebare: *Care om? Expresiile lui faciale sunt, în mod subtil, incorecte. Ca o marionetă.*

– Se pare că Sekot vă place! ridică brațele Magistrul. Totul se explică. Sekot este sensibil și-i favorizează pe Jedi... Perfect! Vă accept în calitate de clienți. Puteți continua. Acum, vă rog să mă scuzați. Am foarte multe de făcut. Sunt convins că vă veți simți în largul vostru pe drumul de întoarcere pe Distanța Mediană.

Zâmbi cald spre Anakin și părăsi odaia.

– Asta-i tot? se încruntă Anakin. N-o să ne... eu știu, supună unui test, sau altceva? Putem pleca?

Obi-Wan își presă tâmpile între vârfurile degetelor, încercând să-și limpezească mintea, dar nu putea străpunge iluzia necunoscută care-i înconjură.

A doua fiică îi conduse din clădirea paralelipipedică, pe poteca de piatră, neagră în penumbra crepusculului. Nu rosti nici un cuvânt și de abia le aruncă vreo privire.

Obi-Wan fu ispitit s-o atingă cu mâna, totuși își înfrână pornirea. Deocamdată nu era necesar să-și dezvăluie suspiciunile.

Steaua dublă și cea mai strălucitoare spiră a panglicii răsucite se aflau sub linia orizontului. Printre vâlvurile rarefiate de nori ce goneau pe cer, se întrevedeau stele distanțate, benzi neclare și trâmbe de gaze ale nebuloasei.

Briza serii adia răcoroasă și înmiresmată, când fiica Magistrului îi părăsi lângă transportor, după care se întoarse și porni cu pași egali și legănări spre forma întunecată a locuinței tatălui ei.

Fusese una dintre cele mai stranii întâlniri din viața lui Obi-Wan. Stranie, nesatisfăcătoare și neclară. Știau cu puțin mai multe decât atunci când sosiseră. Obi-Wan încercă să-și reamintească toate detaliile întâlnirii. Nici măcar nu se sinchisise să-l determine pe bărbatul cu straie modeste să le spună mai multe lucruri despre el însuși, despre Vergere, deoarece nu fusese convins că făptura din fața lor *ar fi putut s-o facă*.

Magistrul și fiicele sale nu erau reali, totuși iluzia fusese puternică și aproape complet convingătoare. În experiența lui Obi-Wan, nimeni – nici chiar un maestru Jedi – nu putea păcăli simultan doi Jedi. Să se ascundă de ei, da, era posibil – cu siguranță, Qui-Gon și nu numai el o făcuseră. Pe de altă parte, Consiliul suspecta de multă vreme că lorzii Sith știau cum să se camufleze și să treacă nedetectați de Jedi.

Obi-Wan era totuși încrezător că aici nu era vorba despre o conspirație Sith. Deși avusese timp să examineze cele petrecute, continua să nu-i fie deloc clar la ce anume asistaseră.

– Poate că acum știm de ce i se spune Magistru, șopti Anakin când suiră în transportor. Poate că, de fapt, nimeni nu ajunge să-l întâlnească în persoană, și acesta este felul prin care se protejează.

Obi-Wan își puse din nou degetul pe buzele băiatului. Nu era suficient că-l determina pe pilot să nu asculte. Făcând parte din Sekot, transportorul însuși devenise suspect și Obi-Wan se îndoia că ar fi putut utiliza cu succes convingerea și amăgirea Jedi asupra țesutului viu, asupra biosferei unei planete întregi.

Transportorul se ridică de pe promontoriu și porni spre nord și est, înapoi către Distanța Mediană.

Am întâlnit pe cineva la fel de puternic ca noi, se gândi Obi-Wan încruntat. Poate că asta s-a întâmplat și cu Vergere, și ea ne este ascunsă... complet ascunsă.

Se răsuci spre padawan și buzele i se mișcară fără sunet:

Trecutul recent al planetei este închis pentru noi. Privește traiectoria vehiculului – vremea este frumoasă, nu există obstacole aeriene, totuși zburăm în zigzag. Poate că ocolim alte urme ale bătăliei... dacă a existat o bătălie. Nu putem evita să trecem peste urma aceea, deoarece este o cicatrice prea mare ca să poată fi ascunsă.

Anakin încuviință în tăcere. *Cineva ascunde ceva. De ce însă ne-a permis să vedem falia?*

Magistrul poate bănuî că am văzut-o de pe orbită. Nu vrea totuși să atragă atenția asupra tuturor amănuntelor.

– Nu, murmură Obi-Wan cu ochii pe jumătate închiși. *Crede că nu are nici un motiv să se teamă de Jedi. Pe de altă parte, este posibil să se simtă rușinat de o slăbiciune a sa din trecut. Un episod în care a suferit aproape o înfrângere. Nu uita – astea sunt simple speculații.*

E mai mult decât clar! Anakin reteză văzduhul cu tăișul palmei. Reveni cu privirea spre direcția de zbor. Cel puțin ni se va îngădui construirea navei.

Ideea respectivă nu-l liniștea defel pe Obi-Wan. Cei slabi mint, ca să supraviețuiască. Ce anume ar putea determina o planetă întreagă să se simtă slabă... aici, izolată, la hotarele neantului?

Anakin clătină din cap. *Experiența lui era cu mult depășită. Suspînă. Fac prinsoare că totul are o legătură cu Vergere și cu motivul pentru care a venit ea aici.*

Starea de spirit pe Distanța Mediană era mult diminuată, comparativ cu festivalul prin care debutase ceremonia alegerii semințelor-de-parteneri. Pe terase, oamenii își vedeau de treburile, ca într-o zi obișnuită de muncă. Din apartamentul clienților, Obi-Wan privea felinarele nopții pâlbind de cealaltă parte a canionului și ascultă vocile îndepărtate, cu cele trei semințe-de-parteneri ale sale agățate ca de un părinte regăsit după multă vreme.

În noaptea aceea, Anakin dormi foarte puțin. Patul era incomod și strâmt din pricina celor douăsprezece semințe-de-parteneri, care își lepădau coaja, ca niște reptile ce năpârlesc. Partenerii nu erau obișnuiți să fie separați de clienți după ce-i alegeau și suferiseră, deși Sheekla îi liniștise pe Jedi, spunându-le că aveau să uite totul în scurt timp. Mișunau pe așternuturile subțiri, scâncind plângăcios, și ocazional cădeau pe podea, apoi miorlăiau să fie ridicați.

Semințele începuseră să crape în lateral, dezvăluind un țesut cămos alb și ferm, acoperit de un puf des, fin. Într-o parte, țepii fiecăreia se preschimbaseră în trei picioare groase și rigide, iar cei situați în lungul despicăturii cojii se chirceau și se vestejeau.

* * *

Deoarece obținuseră aprobarea Magistrului, sau cel puțin așa considera Gann, Anakin și Obi-Wan primiră dimineață cheile Distanței Mediane. Gann îi îmbracă în veșmintele specifice clienților, roșu și negru, bătătoare la ochi în universul verde, și-i anunță că aveau acces în biblioteca micuță adăpostită deasupra muchiei canionului, în trunchiul unui bora gigantic și bătrân.

Pe de altă parte, nu era sigur că aveau să dispună de timp pentru vizitarea bibliotecii sau pentru o plimbare prin Distanța Mediană. Dintr-o

clipă în alta, urma să înceapă etapa de proiectare a navei. Sheekla îi anunțase că pentru asta vor fi călăuziți de soțul ei, Shappa.

După aceea, semințele urmau să fie contopite și expediate în misterioasele fabrici sekotane numite Jentari, despre care li se spusese ră foarte puține detalii. Gann îi informase că Jentari vor construi o singură navă, însă el credea că va fi una cu adevărat specială, întrucât avea la bază nu mai puțin de cincisprezece semințe.

– În mod normal, sunt doar trei sau patru, precizase cu tonul oarecum dezaprobat al unei persoane cu convingeri înrădăcinate, care credea în tradiții.

Anakin înghiți fără să crâcnească miorlăiturile, țepii ce cădeau uscați și forfota permanentă a partenerilor săi neobosiți, știind că se apropia de obiectivul lui – cea mai rapidă navă din galaxie.

Chiar dacă asta însemna să nu mai aibă parte de somn.

Obi-Wan ieși din camera sa, urmat de cele trei semințe-de-parteneri; arăta la fel de obosit și nedormit precum se simțea băiatul. Își salută padawanul cu un mormăit, în vreme ce, pe veranda exterioară, li se aduse un mic dejun special.

Se instalară în scaunele confortabile din lamina și băură un suc dulce pe care nici unul dintre ei nu-l putu identifica. După un timp, Obi-Wan adulmecă aerul cu atenție și comentă:

– Mirosim diferit.

– Ne pregătesc pentru următoarea etapă, zise Anakin. Dacă vom dirija semințele-de-parteneri, trebuie să avem mirosul corespunzător.

Pe Obi-Wan nu-l încânta să-i fie modificate reacțiile chimice interne, însă Anakin îl îngrijora mai mult.

– Aș fi preferat să existe mai puțin mister, spuse el.

Anakin surâse și Obi-Wan știu că băiatul de abia se abținea să nu replice „Cred și eu!”. În loc de asta, Anakin rosti:

– Fac prinsoare că mirosul este temporar.

Acum, semințele-de-parteneri îi considerau irezistibili și încercau să fie cât mai aproape cu putință de ei. Unele își lepădaseră complet vechile învelișuri și arătau ca niște mingi turtite și alburii, cu două picioare frontale groase și depărtate, între care existau două puncte negre cu rolul de ochi, și două picioare posterioare mai mici. Toate membrele se terminau prin cleștișori cu trei gheare, care puteau ciupi destul de dureros.

Înainte de amiază, când Gann și Sheekla veniră să-i ia, situația scăpase aproape complet de sub control. Semințele-de-parteneri alergau nebunește prin apartament, agățându-se de pereți și de tavane, apoi se desprindeau și fugeau spre Anakin și Obi-Wan ca să se prindă de ei, scâncind disperate atunci când altele le blocau drumul, ceea ce se întâmpla frecvent.

Sheekla zâmbi înaintea spectacolului, la fel ca o mamă care intră într-o creșă. Gann privi însă îngrijorat, deoarece se ocupa de etapa

următoare a procesului și se întreba cum să transporte atâtea semințe-de-parteneri în modul acceptat prin tradiție.

Sheekla îi ignoră obiecțiile.

– Tradiția va trebui să se adapteze, declară ea. Vom folosi un aparat de zbor mai mare.

– Dar culorile...! protestă Gann.

– Toți vor ști, și vor înțelege.

Pentru Gann, justificarea nu părea deloc liniștitoare. În cele din urmă, își activă minicomunicatorul și aranjă montarea unei nacele mai mari la balonul roșu-negru.

Anakin izbuti să-și agațe și transporte toți partenerii, deși câțiva căzură, când ieși pe ușă, și alergară după el, miorlăind și nechezând. Cu numai trei parteneri, Obi-Wan avea mai puține probleme, în ciuda faptului că mișunau permanent, cățărându-i-se pe pantaloni și pe tunică, poposindu-i pe umeri sau pe cap, strângând dureros din cleștișori pentru a se prinde de urechile bărbatului și examinând atent lumea cu punctulețele-ochi.

Privindu-i pe tinerii Jedi cum se jucau cu animalele lor favorite, Obi-Wan intuia cum aveau ei să se comporte în prezența oamenilor, mai târziu în decursul vieții. Nu-l văzuse niciodată mai fericit pe padawanul său. Anakin, se gândi el, avea să fie iubitor și răbdător, complet diferit de strengarul neastâmpărat de acum.

Băiatul vorbea liniștitor cu semințele-de-parteneri și, urmându-i exemplul, Obi-Wan izbuti să le potolească pe ale sale. Înainte de a urca în balon, îi anunță Sheekla, aveau să se separe din nou.

Constructorul navei lor, Shappa, soțul Sheeklei, le fixase o întâlnire în cursul dimineții.

– Pornim imediat într-acolo, zise ea. Își consideră timpul foarte prețios și, pentru a păstra pacea între noi, îl tachinez mereu.

– Cred că știu, făcu Anakin cu ochii scânteind. Cât e ziua de lungă, se gândește numai la nave!

– Nu se gândește, pufni femeia, visează! Ele sunt viața lui! Magistrul l-a făcut fericit cu meseria asta.

Obi-Wan și Anakin străbătură pasarela îngustă care trecea prin dreptul ferestrelor biroului lui Shappa Farrs. Împinseră ușa de lamina și sticlă și pătrunseră într-o odăiță ticsită de obiecte, cocoțată pe marginea unei terase și scăldată în lumina dimineții.

Shappa stătea pe un taburet înalt, în centrul mesei de proiectare semicirculară, cu fața ascunsă sub casca de concepție, trasând arcuri largi cu duplitraserul din mâna stângă – unica lui mână, deoarece brațul drept îi lipsea cu desăvârșire. Anakin observă că mâna stângă avea numai două degete pe lângă cel mare.

– Trebuie să fie periculos să lucrezi cu Jentari, șopti băiatul spre maestrul său.

Shappa se întoarce și privi în jurul odăii, ca și cum ar fi căutat vorbitorul, deși nu putea zări nimic din pricina căștii. Zâmbi, dezvelindu-și dinții, și scoase casca.

– Nu-i vorba despre Jentari, râse el scurt și melodios. Forjarea și modelarea te pot însă lipsi de membre. Forjorii și modelatorii nu m-au învățat niciodată cum să le folosesc sculele. Din cauza asta, stau acum aici. Nu mă mai lasă lângă puțurile lor, ca să nu-mi pierd vreun picior, ba chiar capul. Se ridică și făcu o plecăciune adâncă: Bine ați venit în împărăția mea! Vom crea astăzi ceva unic și minunat?

Era un bărbat micuț și slăbuț, îmbrăcat în haine imaculate. Avea chipul îngust și turtit, cu nasul de abia reliefându-se dintre pomeții proeminenți, iar părul aproape complet negru îi trăda vârsta înaintată. Coborî de pe taburet, ocoli masa și rămase privindu-i pe Jedi, curios și amuzat.

Zărind-o pe Sheekla lângă ușă, stând de vorbă cu Gann, se aplecă brusc, cu gâtul întins înainte. Bătu din braț ca dintr-o aripă și scoase un cotcodăcit ascuțit.

– Pândești, scumpo?

– Termină, surâse Sheekla intrând în cameră. Vor crede despre tine că ești nebun. Așa și este, să știi. Nebun de legat!

Gann o urmă fără tragere de inimă, de parcă ar fi pătruns într-un magazin de lenjerie intimă pentru femei.

– Mă cunoaște, totuși *mă iubește*, replică Shappa mulțumit. Deși schilod, în inima ei sunt de două ori mai presus decât orice bărbat, ca minte și trup. Cât despre Gann... el este legătura mea cu toate aspectele practice de pe Zonama Sekot! Cât e de timid! Cât de temător în fața tainelor întunecate ale vieții sekotane! Pentru el, a le privi este totuna cu a privi înapoi spre uterul din care s-a născut.

Fața lui Gann se alungi și mai mult, totuși nu scoase nici un cuvânt.

– Intrați cu toții, cârâi încântat Shappa. Cu toții sunteți bineveniți.

Biroul era ticsit cu teancuri de folioplast și discuri vechi pentru date, care pe Corouscant nu mai existau decât în muzee. Shappa se întoarce spre Anakin, apoi îl privi pe Obi-Wan.

– Tu plătești și el zboară, nu? îl întrebă pe maestrul Jedi.

– Nava o cumpărăm împreună, răspunse Obi-Wan, dar el o va pilota.

– Fac pariu că partenerii voștri mi-au făcut deja praf tapițeria din anticameră, urmă Shappa. Nu-i pot lăsa aici. Le place să mănânce foli și să arunce discurile. Nu vă voi reține însă mai mult de două ore.

Reveni cu atenția asupra lui Anakin:

– Vrei să vezi care sunt posibilitățile?

Chipul băiatului radia de entuziasm.

– De asta am venit, murmură el.

– Posibil... mă refeream însă la nave, tinere, numai la nave, preciză Shappa bătând în retragere înaintea reacției. Băiatul este înfometat... Perfect, să-l hrănim. Privește!

Întinse cu un gest scurt brațul și apucă un sul mare de folioplast schimbător, care trosnea încetișor.

– Ține-l, îi porunci lui Gann.

Gann îl ținu de o margine și Shappa îl derulă cu degete iuți, pricepute.

Cu linii roșii și brune, pe foli fusese schițată o navă stelară minunată, alcătuită numai din curbe și proeminențe ce curgeau dintr-una în alta, cu motoarele ascunse în carenaje grațioase, și cu învelișul exterior realizat cu măiestrie, astfel încât să pară neted și întins ca pielea unui fruct shellava. Judecând după scară, era lung de treizeci de metri, iar lățimea, sau anvergura aripilor – deși nu se putea vorbi despre aripi, întrucât făceau parte integrantă din fuzelaj – , era de peste trei ori mai mare.

– De multă vreme doream să construiesc o asemenea navă, vorbi Shappa, dar fusese doar un vis. Nici o sămânță nu vrea să ajungă atât de complicată, iar clienții îmi aduceau numai trei sau patru semințe. Dar pentru voi...

Zâmbi și trecu degetele peste desen. Sub atingerea lor, folioplastul produse vederi diferite, fiecare schiță nouă fiind stocată în suprafața poroasă și ivindu-se la comanda designerului.

– *Mișto*, fluieră Anakin încetișor.

– Este o laudă cu adevărat deosebită, traduse Obi-Wan pentru Shappa care privea nedumerit.

– Așa-i. Mi-ați adus cincisprezece semințe, cele mai multe pe care le-am avut vreodată pentru o navă.

– Poți lucra cu atâtea? se interesă Gann.

– Dacă pot? repetă Shappa și corpul îi tresări energic. Privește și tu! Cea mai bună navă sekotană care s-a construit vreodată. O minune!

– Așa le spune tuturor, îi avertiză Sheekla.

– De data asta, vorbesc cât se poate de serios. Shappa îi întinse lui Obi-Wan marginea sulului și-l bătu pe Anakin pe umăr: Poți desena? Mai am o cască. Și încă una. Haideți, clienților, sunt sigur că aveți și voi idei!

– Neîndoios, încuviință Obi-Wan privindu-l pe Anakin.

– Să ne ciocnim capetele și căștile și să ne încrucișăm trasatoarele, ca și cum ar fi... săbii Jedi, nu? Să visăm prin aer! Totul va fi înscris pe folioplastul schimbător. Noile proiecte le vor înlocui pe cele vechi. Va fi ca o magie, tinere Anakin Skywalker.

– Eu n-am nevoie de magie, declară Anakin solemn.

Shappa chicoti puțin nervos.

– Fac pariu că nici tu, se întoarse spre Obi-Wan care se mulțumi să zâmbească. Am uitat: voi sunteți Jedi. Perfect, atunci, fără magie. Dar taine vor fi o mulțime. Mă îndoiesc că modelatorii și forjorii își vor dezvălui toate secretele, chiar și vouă, dragi Jedi.

Le întinse lui Obi-Wan și Anakin căștile de proiectare pe care le scosese dintr-un dulăpior și trase taburete pe perimetrul mesei. După ce se așezară, se cocoară pe scaunul său, mai înalt, lovi cu palma în tăblia mesei și spuse:

– Este rândul vostru!

– Dorim un design solid și fiabil, îi reaminti Obi-Wan lui Anakin, care strâmbă din nas.

Shappa ridică propria sa cască deasupra capului și-i privi pe rând, pentru câteva secunde, cu o expresie impenetrabilă. Apoi, cu un zvâcnet din buze, spuse:

– Totul se află în mințile proprietarilor. Uneori trebuie să aflăm cine suntem cu adevărat, și navele, navele minunate, vor fi acolo, ca imagini ale unei iubiri pierdute.

– Tu n-ai nici o iubire pierdută, comentă Sheekla amuzată, ci doar pe mine. Ne-am căsătorit de tineri, preciză ea spre Obi-Wan.

– A fost o figură de stil, mormăi Shappa. Nu-mi înăbuși entuziasmul!

Restul dimineții trecu iute. Obi-Wan se pomeni absorbit de procesul de proiectare, la fel ca și padawanul său, a cărui implicare era intensă. În plus, constată că Shappa îl impresiona tot mai mult. Dedesubtul aparentei nepăsări a arhitectului se ascundea o personalitate puternică. Mai întâlnise de câteva ori asemenea persoane – artiști de marcă, care, cumva, păreau că adună Forța în jurul lor, colaborând cu ea la un nivel profund și instinctiv.

Odată, într-o ședință de instruire cu Qui-Gon și Obi-Wan, Yoda spusese:

– *Artist* Forța este! Dar motiv de fericire nu există – la artiști, priviți! Imprevizibili precum copiii ei sunt.

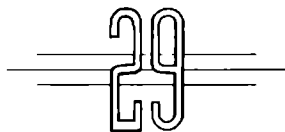
Sub călăuzirea talentată, deși excentrică, a principalului arhitect de pe Zonama Sekot, senzația de libertate și copilărie îi reveni lui Obi-Wan, care se trezi alternând între structura minunatului aparat, care se înfiripa în spațiul accesat de căștile lor, și spațiul propriilor sale amintiri.

Amintiri de când nu era încă ucenicul lui Qui-Gon. Copilăria teribilă, dificilă, mai strălucitoare decât o mie de sori, plină de visuri de călătorii, nave rapide și glorie eternă, un viitor infinit de provocări și izbânzi, și, totul la timpul său, cunoaștere și înțelepciune.

Nici o deosebire față de Anakin Skywalker.

Nu în privința lucrurilor cu adevărat importante.

Dacă aș putea să cred asta cu adevărat! gândi Obi-Wan.



Cioplitorul-în-sânge își prezintă raportul pe pasarela de deasupra calei în care se aflau majoritatea droizilor de luptă ai escadrei. Erau încă prea departe de Zonama Sekot pentru a întreprinde observații detaliate, de aceea Sienar îl trimisese pe Ke Daiv într-o navetă spion cu două locuri, având flăcările duzelor mascate, ce făcea parte din dotarea lui *Admiral Korvin*. Ke Daiv fusese însoțit de un pilot pe care Sienar îl alegea din rândurile personalului cu cea mai bogată experiență în Federația Comercială.

– Am survolat și ne-am întors fără să fim scanați, zise Ke Daiv. Planeta este pe jumătate acoperită de nori.

– N-ați încercat să coborâți sub nori?

– Am examinat doar ceea ce era imediat vizibil și nimic mai mult.

– Bine, încuviință Sienar. Din cele ce mi s-au spus, întreaga planetă este sensibilă.

– În emisfera sudică sunt vizibile puține detalii, urmă cioplitorul-în-sânge. Un singur munte se ridică deasupra norilor – un vulcan stins, doar atât.

– Da, aprobă din cap Sienar de parcă lucrurile acelea i-ar fi fost cunoscute.

– Pe de altă parte, emisfera nordică este lipsită de nori, deși furtunile au direcția sud-nord, aducând cantități mari de precipitații, ploi și chiar ninsori.

– Evident, se strâmbă celălalt.

Ke Daiv se opri, parcă îngrijorat că și-ar fi putut plictisi comandantul, dar Sienar ridică palma împăciuitoare:

– Continuă.

– Există urme ale unor conflicte armate recente: cincisprezece falii adânci în scoarță, late de peste trei kilometri, care nu sunt naturale. În

majoritate sunt acoperite de norii sudici, dar, în lungul ecuatorului, am văzut denivelări lungi și drepte, semnificând crevase adânci de kilometri. Ar putea fi rezultatul unor arme orbitale uriașe, deși tipul și puterea lor îmi sunt necunoscute.

Sienar căzu pe gânduri, inexpressiv.

– Ești sigur că nu erau excavații sau construcții ciclopice?

– Nu. La falia vizibilă de deasupra ecuatorului, marginile sunt neregulate, se disting urme de carbonizare. și terenul este răvășit. În emisfera nordică, există însă proeminențe mari, dreptunghiulare, departe de regiunile populate. Toate sunt uniforme ca dimensiuni – patru sute pe două sute de kilometri – și acoperite cu vegetație deasă.

Sienar lăsă capul pe un umăr și-și înfipse degetul mare în bărbie. Roti degetele, parcă încercând să găsească ceva înapoia maxilarului.

– Ai văzut valea-fabrică?

– Da. În momentul acela însă am considerat că era preferabil să ne întoarcem, pentru a evita să fim detectați.

– Ai procedat bine. Povestește-mi despre vale...

– Este lungă de o mie de kilometri, adâncă de trei kilometri, și pe ambele părți cresc arbori gigantici, mai mari decât oricare alții de pe planetă.

– Jentari, murmură Sienar. Ce n-aș fi dat ca valea asta să fi existat pe altă planetă, într-o locație mai accesibilă. Ai văzut vreo navă?

– Nu. Se fabricau niște structuri de dimensiuni mari, dar nu nave, ci probabil componente sau subansamble. Unele erau duse în sudul văii, la confluența cu un fluviu lat. Acolo așteptau transportoare, unele deja încărcate. După aceea, pur și simplu dintr-o dată, valea a fost acoperită de trunchiuri gigantice și vegetație, care au ascuns-o complet vederii. Nu cred că am fost observați, totuși m-a îngrijorat și am decis întoarcerea.

– Excelent, excelent.

Ke Daiv nu reacționează. Pentru rasa lui, complimentele și insultele difereau foarte puțin între ele și oricare putea duce la un duel. El însă îl situase pe Sienar într-o categorie specială, în afara etichetei firești a cioplitorilor-în-sânge.

– Următorul nostru pas va fi esențial, zise Sienar. Trebuie să acționăm rapid. Tarkin te-a informat că vom încerca să capturăm o navă, da?

– Așa este.

– Habar n-avea cât de dificil s-ar putea să fie... cei ca el cred că puterea este mai rapidă decât gândirea. S-a obișnuit într-atât cu banii, încât nu-și mai dă seama de utilitatea lor.

– Puterea, repetă Ke Daiv.

– Deocamdată, *dă uitării* puterea. Întrucât ești un tip atât de eficient, îți voi dezvălui altă părțică, deloc neînsemnată, a secretului meu.

Ke Daiv stătea nemișcat ca o stâncă. Sub pasarele, droizii erau activați și reprogramați. Zgomotul miilor de servomotoare, ce bâzâiau și zângăneau, îngreuna discuția, chiar la înălțimea aceea, dar lobii nazali

ai cioplitorului-în-sânge funcționau și ca receptoare auditive. Se aplecă puțin, ca să-l audă mai bine pe Sienar.

– Avem cu noi o navetă spațială foarte elegantă, în propriul ei doc din nava amiral. Nu face parte din înzestrarea de bază. Este una dintre navele mele particulare, și e clar pentru oricine că aparține unei persoane bogate. Identitatea i-a fost îndepărtată și așteaptă un nou proprietar.

Zâmbi, amintindu-și cum îl determinase pe Tarkin să-i aprobe anexa respectivă. Simulând iritarea unui copil bosumflat, încercase să sugereze că, lipsit de toate jucăriile sale, ar fi fost mai puțin eficient în calitate de conducător. Tarkin fusese de acord, abia ascunzându-și noul fior de dispreț față de fostul coleg de clasă.

– Un proprietar bogat și de familie bună, continuă Sienar, care a întâlnit întâmplător unul dintre piloții și agenții de vânzări acceptați de Zonama Sekot și l-a convins de bogăția sa și de interesul legitim față de arta construirii navelor spațiale. Un cunoscător... Acela vei fi tu. M-am documentat bine pe Coruscant – provii dintr-o familie de vază.

– Puternică, dar nu bogată, îl corectă Ke Daiv cu un șuierat ușor; deși îl plasase într-o categorie protejată, umanoidul acesta era în stare să-l împingă peste limitele răbdării.

– Într-adevăr, deoarece concentrarea resurselor constituie un păcat pentru rasa voastră... Ei bine, acum ai la dispoziție un volum considerabil de păcate – peste șase miliarde de credite, în obligațiuni emise de Republică, imposibil de urmărit. Suficient pentru achiziția unei nave sekotane.

Ochii lui Ke Daiv se micșorară și se adânciră mai mult în țeastă. Deși, prin natura sa, banii nu-l puteau impresiona, știa cât însemnau șase miliarde de credite și în ce măsură aveau să-i impresioneze pe alții.

– De unde cunoști atâtea despre Zonama Sekot?

– Nu-i treaba ta, replică indiferent Sienar.

Era realmente încântat de reacțiile celui alt și-l stimula sentimentul permanent de pătrundere în teritorii periculoase.

Fără să trădeze cea mai mică neliniste, ca și cum ar fi avut de-a face cu un animal pe care-l dresase și căruia știa când să-i întoarcă spatele și când să n-o facă. Sienar privi peste parapet, în jos la armele Xi Char. Eleganții și puternicii droizi vânători stelari erau depozitați pe rackuri rulante, lungi, cu ghearele pliate și retrase în interior. Rackurile erau împinse de astromeci spre navele de desant, aerodinamice, cenușiu-mat, cu protecții stealth.

Admiral Korvin conținea trei nave de desant și fiecare transporta zece vânători stelari multidotați. Cu membre înguste, care se puteau divide, roți și deveni picioare, droizii aceia erau flexibili, ingenioși și puternici înarmați. Reprezentau probabil cele mai bune sisteme de armament cu control centralizat ale Federației Comerciale.

În interiorul gurilor largi ale bateriilor din navele de desant, tamburele de încărcare se roteau cu clic-uri seci. Vânătorii stelari erau atașați rapid de aceste tambure mari și plate, pentru lansarea în foc rapid deasupra

atmosferei planetare. La rândul lor, tamburele erau montate pe rotoare verticale. În momentul lansării, vânătorii țâșneau din baterii aidoma unor gloanțe dintr-un cilindru rotativ. Când tamburul se golea, era eliberat în spațiul cosmic, iar următorul îi lua locul pe rotor.

Sienar îi admira pe inginerii Xi Char care proiectaseră și construiseră aceste mașini de luptă, totuși se îndoia că droizii aveau să joace un rol decisiv.

O bătălie feroce de abia se încheiase, aparent în favoarea băștinașilor. Nu mai rămăsese nici o urmă a armelor care lăsaseră cicatricele acelea hidoase pe suprafața planetei.

– Peste o oră, roști Sienar, te rog să vii în cabina mea. Doresc să te prezint finanțatorului tău pe Zonama Sekot, reprezentantul autorizat al planetei.

Poate că Ke Daiv simțise curiozitate – sentimentele sau impulsurile erau greu de descifrat pe chipul unui cioplitor-în-sânge de sânge nobil însă se mulțumi să plece capul și-și îngustă lobii nazali, formând din nou tăișul de secure deconcertant, care denota respect și ascultare, dar și – cu anumite modificări de culoare – mânie, ură și dorință de a ucide.

Balonul roșu-negru ritual îi purtă dincolo de ultimele locuințe ale Distanței Mediane, intrând pe o ramificație îngustă a canionului. Atât de departe spre nord și vest, pereții stâncoși erau umezi și alunecoși, aproape complet lipsiți de vegetația sekotană. Aici bora nu-și puteau fixa rădăcinile. Fiuoare de nori coborau în canion, încărcând cu umiditate văzduhul din jurul nacelei.

Anakin stătea la prova, cu piciorul proptit pe un tachel într-o postură eroică. Partenerii ieșiți din semințe se adunaseră în jurul său, pentru prima dată tăcuți, holbându-se peste balustradă cu ochii negri, mici și atenți, de parcă și-ar fi examinat propriul viitor.

Obi-Wan se afla la câțiva pași înapoi, lăsându-l pe băiat să se bucure de clipele acelea; bănuia că, în următoarele zile, satisfacțiile aveau să fie prea puține. Ceea ce Anakin detectase cu câteva zile înainte – numindu-l un „singur talaz” – încărcase spațiul din jurul lor cu sentimentul unei schimbări masive și iminente în Forță, pe care Obi-Wan o putea descrie doar ca un *neamt*. Nici Qui-Gon, nici alt maestru Jedi nu făcuse vreodată aluzie la asemenea lucruri. Pe de altă parte, Obi-Wan nu era atât de sigur pe cât fusese Anakin despre faptul că schimbarea sosea de dincolo de Zonama Sekot. *Simt ceva foarte apropiat, declanșat dinafară. Totuși Anakin are dreptate – va fi o încercare pentru el.*

Parămele de dirijare ale balonului se îndoiu sub presiunea curenților de aer care se înălțau din falia adâncă împreună cu vuietul apelor ce curgeau acolo. Pilotul se străduia să împiedice aparatul să exercite o presiune prea mare și să desprindă funiile. Dacă acestea s-ar fi rupt, n-ar fi durat mai mult de două minute până ce, din pricina îngustimii locului, rafalele puternice i-ar fi zdrobit de pereții verticali și lunecoși de stâncă – un final lipsit de glorie pentru un grup de clienți!

Era genul de pericol pe care Obi-Wan îl aprecia: direct și rezolvabil – dacă te încredeai în vehicul și în pilotul acestuia, iar tânăra de la comenzi părea destul de experimentată. Nici unul dintre ceilalți pasageri – Gann, Sheekla și cele trei ajutoare – nu părea alarmat, ba chiar s-ar fi zis că încercau aceeași surescitare ca și Jedi.

Anakin întoarce capul și surâse larg spre maestrul său.

– Partenerii tremură – îi simți? Știu că se întâmplă ceva mareț!

Gann se prinse cu ambele mâini de balustradă și se apropie cu pași mici de Obi-Wan.

– Băiatul este născut pentru așa ceva, rosti el căutând să acopere urletul vântului. Nava poate avea un singur pilot. Ați decis care dintre voi va fi?

– Băiatul, răspunse Obi-Wan.

În privința aceea, nu s-ar fi putut ridica niciodată la măiestria lui Anakin.

– Este clar că el, încuviință Gann. Și ce mulți parteneri are! Până acum, n-am mai contopit niciodată atâtea. Clătină din cap în semn de uimire: Nu știu cum îi veți controla. Sunt tare curios să văd ce va zice Shappa.

Pereții canionului se îndepărtară și balonul se apropie de cel estic. Cablurile de ghidare erau ancorate de ramuri lungi, desfrunzite, extinse din bora contorsionați, înșiruiți pe marginea hăului. Pilotul menținea cu iscusință o tensiune constantă în parâme.

O dată cu lărgirea canionului, zăușul râului se redusese și vântul își micșorase intensitatea. Nacela se legăna ușor.

Partenerii lui Anakin deveniră tot mai agitați, pe măsură ce plutiră peste una dintre cele mai spectaculoase mulțimi de creaturi sekotane pe care le văzuseră până atunci. Având mai mult loc pe pereții canionului, bora și alte organisme săpaseră terase similare celor pe care se aflau locuințele Distanței Mediane. Aici, acestea se găseau în starea lor naturală și erau acoperite de junglă deasă. Cățărați cu membre lungi se ridicau lent deasupra coroanelor, aidoma unor acrobați, agățându-se cu ghearele de liane. Păsări cu carapace transparente zburau peste florile ale căror corole gigantice se deschideau sub soare. Peste câteva minute, florile își închiseră petalele spectaculoase, se desprinseră de bora și înălțară cârcei agățători spre terasele superioare, care beneficiau de mai multă lumină.

Anakin le vorbea liniștit partenerilor săi, sorbind din ochi varietatea formelor de viață Sekot.

Din cabina micuță a nacelei, ieși o tânără care trecu pe lângă Obi-Wan, zâmbindu-i politicos. Atenția îi era însă îndreptată asupra lui Anakin, lângă care se opri, la prova. Obi-Wan o cercetă cu interes, deoarece era copia fidelă a iluzoriilor gemene ale Magistrului.

Fata aceasta era însă perfect reală.

Un partener alunecă pe brațul lui Anakin și-și afundă gheruțele dureros în carnea sa. Băiatul făcu un rictus, se răsuci, ca să-l readucă pe umăr, și o zări pe fată. Ochii i se lărgiră.

– Ne-am mai întâlnit? se încruntă ea întrebător.

– Îmi pari cunoscută.

– Ah, probabil c-a fost una dintre chestiile tatei, încuviință fata de parcă asta ar fi explicat totul. Pune holograme de-ale mele în diverse locuri, și la diferite momente. Așa cum alții aranjează ghivecele de flori. Se pare că fenomenul a luat proporții.

– Cum o face? se interesă Anakin, dar ea preferă să nu răspundă.

– Sheekla m-a rugat să-ți explic tipurile de bora de aici.

– În sfârșit! Totul este atât de învăluit în mister...

– Știu, astea sunt secretele meseriei noastre. Uneori e tare plictisitor. Cum te numești? Tata uită că atunci când nu sunt în realitate acolo, n-am cum să-i cunosc pe oamenii care au venit la el.

Pentru o clipă, Anakin nu mai știe ce să spună și privește umărul ei, spre Obi-Wan. Fata se întoarce și-i urmărește privirea.

– Tatăl tău?

– Nu, învățătorul meu. Nu ți-a povestit tata?

– Tata nu-mi spune totul, și sunt multe pe care nu le știu despre el. De fapt, nu l-am văzut de luni de zile... de când...

Pentru o clipă, privește pierdută în gol, apoi reveni cu atenția asupra băiatului.

– Eu sunt Anakin Skywalker, iar el este Obi-Wan Kenobi.

– Eu locuiesc pe Distanța Mediană cu mama și fratele meu mai mic, care nu-i decât un puști. La răstimpuri, tata ne trimite mesaje. Oricum, nu-ți pot explica totul acum. Poate mai târziu... Acum trebuie să-ți povestesc despre bora, de unde provin și ce se întâmplă atunci când sunt forțați și modelați. Poți să ascuți și tu, i se adresează lui Obi-Wan.

– Mulțumesc, rosti maestrul Jedi.

– Apropo, eu mă numesc...

– Wind, zise Anakin.

Fata izbucni în râs.

– Greșit! Asta-i una dintre glumele tatei. *Adevăratul* meu nume este Jabitha. Tata știe totul despre instruirea Jedi, adăugă ea solemn. Acum un an, mi-a zis că-i foarte greu să devii cavaler Jedi. De aceea, cred că tu trebuie să fii o persoană deosebită.

Mângâie un partener și continuă:

– Cel puțin, ei așa cred. Ești foarte iubit. Inspiră adânc: Cu semințele începe existența lui bora. Toți bora produc semințe la jumătatea verii, atunci când furtunile se învâlburează dinspre sud și aduc ploii. Majoritatea semințelor se transformă în vegetație, *tampasi* în vechiul grai ferroeian. *Bora* înseamnă *arbori*, iar *tampasi* înseamnă *pădure*, dar de fapt nu sunt nici arbori, *nici* pădure.

– Bine, încuviință Anakin.

Partenerii deveniseră acum de-a dreptul obositori. Simțea că-l doare capul de la înghiontelele lor.

Jabitha mângâie câțiva parteneri frenetici, care emisera sunete ca de tobă. Pentru moment, atingerea fetei părea să-i potolească.

– Semințele încolțesc într-un loc special, un fel de pepinieră a lor, protejată de bora cei mai bătrâni. După aceea, urmează forjarea. Asta chiar că-i un spectacol care merită să fie văzut! Bora își împrășteie ramurile și frunzele vechi și uscate, plus niște granule speciale, deasupra pepinierii, până acoperă toată suprafața deschisă. Semințele sapă în jur și mănâncă, mănâncă și iar mănâncă, ore în șir, crescând mereu. Când ele ajung destul de mari, bătrânii bora atrag trăsnetele din cer – chiar așa, ridicându-și ramurile. Trebuie să-ți spun că vârfurile ramurilor sunt din fier! Trăsnetele lovesc și aprind ceea ce a mai rămas din mormanul pepinierii, iar semințele se coc înăuntru, dar nu sunt distruse. Ceva se modifică în interiorul lor și ele crapă. Au un fel aparte de a se dilata brusc, aproape ca o explozie, creând bule cu pereți din țesut subțire – ca lamina, dar mai maleabile și mai vii. Alți bora, numiți modelatori, au ramuri lungi, semănând cu niște hârlețe, cu care sculptează semințele explodate. Aerul este încărcat de aroma lor parfumată, ca de plăcinte puse în cuptor... Este foarte complicat, dar când termină, semințele devin alte tipuri de bora, și pot ieși din pepinieră pentru a-și ocupa locul în timpasi.

– Când au învățat coloniștii să controleze modelarea? întrebă Obi-Wan.

– Înainte să năă fi născut eu, răspunse Jabitha. Bunicul meu a fost primul Magistru. El și bunica i-au studiat pe bora, s-au împrietenit cu ei – asta-i o poveste *cu adevărat* lungă – și li s-a îngăduit să privească modificările dintr-o pepinieră timpasi. După un timp, bora i-au invitat ca modelatori... dar au avut nevoie de douăzeci de ani ca să învețe arta. Ei l-au învățat pe tata. După câțiva ani, restul coloniștilor a venit de pe Ferro.

– Imaginea ta pe care am văzut-o în casa Magistrului, zise Obi-Wan, n-a fost o hologramă, ci o imagine mintală, proiectată de o voință extraordinară.

Jabitha păru stânjenită.

– Înseamnă c-a fost tata, spuse ea. Se întoarse, privind peste balustrada nacelei: Aceia sunt bora sălbatici. Noi le spunem „nomazi”. N-au nici un fel de legături cu pepiniera. Ei curăță ogoarele comunității de gunoaie.

Anakin văzu din nou triunghiuri albe zburătoare și cilindri târători multipezi, mai mari decât oamenii, care intrau și ieșeau din grotle săpate în pereții canionului. Păsări mici scânteiau în umbra văii, ca stolurile nocturne de pe Tatooine. Lujeri întunecați își așneau aidoma unor tentacule din umbrele de sub proeminențe, încercând să le înșfăce.

Partea aceasta a canionului părea angajată într-un ciclu biologic planetar mult mai familiar – lanțul trofic.

– Nu se alătură niciodată comunităților de bora? întrebă Anakin.

– Nu, răspunse Jabitha. Mai sunt numiți și „pierduji”. Tata crede că unii dintre ei au fugit din pepinierele incendiate și au fost modelați altundeva, poate de alți nomazi. Sunt totuși utili. Cred că ei țin comunitățile alerte. Uneori se năpustesc înăuntru și fură semințe, ca să le mănânce ori să le crească pentru ei. Am văzut chiar pâlcuri de bora

sălbatici mai mici, pătrunzând în timpul modelării, înainte de atragerea trăsnetelor, ca să fure ramurile, uscăturile și granulele destinate semințelor. În general, nu sunt mulți nomazi, totuși în partea asta a văii se află cei mai mulți.

– Tu ai modelat vreodată ceva? întrebă Anakin.

– Acum doi ani, am ajutat-o pe mama, când a făcut casa noastră. Aveam trei semințe-de-parteneri cu care se legase mama, iar eu am ajutat-o cu gravorii și palpatorii... dar asta-nseamnă s-o iau înaintea ordinii firești!

Anakin clătină din cap.

– Totul sună extraordinar, totuși nu-nțeleg cum puteți transforma semințele în nave spațiale.

– Trebuie să ai răbdare, îl tachină Jabitha și se întoarce către Obi-Wan. Tata a creat prima navă, când era copil. A folosit motoarele de la nava lor de colonizare. Asta s-a întâmplat imediat după ce bunicul a plecat în căutarea altor coloniști. Doreau ca aici să existe toate tipurile de oameni.

– N-am întâlnit decât ferroeni, observă Obi-Wan.

– *Exista* și alții. Chiar destul de mulți acum. Lucrează în valea-fabrică.

– De ce a decis tatăl tău să vândă nave?

Jabitha ignoră întrebarea lui Obi-Wan.

– Priviți! Ne apropiem.

Sheekla coborî prima după ce balonul fu tras la doc și amarat. Jabitha sări peste balustradă, pe debarcader, și-l ajută pe Anakin să coboare din nacelă, abandonându-l pe Obi-Wan. Anakin părea foarte interesat de toate spusele fetei.

Jabitha putea deveni o distragere pentru băiat, totuși una binevenită, decise maestrul Jedi. Avea să-i îndepărteze gândurile de la nave, ajutându-l să înțeleagă mai bine relațiile sociale. Exceptând momentele petrecute cu ceilalți afiliați și auxiliari, educația socială a lui Anakin fusese neînsemnată. Câteva contacte normale cu persoane de vârstă sa puteau fi foarte utile... iar fata aceasta părea reînviator de normală. *Unde este ea prezentă, de fapt?*

Pe Obi-Wan continuau să-l frământă alte multe întrebări fără răspuns. Nu progresaseră deloc în privința celor întâmplate cu Vergere.

Cu o noapte în urmă, în timp ce Anakin dormea, Obi-Wan făcuse o vizită în bibliotecă, străduindu-se să-și oprească partenerii din ronțărirea textelor. Nu aflase nimic din cele ce trebuia să știe.

Maestrul Jedi detesta enigmele, ghicitorile și misterele. După cum îi amintise de atâtea ori Anakin – și Qui-Gon, la vremea lui –, era un individ mai degrabă liniar. Înțelegea totuși foarte bine un lucru.

Forța nu era *niciodată* o dădăcă.

Deși era uneori un individ foarte răbdător, Sienar ardea acum de nerăbdare să pornească misiunea. Instinctul îi spunea că timpul juca un rol esențial, că o planetă neprotejată care deținea un secret de asemenea valoare aducea cu un stârv deasupra căruia se roteau prădătoare înaripate.

Asta nu însemna că el se luptase vreodată cu prădătoare înaripate. Sienar prefera confortul tehnologic al unei planete avansate, a cărei sălbăticie fusese de mult îmblânzită. Era totuși un om instruit și recunoștea un prădător, atunci când îl vedea.

În clipa de față, el însuși se simțea aidoma unui prădător.

Primul dintre cei mulți care aveau să urmeze.

Coborî privirea spre imaginea lui Kett, care apăruse, pâlpâind albastrui, pe masa de comandă.

– Da, căpitane?

Kett părea stingherit.

– Domnule comandant, m-am conformat ordinelor și l-am lăsat în naveta dumneavoastră pe cioplitorul-în-sânge.

– Totul a decurs bine?

Sienar îl prezentase pe Ke Daiv „pilotului” finanțator, în docul mic în care îi fusese depozitată naveta. Ke Daiv nu păruse încântat să lucreze cu un droid. Constructorul nu se obosise să-i explice felul în care dăduse peste droid, sau cum ajunsese acesta recrutator de clienți pentru Zonama Sekot. Nu toate secretele trebuiau cunoscute.

– Da, domnule comandant.

– A pornit spre Zonama Sekot?

– Da, domnule comandant.

– Nimeni de pe planetă n-a detectat escadra noastră?

– Nu, domnule comandant.

Sienar suspină ușurat.

– Atunci vom aștepta vești de la Ke Daiv, înainte de următoarea noastră mișcare. Nu-mi pari prea fericit, căpitane.

– Pot vorbi deschis, domnule comandant?

– Chiar te rog!

– Domnule comandant, nici una dintre aceste acțiuni nu concordă cu ordinele inițiale, așa cum au fost trasate de Tarkin.

– Și?

– Sper să fiu deschis fără să jignesc, domnule comandant. Momentul este delicat. Cândva, navele mele făceau parte dintr-o forță de apărare onorabilă și eficientă, destinată protejării navelor ce aparțineau membrilor Federației Comerciale. Istoria activităților noastre se întinde pe secole și este nepătată.

– O istorie de care poți să fii mândru, căpitane.

– Nu știu cum vom fi tratați după înglobarea în forțele de apărare ale Republicii. Sper că integrarea va fi fără probleme și că-mi voi putea continua cariera onorabilă.

Onoarea, se gândi Sienar, este un termen mult exagerat pentru istoria voastră. Ai participat la cele mai ticăloase acțiuni ale Federației Comerciale. Ai amenințat personal cu distrugerea sisteme planetare, ai silit concesionări, ai escortat medicamente și aparatură de contrabandă, și ai transportat emigranți ale căror trupuri erau cuibare de arme biologice cu acțiune întârziată... Vei fi norocos, dacă persoane ca Tarkin pot abate atenția brațului senatorial al justiției, pentru a te salva de un proces de urgență pentru delikte comerciale. Căpitanului îi prezentă însă un chip plin de înțelegere.

– Domnule comandant, nu am încredere în acest cioplitor-în-sânge. Rasa lui este notorie pentru temperamentul violent și acțiunile murdare.

– A fost ales personal de Tarkin și în ordinele tale se precizează că i se va acorda sprijin total în orice va întreprinde.

Inclusiv asasinarea comandantului tău, dacă lucrurile ar lua o turnură nedorită.

– Știu asta, domnule comandant.

– Atunci ce dorești, căpitane?

– Să vă comunic îngrijorarea mea, domnule comandant.

– Am consemnat-o. Sper că-ți vei menține vigilența.

– Da, domnule comandant.

Sienar decuplă legătura și imaginea se reduse la un punct ce dispăru instantaneu.

Folosirea cioplitorului-în-sânge pe post de client nu era o stratagemă scilicitoare, dar avea utilitatea ei. Judecând după cele aflate de la pilotul epavei sekotane aflată în hangarul din subteranele orașului, înainte de-a muri...

Lucruri pe care Sienar nu i le dezvăluise lui Tarkin; de altfel, îl mințise pe comandor în legătură cu felul în care pusese mâna pe navă. Lucruri

pe care le aflase cu mult înainte ca Tarkin, în felul său viclean, să încerce să-l implice pe Sienar în intriga aceasta exagerată și mult prea transparentă.

Din ultimele cuvinte ale muribundului pilot gensang, ajutat de subtilele droguri Agrilat, Sienar ajunsese la concluzia că, pe Zonama Sekot, coloniștii doreau cu disperare ceva, sau că erau pur și simplu lacomi – descoperiseră o comoară de proporții incredibile și, în locul unei exploatări bine orchestrate, cu licitații între membrii Federației Comerciale, porniseră pe o potecă realmente riscantă, servindu-i pe băiețașii bogați și răsfățați ai galaxiei, și angajându-se într-o tentativă remarcabilă, dar finalmente inutilă, de a se ascunde ei înșiși.

Coloniștii aveau nevoie de capital, ca să achiziționeze diverse articole. Obiecte foarte costisitoare. Aveau nevoie de bani peșin, fără zarvă și cât mai curând cu putință.

Într-un cazinou de pe Serpine, pilotul, un gensang proaspăt îmbogățit din furtul de mirodenii, ai cărui strămoși făcuseră contrabandă o mie de generații fără prea mare succes, se alesese cu un tip ciudat de droid de protocol.

Droidul fusese pierdut de către un nesăbuit și incredibil de bogat tânăr rodian, într-un joc de viață-sau-moarte, cu miză totală. Viața nu-i surâsese tânărului rodian. El rostogolise bila-joom tăiată dintr-un rubin cât pumnul pe clasică spirală descendentă, bila căzuse în gura unui passar bătrân, ursuz și băloșind venin. acesta scupase cu glasul său dezgustător și bolborosit o profeție insultătoare la adresa foarte superstițiosului împărat-guvernator de pe Serpine și rodianul fusese făcut bucățele de gârziile revoltate ale palatului. Toate bunurile sale, inclusiv nava plină cu obligațiuni de credit, fuseseră transferate gensangului, care huzurise în norocul acela incredibil.

Micul droid care făcuse parte dintre bunuri îi relatase noului stăpân o istorie fantastică. El afirmase că era autorizat să-i călăuzească pe clienții doritori spre o planetă misterioasă, unde se construiau cele mai rapide nave stelare etc. etc. etc., o călătorie pe care rodianul nu mai apucase s-o întreprindă.

Gensangul fusese fascinat. Completase un straniu test socio-psihologic furnizat de droid, îi arătase acestuia o parte din obligațiunile sale, care aveau o valoare mai mult decât suficientă, și fusese avertizat că va beneficia de cea mai spectaculoasă aventură a vieții, pe o planetă exotică ale cărei detalii urmau să-i fie șterse din memorie imediat după aceea.

Ghinionul gensangului fusese să cumpere nava sekotană și apoi să încerce să-i tragă pe sfoară pe ceilalți hoți. Aceștia luaseră gensangul, droidul și resturile navei care se dezintegra și le vânduseră agenților lui Sienar pentru o sumă frumușică. Ulterior, agenții îi lichidaseră pe hoți.

Pe scurt, eternul carusel al lăcomiei și banilor. Poate că neamul cioplitorului-în-sânge avea dreptate să privească avuțiile cu atâta dispreț.

Sienar stătea întins lângă uriașa fereastră a salonului, acum deschisă către stele și mereu ațintită spre Zonama Sekot. Înainte de discuția cu

Kett, mâncase o masă ușoară compusă din pesmeți și vin fier de Alderaan – unul dintre puținele gusturi comune cu Tarkin.

În general, constructorul era indiferent în fața mâncării și băuturii, și nu fusese aproape niciodată ispitit de alte plăceri trupești. Puterea era cea care-i punea sângele în mișcare. Puterea de a proiecta și construi lucruri extraordinare. Puterea de a-i face pe prietenii vechi să regrete că încercaseră vreodată o asemenea dublă trădare stângace.

Eu, care am construit nave pentru cei mai puternici indivizi din galaxie... Dintre toți, eu să fiu manipulat de un militar de mână a doua, care se autoamăgește că vede forma noii ordini mai limpede decât superiorul său intelectual!

Simpla amintire îi țuguia buzele și-i îngusta ochii, prefăcându-i în crăpături întunecate.

Sienar lăsase droidul de protocol să-și efectueze testele asupra cioplitorului-în-sânge. Așa cum bănuise, acesta le absolvise fără dificultate – eleganța, educația, genealogia nobilă și mormanul de credite de pe podeaua cabinei comandantului activaseră toate microcircuitele droidului.

Conducători stupizi ai unei planete pierdute, care lăsau asemenea judecăți în seama unui droid de protocol!

Acum droidul zbura cu Ke Daiv în naveta lui Sienar, spre Zonama Sekot. Dacă Ke Daiv aducea cu el una dintre navele-minune ale planetei, Sienar era pregătit cu toate instrumentele chirurgicale și de ștergere ale minții necesare pentru a-l preschimba pe cioplitorul-în-sânge în propriul său pilot personal. Avea să analizeze nava sekotană vie, să-i afle secretele, și să răstoarne jocul lui Tarkin cu o iuțeală atât de mare încât vechiul său amic n-avea să-și revină niciodată.

Iar asta îi putea oferi lui Sienar puterea și influența necesare pentru a-și aranja propriile afaceri cu orice putere politică aflată pe punctul de a se naște.

Delicios! Absolut delicios. Mult mai grozav chiar decât cel mai aromat vin de Alderaan, încălzit în cel mai fin cristal cu fulgi de aur deasupra unui foc din lemn de mosc.

Sienar oftă din nou, adânc. Jocul devenise acum realmente interesant. *Scumpe căpitane Kett, gândi el, onoarea mea nu este cu nimic mai pură decât a ta. Eu cel puțin nu sunt ipocrit.*

Rampa docului se dovedi abia începutul altei etape a călătoriei. Anakin, Obi-Wan, Jabitha și Gann coborâră treptele unei scări săpate abrupt într-un coș vulcanic, până într-o cavernă cu plafon scund, iluminată de pâlpârile slabe ale unor felinare.

Puteau auzi vuietul apei.

– Un râu subteran, zise Anakin.

Jabitha încuviință, apoi se ridică pe vârfuri și-i atinse creștetul capului. Băiatul se retrase brusc și ea zâmbi.

– Este un fel de spune cât de inteligent ești! Până la râu, mai avem însă de mers.

Lui Obi-Wan nu-i plăcuse niciodată să se afle la mare adâncime sub pământ. În mod neîndoios, prefera cerul liber al unei planete, nu subteranele ei, deși nu recunoscuse asta față de nimeni.

După alte douăzeci de minute, ieșiră prin capătul coșului vulcanic, într-o sală mare și rotundă săpată în bazalt. O lespede de piatră se întindea ca un debarcader în curentul rapid, care o ocolea cu un bolborosit înfundat. Plescăituri regulate și frecvente întunecau suprafața neregulată a rocii. O barcă îngustă plutea într-o zonă caldă, în umbra stâncii. În depărtare se putea distinge gura unui tunel care pătrundea și mai adânc în scoarța planetei.

Suiră în ambarcațiune și două ajutoare îi împinseră cu putere, îndepărtându-i de debarcader, pentru ca Gann să folosească după aceea o prăjină, ca să intre în curentul rapid. Râul îi purtă cu iuțeală prin canalul lat și întunecos.

Partenerii erau nemișcați și Anakin se îngrijoră să nu se fi îmbolnăvit, sau poate chiar să fi murit. Jabitha îi liniști pe cei doi Jedi.

– Știu că mergem la forjori și modelatori. Pentru orice partener este un moment cât se poate de serios.

– Cum știi? întrebă Anakin.
– Râul acesta, răspunse fata, alimentează valea-fabrică. De milioane de ani, el poartă partenerii proveniți din semințe. Pur și simplu, l-au recunoscut.

– Ce sunt Jentari? se interesă Obi-Wan.
– Bunicul i-a învățat primul. I-a învățat, sau i-a construit el însuși – sau amândouă! Sunt modelatori foarte mari, care lucrează pentru noi, și cu noi. Veți vedea, încheie ea cu mândrie.

Pe măsură ce ochii li se acomodară cu obscuritatea, distinseseră linii lungi, roșii, care sclipeau pe plafonul tunelului, mult deasupra apei. Gann îndreptă spre stâncă raza unei lanterne și dezvălui smocuri apropiate de lujeri verzi și roșii.

– Sekot, vorbi el cu venerație, îi trimite prin râuri, tuneluri și caverne. Toate părțile planetei sunt legate între ele.

– Mai puțin sudul, completă Jabitha încetișor.

– Sudul de ce nu-i legat? întrebă Obi-Wan.

– Nu știu, zise ea. Tata spune că acolo totul s-a terminat.

– Acolo este locuința lui, interveni Anakin.

– Întreaga emisferă sudică, murmură Gann, s-a îmbolnăvit și a murit acum câteva luni.

Era palid la față, iar trăsăturile îi jucau în luminile mișcătoare ale felinarului bărcii și lanternei sale.

Îi tremură mâinile, constată Obi-Wan.

– A fost un război? continuă Anakin cu întrebările.

Gann înclăștă fălcile și scutură din cap.

– Nu. Doar o boală.

– N-ar mai trebui să vorbești despre asta, îl atenționează Jabitha. Nici măcar eu nu știu ce s-a întâmplat acolo.

– Dar tatăl tău știe? întrebă Obi-Wan.

Fata îi aruncă o căutătură piezișă, în care mânia nu era aproape deloc ascunsă. Ar fi fost preferabil să nu mai insiste în direcția respectivă.

Călătoria pe râu dură câteva ore. Anakin și Jabitha stăteau pe bancheta de la prova și discutau. Obi-Wan zăbovi cu ochii asupra lujerilor ce străluceau aidoma unor trasoare încremenite în zbor.

Indiferent care le-ar fi fost destinația, un vehicul sekotan aerian i-ar fi putut duce cu rapiditate în câteva minute. Coloniștii sperau să ascundă unele secrete de clienții lor. Sau poate că înțelegeau valoarea ritualurilor.

Obi-Wan considera ritualurile o plictiseală și o pierdere de timp. În mod remarcabil, instruirea Jedi era lipsită de asemenea episoade – numai momentele cu adevărat excepționale erau marcate ca atare.

Când conversația cu Anakin începu să lăncezească, Jabitha rezolvă puzzle-uri geometrice complicate într-o cutiuță de lamina pe care o purta în mantie. Atunci când așează cutia pe bancheta bărcii, Anakin observă că un colț al cutiei se fixă de lamina acesteia, iar când fata rezolvă un puzzle, piesele se rearanjă în forme noi. Problemele nu se repetau niciodată.

Comunicarea, coordonarea, atingerea permanentă – oamenii aceștia își asiguraseră serviciile unei rețele extraordinare de ființe vii, care păreau, toate, legate intim, aidoma unei familii uriașe.

Cât de tulburătoare ar fi fost, atunci, moartea a jumătate din familie! Sau distrugerea pricinuită de energiile necunoscute ce sfârtecaseră planeta în lungul ecuatorului, până la roca-mamă.

Poate că motivul acestei călătorii ocolite și ascunse nu era un ritual neînțeles, ci pur și simplu teama.

– **N**aveta a ajuns pe platoul nordic, domnule comandant, îl anunță Kett pe Sienar. Am primit un semnal laser de la Ke Daiv însuși. Droidul de protocol și-a confirmat atribuțiile și l-a prezentat pe cioplitorul-în-sânge. Așteaptă să fie transportat la Distanța Mediană.

Căpitanul mergea înaintea lui Sienar pe coridorul puternic iluminat care făcea legătura cu cala din *Admiral Korvin*.

Sienar încuviință absent din cap. Se pregătea să treacă în revistă escadra. Dacă Ke Daiv eșua în tentativa cumpărării unei nave sekotane, următorul pas trebuia să fie unul specific lui Tarkin: demonstrația directă a pumnului de fier din mânășa diplomației.

Pentru o clipă, comandantul își imaginează un viitor în care ar fi avut un cuirasat republican în locul tuturor navelor din escadra sa. *Nu-i genul tău să te dai în vânt după măreție și grandoare... Te-a influențat gândirea lui Tarkin? Nu ești sigur că Ke Daiv va avea succes? Etapa aceasta va fi câștigată prin subtilitate. Ai exact ceea ce-ți trebuie.*

Era încrezător că, ținând seama de circumstanțe, putea oferi o amenințare foarte tangibilă. *Ceva i-a părjolit deja. Cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt.*

Doar dacă... doar dacă n-au înfruntat o amenințare și mai mare... și au învins.

Nu vedea însă cum ar fi fost posibil așa ceva. Planeta era foarte puțin dezvoltată și populată numai pe alocuri. Practic, era un teritoriu virgin. Cine s-ar fi sinchisit să lanseze o invazie care s-o sfârtece?

Urcară rampa scurtă și se imbarcară în naveta micuță.

Kett acceptă resemnat tăcerea prelungită. Deși nu-i plăcea stilul comandantului, începuse să se obișnuiască cu el. Sienar își desfăcu haina lungă și se așeză pe scaunul central, de unde vedea perfect procesiunea lentă a câmpului de stele din fața botului alungit și ascuțit al navei.

- S-a mai aflat ceva în legătură cu faliile acelea?
- Nu, domnule comandant.
- Să fie urmele unui război? reflectă Sienar cu glas tare.
Ii reaminteau de inciziile făcute de un chirurg expert pe o piele zbârcită.
- Cred că se vor dovedi simple anomalii geologice, zise Kett.
- Păstrează distanța escadrei și limitează la maxim toate comunicațiile între nave. *Nimeni* să nu scaneze planeta! *Noi nu existăm aici!* Expediază o directivă specifică spre toate navele, amintindu-le lucrul acesta.
- Da, domnule comandant.
- Suntem foarte aproape, murmură Sienar frecându-și de antebrate palmele pe care le simțea neașteptat de transpirate. Nu voi tolera nici un fel de greșeală!

Dinspre capătul tunelului, o lumină verde se infiltra ca melasa. Pe măsură ce tunelul se lărgise, transformându-se într-o peșteră, râul căpătase o curgere lină, lipsită de turbulențe. Gann dirijă barca din câteva împunsături precise și iuți ale prăjinii, și lunecară lângă o terasă naturală împodobită cu lujeri verzi și roșii. Pe terasă fusese degajat un spațiu, iar Gann și cele două ajutoare azvârliră parâme spre doi ferroeni vârstnici, înveșmântați în negru și gri.

Barca fu amarată și se frecă încetișor de amortizoarele debarcaderului, aidoma unui animal care atinge cu botul un prieten vechi.

Obi-Wan merse la prova și văzu că padawanul său adormise. Noaptea lungă și obositoare își ceruse în cele din urmă drepturile. Anakin dormea adânc, înconjurat de partenerii săi, care continuau să fie nemișcați. Inexpresiv, chipul băiatului era minunat, cu sprâncenele drepte și buzele întredeschise, respirând lin și superficial – o operă simplă și profundă de artă vie. Jabitha stătea la căpătâiul lui, mângâindu-i părul mătăsos; ridică ochii spre Obi-Wan, mușcându-și ușor buza inferioară.

– Este foarte drăguț, șopti ea. Să-l lăsăm să mai doarmă? Avem timp destul.

În prezența fetei, Anakin dormea ca un prunc și amănuntul acela era semnificativ. Obi-Wan era perfect conștient de coșmarurile frecvente ale băiatului. În somn, părea mult mai tânăr. Maestrul Jedi își reamintea fără greutate puștiul de nouă ani care-i devenise ucenic, și care, între timp, se înălțase cu două palme – avea aceleași trăsături plăcute și doar nasul era ceva mai mare.

Îi lipsește prezența unei femei. Thracia Cho Leem a știut-o.

Întinse mâna spre el, apoi șovăi; simțea imboldul puternic de a nu-l trezi pe băiat, de a-l lăsa să doarmă așa pe vecie, anticipând mereu o

aventură măreață, visând mereu triumful și satisfacția personală. Senzația aceea conținea prea multă slăbiciune și emoție pentru a fi îngăduită, totuși el o acceptă. *Probabil că așa simte un părinte, privindu-și fiul care doarme, îngrijorat asupra viitorului nesigur. Nu mi-ar plăcea să-l văd eșuând, dar mi-ar plăcea și mai puțin să-l pierdem. Decât așa ceva, aș prefera mai degrabă să încremenesc timpul, aici, și să încremenesc eu însumi o dată cu el.*

Cineva cunoscut părea că-i stă înapoia umărului și, pierdut în sentimentele acelea câtuși de puțin caracteristice pentru un Jedi, Obi-Wan murmură, gânditor și autocritic:

– Nu este cu nimic mai special decât alt copil, nu-i așa?

Replica se auzi ca o șoaptă:

– Pentru tine, este. Iar acum, *o știi.*

Obi-Wan se întoarse brusc și-l zări pe Gann apropiindu-se. Vocea nu fusese a ferroeanelui.

– E timpul să mergem, spuse Gann examinând chipul tulburat al maestrului Jedi. S-a-ntâmpnat ceva?

– Nu.

Cutremurându-se de un fior, Obi-Wan prinse umărul lui Anakin și-l scutură ușor, o singură dată. Ca întotdeauna, băiatul trecu instantaneu de la somnul profund la atenția deplină. Partenerii săi se foiră și i se prinseră imediat de pantaloni și de tunică.

Partenerii lui Obi-Wan îi suiră pe umeri și piept, și, împreună, maestrul și ucenicul, coborâră din barca lungă, urmați de Gann și de Jabitha.

– Am visat că eram cu Qui-Gon, spuse Anakin. Mă învă a ceva... dar am uitat ce anume. Zâmbi și se întinse: Mi-a zis să-ți transmit salutări și a mai zis că-i foarte greu de vorbit cu tine.

Porni după aceea în fugă spre rampă și pași pe terasa de piatră.

Obi-Wan rămase locului, parcă amețit de o lovitură, apoi inspiră profund și porni după padawan.

Din tunelul vertical care se deschidea în față, răzbătea muzică de tamburine și coarde; pe fundalul ei, mai multe glasuri de bas erau angajate într-o incantație profundă, guturală.

– Ne așteaptă, se precipită Gann. Forjarea e gata să-nceapă!

Jabitha i se alătură lui Anakin.

– Ești emoționat? îl întrebă.

– De ce ar trebui să fiu? pară el, simulând indiferența.

– Pentru că ești cel mai tânăr client din toate timpurile. Și pentru că, dacă reușești, s-ar putea ca nava ta să fie cea mai bună care a fost construită vreodată.

– Mda, făcu băiatul inspirând adânc. Așa ceva te poate emoționa.

Jabitha îi surâse larg și-i cuprinse umerii cu brațul. Chipul lui Anakin se crispă, cu demnitatea adolescentului, iar Obi-Wan îi întrezări, în ciuda luminii slabe, îmbujorarea obrazilor. Urcând prin tunel, trecură pe lângă

două coruri de bărbați ferroeni, care cântau la tamburine și lăute. Torțe electrice îi luminau și glasurile lor îi însoțiră pe cei patru.

– Nu sunt minunați? șopti Jabitha.

– Dacă spui, tu, mormăi Anakin.

Aici începe valea-fabrică, zise Gann când ajunseră în vârful ultimului șir lung de trepte.

După urcuș, povara suplimentară a partenerilor lui Anakin se simțea mai grea ca oricând. Jabitha pornise în fugă, ajungând în vârf înaintea tuturor, și acum li se alăturase, radiind de fericire.

Anakin ridică ochii spre ramurile de bora arcuite la înălțime, întrepătrunse des la peste o sută de metri deasupra lor pentru a forma tavanul unei săli imense. Razele soarelui erau filtrate prin baldachinul gros, proiectând o lumină verzuie peste poteca din dale de piatră, ridicată pe un terasament. Aceasta se întindea pe câțiva kilometri între pereți verticali alcătuiți din coloane octogonale de lavă, înalte și foarte dese.

Bolovani cafenii rostogoliți de sus fuseseră prinși în pereții aceia, înainte să se fi solidificat, întrerupând dispunerea regulată, asemănătoare unui gard. Unii dintre ei, mari cât odaia lui Anakin din Templu, se fisuraseră, dezvăluind cavități în care cristale scânteietoare portocalii și verzi erau ticsite, ca boldurile din pernuta de ace a lui Shmi. Pe toată lungimea zidurilor, lujeri groși, negri cu dungi roșii, se înălțau printre dalele octogonale, regulate, ale potecii, împingându-le în lături și întinzându-se zeci de metri, pentru a se uni cu trunchiurile de bora. Alții, mai mici, cu dungi verzi, se ramificau din ei și se ghemuiau în interiorul bolovanilor cavi, parcă trăgându-și suflarea înaintea unui efort final.

Sub acoperământul coroanelor, aerul dens și umed avea temperatura corpului omenesc și era greu respirabil, plin cu arome apăsătoare și dulci – flori și prăjituri, vin și bere neagră, dublate de un iz intens de pământ.

– Pietrele erau aici înainte de sosirea noastră, povesti Jabitha cu chip solemn în lumina verzuie. Și bora erau aici. Chiar anul trecut, tata a stabilit o regulă nouă: Când fabrica începe să lucreze, bora ascund ceea ce fac, pentru a nu fi surprinși de cineva.

– Tatăl tău este un om sclipitor, declară grav Gann și Obi-Wan remarcă din nou paloarea ferroeianului, care apărea de câte ori se referea la trecutul recent.

Între pereții de piatră reverberă un sunet emis parcă de gigantice cornuri de vânătoare, urmat de valuri de aer mai dens și mai umed. În înălțimi, tulpinile masive de bora se răsuciră și vibrară, iar ramurile arcuite se legănară și foiră, răsunând ca numeroase voci șuierătoare. Fragmente de scoarță lepădate de bora se revărsară peste potecă.

Partenerii se cutremură violent.

– Nu mai pot aștepta mult, zise Gann.

Lui Anakin nu-i venea să creadă că se afla realmente acolo. Oare visase locul acela, care i se părea atât de familiar? Cu fiecare pas, avea senzația că în el coexistau două ființe, una care mai fusese aici, care cunoștea la perfecțiune toate detaliile, și un băiețel născut pe o planetă aflată hăt departe în galaxie. De la un moment la altul, nu era sigur care dintre cele două ființe era mai puternică, care pășea și gândea. Se uită spre Obi-Wan și, pentru o clipă, nu-și putu reaminti cine era bărbatul acela, care mergea lângă Gann, îmbrăcat în veșmânt sekotan ritual.

Își adună însă toate puterile și alipi cele două identități, folosind disciplina Jedi pentru a ascuți și unifica o singură conștiință, și pentru a contopi și supune toate celelalte niveluri de gândire subconștientă.

Toate, cu excepția celui mai de jos și mai intim, aflat la marginea non-sinelui. Acolo pândea cealaltă parte a sa, cu amintirile ei vagi, întunecate și distincte.

Băiatul hotărî că nu era momentul prielnic pentru a-i raporta maestrului anomalia respectivă. Fu însă smuls din gândurile sale. Pe potecă veneau spre ei niște insecte mari, colorate în roșu, verde și negru. Aveau corpuri late și turtite, cu câte trei picioare în fiecare parte; un al șaptelea membru era dispus central, în partea din față și de lângă el se înălțau doi piteni ascuțiți, ca niște spini lungi și cenușii. Păreau concepute pentru transportul de poveri grele.

Pe fiecare insectă călărea câte un bărbat robust și murdar de funingine, între pitenii de care se ținea cu mâinile acoperite de palmare negre, groase.

– Ei sunt Jentari? o întrebă Anakin pe Jabitha.

– Nu, chicoti fata. Sunt carapozi, iar călăreții lor sunt forjorii.

– Carapozii sunt creaturi vii?

– În majoritate. Unii au și părți mecanice.

Jabitha fixa cu privirea creaturile multipede. Gann se întoarse către Anakin.

– Vă vom lăsa aici, cu forjorii. Ei vă vor pregăti semințele, și vă vor duce la modelatori și la Jentari. (Ferroeanul părea trist și puțin invidios.) Eu n-am depășit niciodată punctul acesta. Este voința Magistrului.

– Mult noroc! le ură Jabitha. Ne vom întâlni de partea cealaltă!

Porni către scări împreună cu Gann; se uită pentru ultima dată spre Anakin, privindu-l peste umăr, cu ochi strălucitori și buzele strânse laolaltă, apoi începu să coboare și dispăru din vedere.

– Au început să mă plictisească atâtea ceremonii și mistere, declară Obi-Wan. Și mă irită să fiu trecut de la unii la alții, ca un obiect oarecare.

– Eu cred că-i *mișto*, zise Anakin.

Nu exagera câtuși de puțin. Era ațâțător și-l ajuta într-un chip pe care nu-l putea exprima în cuvinte – îl ajuta să vizualizeze sarcina ce-l aștepta. Știa însă că Obi-Wan era bănuitor de felul lui, și nu fără temei. Anakin se încrunță.

– Sunt emoționat, totuși puțin înfricoșat. Maestre, de ce simt așa?

– Partenerii ne vorbesc, spuse Obi-Wan. Unii dintre ei au mai fost aici înainte, poate cu Vergere. Le auzi entuziasmul și reacționezi față de amintirile lor.

– Sigur că da! exclamă băiatul. Partenerii! Cum de nu mi-a trecut prin minte?

– Fiindcă ai așa mulți, încât te copleșesc. Tare rău îmi pare că n-am aparatura necesară ca să le determin numărul midiclorianelor.

O expresie stranie, introspectivă, îi apăru pe chip.

– Ar fi foarte mare, zise Anakin atingându-l ușor pe braț, așa cum ar fi procedat un profesor pentru a smulge din visare un elev distrat.

– Nu cred totuși că la fel de mare ca al tău, ridică sprâncenele Obi-Wan, apoi clătină din cap. Ascultă-ți partenerii, dar controlează-ți legătura cu Forța, padawanule. Nu uita cine, și ce ești.

– Nu, aprobă Anakin spăsit.

Carapozii se aflau acum la câteva zeci de metri de locul în care îi așteptau Jedi, singuri sub bolta înaltă, mișcătoare și arcuită a trunchiurilor de bora. Anakin își șterse colbul de pe ochi și încrucișă palmele în față, ca și cum ar fi ținut o sabie de antrenament.

Fiecare carapod avea înălțimea unui om, în dreptul articulației principale a picioarelor. Pe alocuri, pe corpurile lor se vedeau scilipiri metalice, ca și cum organismele vii ale lui Sekot ar fi fost fuzionate cu oțel.

Expresia de pe chipul maestrului său devenea tot mai bizară.

– Ceva te *distrage*, maestre! rosti Anakin.

Carapozii se strânseseră în jurul lor, însă Obi-Wan îi ignora.

– Vergere, vorbi el în cele din urmă. În semințele-de-parteneri... a lăsat un mesaj...

Își reveni din transă și deveni alert, tocmai în clipa în care unul dintre forjori descălecă și se apropie de ei, cu o expresie întunecată și hotărâtă.

– Ce a spus? șopti Anakin.

– A părăsit Zonama Sekot, ca să descifreze o enigmă și mai mare.

– Care anume?

– Mesajul nu-i clar. Ceva despre ființele de dincolo de hotare – necunoscute pentru Jedi. A trebuit să acționeze foarte rapid.

Chipul cu piele groasă, foarte cutată, al călărețului era tăbăcit și parcă ars de soare, iar ochii săi castanii scânteiau roșcat, ca și cum ar fi fost umpluți cu foc.

– Clienți? întrebă el în cea mai deformată galactică bazică pe care o auziseră pe Zonama Sekot.

– Da, încuviință Anakin, făcând un pas înainte și ridicând bărbia, gata să-i ia apărarea lui Obi-Wan.

– Oamenii Magistrului v-au lăsat aici?

– Da.

– Haideți sus, mârâi călărețul, rânjind și arătând spre prima articulație a piciorului central al carapodului, care semăna cu o treaptă. Ați întârziat! Băgăm ultima încărcătură!

Îi privi surprins pe Anakin și Obi-Wan, care suiră în partea din spate a animalului de povară, apoi strigă:

– Noi suntem forjorii voștri. Echipă – alinierea!

Carapozii și călăreții lor formară un singur șir strâns.

Zeci de carapozi fără călăreți coborau în viteză de pe marginea văii, pe rampele ce flancau casa scărilor până la râu. Veneau probabil din tampasi și purtau pe spinările late mormane de frunziș bora, tulpini fărâmițate, ramuri, frunze-balon dezumflate, bucățele uscate și foșnitoare, ținute între picioarele laterale care fuseseră ridicate la verticală.

Carapozii încărcăți cu uscături alergară într-o cacofonie cadențată de chemări ca niște tam-tamuri, apoi se înghesuiră alături de tovarășii lor în șirul ordonat.

În același timp, deasupra, alte creaturi, evident înrudite cu carapozii, dar cu alte dispuneri ale membrelor apucătoare, pendulau sub acoperișul arcuit al frunzișului bora, transportând diverse deșeuri în coșuri care se balansau.

– Combustibil pentru forjare, explică conducătorul călăreților când se instală între pintenii animalului. Ultima încărcătură! Să-i dăm drumul și să băgăm semințele, înainte să-nceapă cu altele din cele mari!

Carapozii se întoarseră și porniră într-un galop remarcabil de lin și confortabil, cu picioarele bubuind în ritm hipnotic pe dalele de piatră ale potecii.

Anakin privi din nou spre maestrul său. Obi-Wan părea că-și recâștigase controlul și fața îi redevenise fermă. Băiatul ascultă vocile propriilor săi parteneri. Plini de entuziasm și fericire, îi promiteau prietenie fără de pereche și o frumusețe vie, mai presus de orice comparație.

În același timp Anakin înțelese un lucru: *Ei nu știu ce vor crea!*

Forjorii își opri ră carapozii, când ajunseră în locul unde se terminau coloanele de piatră. De acolo, dincolo de poteca pavată cu dale de bazalt, valea-fabrică se lățea pe un șes acoperit cu lujeri strâns încolăciți, aranjați ca niște jetoane pe o masă de joc. Carapozii încărcăți cu combustibil porniră printre gigantiți pilaștri de rocă erodată de ape, înalți de sute de metri și jucând rolul de suportți pentru bolta verde de bora.

Era cel mai mare spațiu închis pe care-l văzuse Anakin vreodată. Norii se adunau în jurul vârfulor pilaștrilor, iar în depărtare, la kilometri distanță, stratul gros de ceață aflat sub baldachinul ramurilor împletite se condensa practic sub formă de ploaie.

– Aici sunt puțurile de forjare, le spuse călărețul arămiu.

Sări de pe carapod și arătă vâlătucii groși de fum care se învolburau din puțurile iluminate în roșu de lângă pereții acoperiți de vegetație ai văii. Îi privi pe Jedi și le numără partenerii, mișcând încet din buze, în timp ce-i aținea cu degetul.

– Ai o mulțime, băiete. Ce-ți vorbesc? Îi auzi?

Anakin încuviință din cap.

– Și? Spune-i forjorului tău.

– De abia așteaptă.

– Asta-mi place s-aud. Dă-mi-i, și hai după mine.

Anakin desprinsc cu blândețe cei doisprezece parteneri de pe haine. Fiecare dintre ei chiță scurt, totuși nu încercară să se împotrivească. Îi înmână apoi forjorului, care-i aruncă pe spinarea carapodului.

– Ei călare, voi pe jos, anunță forjorul după care luă și partenerii lui Obi-Wan. Cei mai mulți și cei mai puțini, adăugă el pufnind. Facem din ei unul singur pentru clienții care ni-i dau, asta-i calea! Norocul vostru că m-ați căpătat pe *mine*, nu pe ei.

Arată cu degetul mare în spate, peste umăr, către ceilalți forjori, care râdeau. Hohoti și el, imitându-i.

– Prin comparație cu mine, sunt niște simpli *amatori*. Eu pot forja cu ușurință cincisprezece și să-i conving să se unească!

– Nu-l mai ascultați pe lăudăros, strigă alt forjor.

– O s-aveți noroc, dac-o să vă alegeți c-o roabă!

– Aha, vorbesc din *experiența* lor, mârâi forjorul. Nu contează. Suntem toți amici între noi.

Miji ochii către Jedi și-și frecă brațele, scuturând bucățele de coji albe, lepădate de parteneri. Fragmentele plutiră în jurul său aidoma unor fulgi de nea.

– Bătrânul Magistru ne-a împărțit în două – Valea de Sus și Valea de Jos. Suntem din Valea de Jos și cunoaștem locurile astea mai bine ca oricine. Ne-a ales el însuși, unul câte unul, și ne-a spus să întemeiem familii – ferroenii sus, langhesenii jos. Ne cunoaștem locul. A procedat bine.

În sala hărților din Templul de pe Coruscant, Anakin citise despre o planetă mică și veche, numită Langhesa. Cu o sută de ani în urmă, fusese cucerită de tsinimali, care înrobiseră băștinașii langheseni, determinând migrații masive spre alte părți ale galaxiei. Se specializaseră în agricultură și în artele vieții, învățând cum să modeleze formele vii în chipuri noi și înviorătoare. Vreme de multe secole, langhesenii furnizaseră animale exotice de casă pentru familiile bogate din toată Republica.

Rafinați și intoleranți, tsinimalii consideraseră că artele vieții practicate de langheseni reprezentau un păcat pentru zeii lor. Pe de altă parte, pirateria și cuceririle din întreaga galaxie nu-i deranjaseră defel pe zeii tsinimali.

– Detaliile nu-s însă importante. Veți căpăta nava și dup-aia cei de sus vă vor aduce uitarea! Vă va rămâne totuși experiența. Vă veți reaminti puțurile de forjare. Și...

Rânji, preschimbându-și fața într-o mască grotescă, roșcovană.

– ...că pe mine mă cheamă Vagno. Vă veți reaminti *de mine!*

– Domnule comandant, se pare că pe Zonama Sekot a apărut o problemă, anunță căpitanul Kett.

Sui pe platforma de navigație și-i întinse lui Sienar decodificarea unui mesaj receptat de la Ke Daiv. Sienar citi inexpresiv, apoi, brusc, se încruntă și-l fulgeră pe Kett cu privirea, de parcă ar fi fost vinovat.

Căpitanul miji ochii, pregătindu-se de apărare.

– A fost respins, spuse Sienar. Ceva despre niște semințe-de-parteneri care nu l-au plăcut. I-au mâncat complet hainele.

Kett nu trebuia să simuleze ignoranța.

– Nu ne mai putem bizui pe el, conchise Sienar.

– Am primit de asemenea un mesaj din partea lui Tarkin, continuă Kett cu un zvâcnit din buze.

Întinse un al doilea cilindru micuț și comandantul citi mesajul laconic de pe sulul care se derulă, după ce-l identificase.

– Este nervos și dorește să fie pus la curent cu ultimele noutăți, comentă el ȳugind buzele.

– Ne plasăm pe o orbită diplomatică, sau pe una de negocieri, domnule comandant? întrebă Kett. Toate sistemele și droizii sunt pe poziție. Acțiunea imediată ar fi recomandabilă.

– Așa este, dacă eu aș fi Tarkin, replică Sienar privindu-l cu șiretenie. Nu mă aflu însă aici pentru ca să mă joc de-a politica. Nu-i timp de așa ceva. Ke Daiv a primit niște instrucțiuni, și-l voi mai lăsa încă o zi.

Fără să vrea, Sienar se întrebă dacă fusese o mișcare inteligentă să mizeze totul pe un cioplitor-în-sânge. Nu avea totuși de ales! Ceva îi spunea că o acțiune de amploare întreprinsă de escadră ar fi însemnat o greșeală.

– Dacă nu acționăm curând, riscăm să fim descoperiți până și de senzorii cei mai rudimentari, domnule comandant. Elementul surprizei...

– Senzorii noștri pasivi au detectat vreun sistem defensiv pe Zonama Sekot?

– Nu, domnule comandant, însă eu n-am depins niciodată numai de senzori pasivi. Sunt superficiali...

– De multe decenii, planeta s-a bizuit pe tăinuire. Poate că localnicii au devenit prea încrezători.

Nu conta însă pe asta, își spuse el în gând.

– Domnule comandant, m-am gândit la urmele acelea de război de pe suprafața planetei...

– Nu le-am uitat nici eu, căpitane. La ce concluzii ai ajuns?

– Nu au putut fi produse de nici o armă cunoscută mie, domnule comandant. Turbo-laserele și armele protonice lasă reziduuri complet diferite în țintele stâncoase. Este posibil ca faliile să fi fost făcute de dezintegratori neutronici, care, teoretic, ar fi lăsat reziduurile pe care le-am detectat, totuși nimeni din galaxia cunoscută n-a aflat cum să stăpânească asemenea arme.

Sienar îl ascultă cu interesul pe care i l-ar fi stârnit o lecție predată de un școlar, apoi însă căzu pe gânduri într-o tăcere nemulțumită și fruntea i se încreți mai mult. Răpăi degetele pe balustradă, iar unghiile sale lungi răsunară sonor și distinct.

– Crezi că au asemenea arme, pe care le țin ascunse, și că recent au purtat un război? întrebă el de abia ascunzându-și satisfacția.

– Nu, domnule comandant. Aspectul general pare mai degrabă al unui atac preventiv, sau al unei demonstrații de forță, care n-a fost însă urmată de acțiuni de aceeași natură. Nu-mi pot închipui o stare de pace aparentă și o absență totală a armelor vizibile, dacă forțele politice ale planetei au trecut recent printr-o asemenea situație. Din clipa când am ieșit în spațiul real, am monitorizat comunicațiile dinspre planetă, dar domnește o tăcere completă, în ciuda faptului că toate sistemele noastre de comunicații funcționează în deplină siguranță și sunt canalizate eficient. Singurul lucru pe care-l pot afirma cu convingere este că există prea multe detalii pe care nu le cunoaștem.

Sienar nu era obtuz. Auzirea propriilor sale concluzii formulate de altcineva nu-l liniștea, iar dacă dorea să supraviețuiască acestei misiuni păstrându-și intacte statutul și reputația, liniștea personală era cea mai neînsemnată dintre griji.

Tastă rapid un răspuns pe datapadul său, imposibil de interceptat din exterior, și-l întinse lui Kett.

Căpitanul citi fără grabă; Sienar se întoarse și Kett părăsi puntea de navigație.

Mesajul de pe datapad era: *Agentul vostru a încercat să mă asasineze și a dat greș. I-am oferit o misiune sinucigașă, în care să moară onorabil. Am descoperit ceva absolut neașteptat și foarte interesant. Continuu propriile mele planuri. Nu am nevoie de ajutor.*

Sienar rânji. Fără îndoială, asta urma să-l aducă pe Tarkin în fruntea celei mai mari flote pe care o putea mobiliza, dar aveau să treacă niște zile până să ajungă și, între timp, Sienar și-ar fi testat toate variantele și ar fi angajat toate forțele de care dispunea.

În plus, mai exista planul de rezervă al lui Ke Daiv...

Dacă reușea, ar fi obținut o navă sekotană intactă, un pilot viu și înspăimântat, și poate chiar doi Jedi, deși Sienar spera să evite contactul cu ei.

Știa de ce erau capabili Jedi.

A păsasat de cele mai sumbre presimțiri, Anakin îl privi pe Vagno aruncând toți partenerii într-un același puț adânc. Noaptea coborâse peste baldachinul boltit și singura lumină provenea de la torțele pe care le purtau ajutoarele forjorilor sau care erau agățate de stâlpii înfiți în solul acoperit de zgură, și dinspre focurile risipite, în depărtare, prin vale.

– Unele puțuri sunt uriașe, îi spuse el lui Obi-Wan. Mă-ntreb ce se face în ele...

– Cred că nimic, atâta timp cât clienții sunt în preajmă.

Forjorul lor spusese „înainte să-nceapă cu altele din cele mari“. Ce anume erau „cele mari“?

Echipa lui Vagno se adunase pe circumferința puțului, care avea diametrul de aproape douăzeci de metri. Fiecare individ ținea în mâini o prăjină metalică terminată printr-o lamă lungă și ascuțită ca briciul, asemănătoare unei coase.

Carapozii își descărcară poverile de combustibil – uscăturile provenite din tampasi de sus – peste parteneri, iar Vagno își îndrumă echipa să le răspândească egal, netezind proeminențele și umplând găurile. După aceea, inspectă puțul, îi privi pe Anakin și Obi-Wan, le făcu semn că totul era în regulă și, rânjind larg, se cocoală cu agilitate pe grămada de combustibil.

– Granule – aici, și aici! strigă el, și oamenii săi turnară din coșuri granulele mici și roșii, rotunde și netede ca protalunele. Partenerii voștri sunt tăcuți, spuse el gânditor. Clipa destinului!

– Câți vor supraviețui? întrebă Anakin simțindu-și gâtul uscat.

Putea încă simți în minte aromele, sau vocile distincte și diferite ale partenerilor, urmele dănuind ale afecțiunii lor, ale nevoii de contact.

– Majoritatea. Nu te teme. Menținem căldura distribuită egal. Aici este mai bine decât afară, în tampasi. Și nu uita – asta-i calea Sekot.

Anakin sperase că Vagno avea să-i răspundă „Toți”. Băiatul se ghemui pe vine lângă Obi-Wan și se jucă cu un bețișor uscat. Vagno se apropie de el, îi privi mâinile, și ceru ca bățul să fie aruncat în puț.

– Asta-i calea noastră, îi spuse. Solul trebuie să fie curat.

Probabil că și ceilalți clienți risipiți prin vale – Anakin numără trei, aflați la distanțe de cel puțin o jumătate de kilometru unul de celălalt – își priveau partenerii acoperiți cu combustibil.

– Câți clienți noi sunt? întrebă el.

– Se pare că trei, răspunse Obi-Wan. Văd alte trei puțuri active.

– Așa-i, încuviință băiatul. Mă simt atât de emoționat!

– Legătura cu partenerii, zise maestrul Jedi. Ai grijă!

– În ce privință?

– Vor fi transformați. Nimeni de aici nu știe ce-nseamnă asta pentru ei, ce simt ei... dar tu și eu, poate, vom afla.

– Aha...

Anakin înghiți un nod și se ridică, scuturându-și pantalonii și poalele mantiei.

Vagno încheiase inspecția. Ridică torța deasupra capului și Anakin zări o formă circulară, aidoma unui inel lat, coborând dinspre bolta ramurilor. Carapoziile de acolo îl lăsau în jos, folosind liane groase. Când ajunse deasupra puțului, din partea sa inferioară se depliară mai multe membre terminate prin diverse ustensile, unele aparent de origine naturală, altele evident metalice.

Băiatul știa de existența multor societăți care aplicau tehnologia asupra formelor organice. În privința aceasta, gunganii erau maestri... dar ei nu construiseră niciodată nave interstelare. În general, majoritatea procedurilor respective era ținută în secret, iar acum el avea să fie martor, deși fără să înțeleagă, al felului în care zonamanii obțineau rezultate chiar mai spectaculoase. S-ar fi simțit mândru, dacă ar fi rămas puștiul pe care Qui-Gon îl eliberase pe Tatooine. Educația Jedi îl învățase însă care erau primejdiile mândriei. În loc de așa ceva, simțea acum o curiozitate intensă.

Pentru Anakin, curiozitatea reprezenta expresia cea mai profundă a legăturii cu Forța vie.

Trase cu ochiul spre maestrul său. Pe chipul lui Obi-Wan se putea citi grijă, amestecată cu curiozitate. Anakin îi simțea flacăra mocnind a spiritului controlat, iar miezul acesteia, deși mult mai ordonat, nu diferea prea mult de esența băiatului.

Cercul de instrumente modelatoare se opri și între membrele ce atârnu se deschiseră supape. Membrele se pliară sau se retraseră, făcând inelul să vibreze. Vagno lătră un ordin și membrii echipei ridicară brațele și atinseră simultan inelul, de jur împrejurul puțului, cu partea plată a coaselor lungi.

Din supapele deschise se revărsă un fluid aromat care-i înțepă narile lui Anakin. Băiatul se retrase un pas, exact în clipa în care Vagno se

interpusă cu fermitate în fața sa și a lui Obi-Wan. Din centura lată, forjorul scoase un fitil și cremene; cu o mișcare scurtă, aprinse fitilul.

– Pentru orice eventualitate, zise el. Poate fi periculos.

Inelul se ridică rapid.

Intonând în langhesană, membrii echipei păstrară coasele ridicate, privind în sus. În vegetația de deasupra capetelor apăruse o deschidere cu diametrul de o sută de metri, prin care se întrezăreau nori negri și groși.

Anakin văzu cum de pe circumferința deschiderii se înălțau lujeri lungi ale căror vârfuri sclipeau. În valea-fabrică, alte deschideri se iveau deasupra altor puțuri. În văzduh se simțea izul de ozon al electricității.

– Tampasi controlează clima, îi șopti lui Obi-Wan.

– Corect.

Vagno se încruntă și ridică brațul, parcă în așteptare. Își feri fața și, printr-un gest al mâinii, le indică lui Anakin și Obi-Wan să procedeze la fel.

Păstrând coasele deasupra capetelor, forjorii își fereau de asemenea fețele, întorcându-le dinspre puț.

Tensiunea din atmosferă devenea greu de suportat. Anakin își auzea părul pârâind, iar hainele i se lipiseră de trup și se zbăteau, ca și cum ar fi fost vii. Avea impresia că globurile oculare erau gata să-i sară din orbite și să danseze peste obraji. Era o senzație teribilă și ar fi vrut să strige de durere.

Simultan, săgeți de trăsnete portocalii ca soarele fulgerară dinspre vâlătucii groși de nori, dansară peste vârfurile de fier ale lujerilor înălțați și se prăvăliră cu o furie sfârâitoare spre puțurile de dedesubt. Mai repede decât poate vedea ochiul, săgețile goniră peste coasele ridicate ale forjorilor lui Vagno, desfăcându-le cercul spre exterior, deși bărbații le împingeau cu toată forța brațelor masive.

Echipa continua să cânte pe un singur glas, apăsând coasele, și trăsnetele se orientară asupra puțului.

Vagno chicoti încântat și azvârli fitilul aprins de care nu mai avea nevoie.

– Focul din ceruri! hohoti el. Cel mai bun dintre toate!

Acolo unde loviseră trăsnetele, răbufnirea flăcărilor fu intensă. Catalizatorul din inel difuză arderea în mai puțin de o secundă și întreaga cantitate de combustibil și granule luă foc în bezna plină de fum. În câteva clipe, rugul revărsă vâlvătai spre cer, la o înălțime de cel puțin patruzeci de metri, iluminând partea de jos a plafonului de frunziș, toate făpturile și creaturile-mașini care mișunau acolo. Bolta întregă părea vie.

Anakin avu senzația că se afla în interiorul unei gigantice colonii de myrmini.

Apoi simți glasurile partenerilor. *Le este teamă. Căldura îi coace. Invelișurile lor devin crocante.*

Majoritatea căldurii se înălța în valuri tremurătoare de aer, totuși, pe măsură ce combustibilul ardea, transformându-se în tăciuni, partenerii se coceau aidoma cartofilor într-un foc de tabără.

Fără să vrea, Anakin se înfioră.

Obi-Wan îi cuprinse umerii cu brațul. Băiatul văzu că fața maestrului său era brobonită de transpirație. Și el simțea partenerii din foc.

– Nu vă este bine? se interesă Vagno, cu chipul lucind și jucând în lumina galbenă a pălălăilor, de parcă el însuși ar fi făcut parte din pârjol, un tăciune răătăcit care căpătase formă omenească.

Le dădu ocol, privindu-i încruntat.

– Ne simțim perfect, îl asigură Obi-Wan.

Anakin era însă departe de a se simți perfect. Voia să se ghemuiască și să se ascundă, sau să fugă, dar știa că partenerii nu mai aveau picioare, nu mai puteau să scape, chiar dacă ar fi vrut.

– N-am pierdut niciodată vreun client, îi liniști Vagno. Nu vă fie teamă.

Partenerilor le era teamă, dar nu se clinteau sub povara tăciunilor și flăcărilor. Erau curajoși și aveau conștiința destinului lor.

Nu aveau inteligența oamenilor – de fapt, nu se putea vorbi despre o gândire proprie –, dar în fiecare dintre ei exista potențialul conștiinței și inteligenței. Focul aducea conștiința aceea la suprafață.

Asta se va întâmpla cu tine.

Anakin icni. Nu era un vis.

Acesta este destinul tău, soarta ta.

Obi-Wan nu scosese un cuvânt. Anakin știa de unde venea glasul, știa cui îi aparținea, dar nu putea să creadă ceea ce știa.

Va fi dogoare, moarte și înviere. O sămânță va fi însuflețită. Va arde, sau va străluci? Va gândi și va crea, sau va fi condusă de frică și de distrugere?

Apoi glasul amuți.

Brațul lui Obi-Wan se strânse în jurul lui Anakin, parcă încercând să-l apere.

– Talazul nu este cel la care ne-am așteptat, rosti el.

Anakin privi în flăcări, cu sinele său cel mai lăuntric redevenit perfect calm. Partenerii se transformau. Nu le mai era teamă.

– Vor pocni ca niște bombe! Înapoi!

Vagno îi împinse pe Anakin și Obi-Wan, chiar în clipa când prima explozie ridică în văzduh un nor de tăciuni. Scânteile se revărsară în jurul lor, arzându-le găuri minuscule în haine. Pentru o clipă, Anakin arătă ca un diavol, din părul căruia se înălțau fuioare de fum. Obi-Wan le stinse, lovindu-le iute cu palma.

Una, două, trei... deodată o mulțime de explozii se succedă, prea multe pentru a putea fi numărate. Anakin știa însă că toți partenerii supraviețuiseră și că toți fuseseră însuflețiți de flăcări.

– Va fi o navă fabuloasă! se entuziasma el, lovindu-se cu palmele peste genunchi. Cea mai grozavă care a fost construită vreodată!

– Nu încă, îl domoli Vagno cu o strâmbătură critică. Partenerii trebuie adunați, căliți și modelați – îi vom învăța căile planetelor din exterior! Haideți! Tăciunii trebuie răscoliți.

Li împinse pe Anakin și Obi-Wan cu palmele, până lângă un carapod fără povară.

– Să nu vă apropiați! Unii explodează de două ori.

Obi-Wan era amețit, parcă bolnav. Nu mai simțise niciodată o asemenea deformare stranie în felul în care percepușe Forța vie. Focalizarea deformării asupra lui Anakin era evidentă, totuși ceva anume legat de locul unde se aflau – de planetă în sine – conferea efectului o intensitate și o claritate aparte.

Aproape se putea autoconvinge că dacă Mace Windu, Yoda sau oricare alt maestru Jedi ar fi fost pe Zonama Sekot, deformarea – manifestarea acestui val straniu de destin – i-ar fi surprins și pe ei în aceeași măsură.

Și poate că toate circumstanțele astea fără precedent explicau și faptul că simțea în mod repetat prezența lui Qui-Gon.

Obi-Wan își zărise maestrul străpuns de sabia strălucitoare și cântătoare a lui Darth Maul. Atunci, Forța nu fusese nici blândă, nici susținătoare. Corpul lui Qui-Gon nu dispăruse, ci arătase realitatea morții, a retezării tuturor legăturilor cu carnea.

Fusese așa cum trebuia să fie. Moartea constituia o parte inevitabilă din manifestarea Forței. Poate că Obi-Wan nu era încă îndeajuns de matur pentru a se elibera de toate sentimentele și iubirea pentru maestrul său. pentru a-i spune rămas bun pe vecie.

Pe circumferința puțului, Vagno și echipa sa răscoleau tăciunii. Inelul de membre și instrumente se lăsa în jos, pe măsură ce flăcările se domoleau, și paleta groasă și înnegrită coborau, ajutându-i să amestece cenușa. Fumul și scrumul se învolburau, suind în văzduhul nopții, și licurii roșiatice ai tăciunilor clipeau ca ochii unor sălbăticiuni.

În valea-fabrică, sub imensul acoperiș al ramurilor de bora, izbucniră alte focuri. Obi-Wan putea vedea că, la kilometri depărtare, dincolo de colinele joase ale terenului, bolta strălucea puternic, iluminată de focuri

mult mai mari decât ale lor. Alți parteneri erau forțați, prea mulți însă pentru cei numai câțiva clienți extraplanetari. Valea era ticsită de puțuri-forje – probabil că erau zeci sau sute.

„Cele mari” sunt făcute chiar acum, chiar în timp ce privim, își spuse el.

Vagno încălță bocanci grei cu tălpi ignifuge și sări în puț. Ridică nori de cenușă fierbinte și hohoti, când descoperi ceva mare, poate de douăzeci de ori mai mare decât un partener. Își abandonează instrumentul în favoarea unui hârleț și săpă, scoțând dinăuntru un disc franjurat, larg, plat și inert, cenușiu sub funinginea care-l acoperea. Șterse cu dosul palmei o parte din cenușă, dezvăluind un alb perlat. Oamenii săi luă rădăcina discului de franjuri și-l azvârliră cu indiferență pe spinarea unui carapod. Vagno scotoci mai departe, descoperi și rase din nou, aruncând alt disc care fu depozitat în același loc.

Anakin privi spre Obi-Wan cu ochi strălucitori de fericire. Partenerii fuseseră forțați. Supraviețuiseră toți cincisprezece. Învelișurile lor explodaseră din cauza temperaturii și se dilataseră, transformându-se în discurile franjurate care acum erau încărcate pe carapodul dinapoia lor.

– Nu-i simt, rosti brusc băiatul, schimbându-se la față. Mai trăiesc?

Obi-Wan nu-i putu răspunde. Era aproape beat de experiența prin care trecuse. Se simțea el însuși un băiețuș, pierdut în uimirea și șocul dinapoia cărora răzbătea o furnicătură iritantă de teamă.

Cel puțin acum cunoști gustul aventurii!

Închise strâns ochii, căutând să alunge glasul. Îi lipsea teribil maestrul său, totuși nu avea să-i îngăduie unei fantasme hoinare să întineze amintirea lui Qui-Gon.

– Aventură, rosti Anakin.

Călărea alături de Obi-Wan pe carapod. Vagno îi ducea în partea opusă a văii, ocolind pilăstria înalți, sculptați de râu, spre o deschidere îngustă și întunecată în peretele sudic.

– Aventura este totuna cu pericolul?

– Da, răspunse Obi-Wan poate nițel prea apăsător. Aventura înseamnă lipsa unui plan, eșecul instruirii Jedi.

– Qui-Gon nu gândea așa. El spunea că aventura înseamnă evoluție, că surpriza este darul conștientizării limitelor.

Pentru o clipă, Obi-Wan simți imboldul de a-l pedepsi fizic pe băiat, de a-l lovi peste față pentru blasfemia sa. Asta ar fi însemnat sfârșitul relației lor ca maestru și ucenic. Iar el dorea s-o sfârșească. Nu voia responsabilitatea respectivă, mai precis, nu voia să se afle lângă cineva care era atât de sensibil, care era capabil cu atâta ușurință să se facă ecoul lucrurilor cele mai tănuite din adâncul său.

Odată, Qui-Gon îi spusese exact aceleași cuvinte, și Obi-Wan le dăduse uitării de atunci.

Anakin îl fixă atent cu privirea.

– Auzi? întrebă el.

Obi-Wan clătină din cap.

– Nu este Qui-Gon, replică încordat.

– Ba da.

– Maeștrii nu se întorc din moarte.

– Ești sigur?

Obi-Wan privi spre sud, în gura întunecată a defileului. Acolo nu se zăreau nici focuri, nici forje, doar o lumină albastră și rece licărea peste pereții din rocă udă, iar lujere lungi se târau aidoma unor șerpi peste pietre și peste fundul nisipos, presărat cu bolovani.

– Clienții nu revin niciodată! le strigă Vagno, călcând apăsat cu picioarele sale butucănoase alături de carapod,

Sări, ridicând coasa în aer, și continuă:

– Nu-și amintesc, iar dacă-și amintesc, le-ar fi prea frică! Dar eu și echipa mea *trăim* aici! Suntem cei mai curajoși din Univers!

În clipa aceea, Obi-Wan îi dădea perfectă dreptate.

Morocănos, Vagno li-l prezintă pe Vidge, șeful echipei de modelatori, un bărbat înalt și vânos. Dacă Vagno era îndesat și roșcovan, Vidge aducea mai degrabă cu un fuilor longilin de ceață nocturnă – palid, cu ochi mari și umezi. Până și veșmintele îi erau jilave și presărate cu fragmente de mâl sculptor care-l făceau să semene cu o creatură smulsă din adâncurile oceanului.

– Ai adus cam multe, se plânse el cu un ton lugubru, numărând discurile stivuite pe trei carapozi. Ce vom face cu cincisprezece?

Vagno înălță din umeri cu un gest expresiv. Vidge se răsuci și se uită întunecat spre Anakin, după care îl privi pe Obi-Wan.

– Le-ai plătit mai mult celor de Sus, ca să căpătați atâția parteneri?

– Fără-ntrebări! răzni Vagno. E timpul de pictat și de modelat!

Vidge ridică brațele într-un gest ironic de predare, după care se întoarse către propria sa echipă: indivizi la fel de înalți, jilavi și aparent lipsiți de materialitate. Purtau alte instrumente: perii lungi și grele, și palete cu margini neregulate. Îndărătul lor se înălța o clădire construită din plăci de lamina asamblate primitiv, curbate și corodate de anii de utilizare neglijentă. Vidge prinse carapodul cel mai apropiat de membrul central și-l trase către clădire. Animalul șovăia să înainteze, ca și ceilalți doi care erau mânați acum de echipa lui Vidge.

Vagno se retrase un pas.

– Nu-i locul meu, spuse el devenit pe neașteptate umil. Aici este altă artă.

Le făcu semn celor doi Jedi să-l urmeze pe Vidge.

Interiorul clădirii răsună de ecourile bolborositurilor și șuierelor. De după colțuri și muchii, lujerii se încolăceau, lați și turtiți, purtând în vârfuri fructe mari care nu semănau cu nimic din ce văzuseră până atunci

– umflate, transparente și umplute cu fluide vâscoase și scânteietoare, care se învolburau lent înăuntru, amestecate de organele în formă de șuruburi din miezul fiecărui fruct.

Anakin și Obi-Wan ajută echipa lui Vidge să descarce discurile și să le aranjeze în teancuri, pe stelajele de lângă platforma de modelare. Aici, pe un podium cu diametrul de zece metri, Vidge și două ajutoare ridică un cuțit lung și culeseră un fruct, pe care-l secționară prin trei lovituri scurte și iuți în lungul unei linii laterale. Fluidul limpede și strălucitor dinăuntru se prelinse pe platformă și înaintă încet, parcă zvârcolindu-se, conținând o pâclă de forme aciculare albe, flexibile.

Prin ușa ascunsă de umbre din capătul opus al clădirii, își facu apariția un carapod mare pe spinarea căruia se balansa un cadru din metal și plastic – aparent, structura navei lor.

– O rămă gata făcută, trimisă aici de Shappa Farris, rosti Vidge cu părere de rău, parcă anunțând decesul unui prieten drag. Modelarea îi conferă viață.

Alt carapod, apărut de plăci groase de metal înglobate într-un echipament de protecție textil transporta echipamente pe care Anakin le recunoscu: două motoare Haor Chall tip 7, care echipau navele stelare ușoare din Clasa *Silver*, și o unitate-miez, foarte scumpă, de hiperpropulsie. Ambelor motoare și miezului le lipseau în mod straniu unele părți, iar altele fuseseră modificate.

Apoi un al treilea carapod, mult mai mic – nici cât Anakin – apăru cu mers vioi în lumina verzuie emanată din pereții clădirii. Purta o structură cristalină pe care Anakin n-o identifică.

Obi-Wan știa însă imediat despre ce era vorba. Zvonurile despre circuite organoforme circulau de sute de ani, și se presupunea că circuitele respective fuseseră concepute pe cele mai avansate planete Rim care continuaseră să reziste implicării alături de Republică sau de Federația Comercială. Simple zvonuri... până în clipa aceea.

– Ce-i asta? întrebă Anakin fascinat de curbele sclipitoare și de circuitele cu funcționare eternă.

– Cred că elementul care ne va integra nava într-un tot, răspunse maestrul Jedi. Interfața dintre organic și mașină.

Vidge începu prin a desprinde și a ridica o porțiune mare din fluidul vâscos al fructului. O răsuci, o azvârli în aer și o prinse cu instrumentul cel lung, modelând-o într-o sferă. După aceea, o plasă cu precizie pe spinarea carapodului mic, unde, cu un șuierat, se răspândi peste circuitul organoform. Desprinzând alte sfere, le întinse peste marginile discurilor albe, aduse de ajutoarele sale. În locul unde le atingeau gelul, discurile căpătau o culoare purpuriu-întunecat, iar marginile se curbau și așteptau pseudopode unduitoare, întrebătoare.

Modelatorul analiză după aceea cu ochi critic forma de pe spinarea carapodului mare.

– N-ajunge, mormăi el. Shappa nu ne spune niciodată ce trebuie să știm. Se răsuci spre echipa sa: Mai aduceți una!

Cei din echipă se consultară nesiguri, până ce Vidge strigă:

– Cincisprezece discuri forjate sunt prea multe pentru o singură ramă! Ne trebuie două!

– Vor construi două nave? îl întrebă Anakin pe Obi-Wan.

– Nu cred, făcu maestrul Jedi care nu știa însă nici el mai multe.

– Acum – iute! anunță Vidge, cu ton la fel de lent și de lugubru ca și până atunci. La Jentari!

Anakin și Obi-Wan suiră pe carapodul mare, iar a doua ramă fu încărcată lângă prima.

Vidge le făcu instructajul. De acum încolo, aveau să călătorească în interiorul ramelor, așezați pe traversele groase și plate dintre contururile ovale principale, înconjurați de un păienjenis flexibil de contrafișe și traverse în cruce.

– Aceasta este calea.

Anakin se instalează într-o ramă, iar Obi-Wan în cealaltă. Cadrele scârțâiau și zăngăneau pe spinarea carapodului.

Interiorul clădirii mirosea a flori și pâine coaptă, dar și a altceva mai puțin plăcut – izuri ce-l amețeau pe băiat. Simțea că visul devenise prea mult pentru el, era prea puternic. Stomacul i se ridica tot mai des spre gât.

Obi-Wan simțea aceeași greață incipientă, dar își concentra atenția asupra pașilor înceți și preciși ai lui Vidge, care mergea lângă cei trei carapozi ce transportau componentele navei sekotane. Carapozii părăsiră clădirea prin ușa din spate, revenind în umbrele parcă submarine ale defileului stâncos. Forme și mai întunecate, aidoma unor gigunți, se înălțau din ambele părți – giganți cu spinările lipite de pereții văii, pe ai căror umeri lași se aflau alți uriași, suind sute de metri spre acoperișul îndepărtat al nopții, ale cărei stele singuratice clipeau printre ramurile întreșute.

Anakin avea impresia că era o insectă pe punctul de a fi strivită. În ciuda prezenței modelatorilor care-i însoțeau, mergând la pas sau alergând, băiatul își pierduse încrederea. Nici chiar amintirea cuvintelor lui Qui-Gon – dacă veniseră cu adevărat de la Qui-Gon, și nu cumva fuseseră rodul imaginației sale fertile – nu-i mai putea readuce siguranța de sine. Totul era tulburător, neliniștitor... oare aceia erau într-adevăr uriași, înșiruiți de ambele părți? Poate că în aer exista un drog. Poate că totul nu era decât o iluzie, și ceva teribil urma să se întâmple cu el și cu maestrul său. Simți că se sufocă și-și coborî bărbia în piept, apelând la exercițiile învățate cu doi ani în urmă: controlul fricii corpului, al metabolismului animal și al ritmurilor hormonale.

Teama minții – dușmanul său cel mai însemnat, punctul slab cel mai ascuns și mai întunecat al lui Anakin Skywalker – constituia altă problemă, una pe care nu era sigur că avea s-o înfrângă vreodată.

Obi-Wan percepea nesiguranța padawanului, care până atunci fusese stăpânit de o încredere aproape nelimitată. În mod straniu, el însuși se simțea calm. Mirosurile îl deranjau, totuși nu erau mai neplăcute decât unele locuri foarte neatrăgătoare, unde fusese cu Qui-Gon și-și îndeplinisese calm misiunea.

Anakin simți rama înclinându-se spre înainte, când echipa lui Vidge opri carapodul. Modelatorul se cocoță încet și grațios lângă ei și agită paleta deasupra capului, îndepărtând în valuri purpurii-întunecate miasmele interiorului gelatinos al fructului.

Ajutoarele lui îndreptară razele puternice ale lanternelor spre umbrele giganților înșiruiți lângă pereți, și Anakin nu văzu brațe și picioare, ci trunchiuri groase verzi și purpurii, sclipiri metalice, scânteieri ale altor materiale sintetice, completări și adăugiri la creatorii naturali de bora și tampasi.

Vapori colorați se înălțau între uriași. Ramuri se foiră și articulații trosniră.

– Indiferent ce s-ar întâmpla, rămâneți în interiorul ramelor, îi povățui Vidge și le întinse măști respiratorii similare celor pe care Jedi le aveau ascunse în mantii. Acum vom încălca motoarele, miezul și circuitul organoform, care vor fi montate pe rame când le va sosi clipa. Navele vor fi construite în jurul vostru. Partenerii vă vor îngloba în visele lor de creștere. Vă vor pune *întrebări*.

Se aplecă înainte, examinându-l cu atenție pe Anakin.

– Vor cere! Este un moment esențial. Nava nu va fi construită, dacă nu le poți oferi călăuzirea necesară.

– O să pot, spuse băiatul.

Echipa lui Vidge transferă motoarele, miezul și circuitul la Jentari mai mici. Ramuri imense le purtară în înălțimi, aidoma unor macarale gigantice din hangarul de întreținere al unei nave spațiale.

– Și tu? se răsuci modelatorul spre Obi-Wan. Tu ce spui?

– O să putem.

– Va fi o singură navă, dacă n-am greșit, continuă încetișor Vidge. Și până-acum, n-am greșit niciodată.

Se retrase. Din ambele părți ale defileului, crengi uriașe coborâră și apucară ramele, ridicându-le mult deasupra solului, carapozilor și modelatorilor.

– Jentari! răcni Vidge.

Toți modelatorii își fluturară paletele la unison.

– Creatorii lui Sekot!

– Țin-te bine! strigă Obi-Wan.

Acum era rândul lor. Membrele-crengi îi trecură, cu rame cu tot, de la un Jentari la următorul, urmați de teancurile de discuri forjate și modelate. Alte ramuri izbiră discurile pe perimetrul ramei, aproape azvârlindu-i pe pasageri din cauza șocurilor. Instantaneu, partenerii porniră să crească și să se unească, urmând forma ramelor.

Cele două rame fură alipite cu putere între ele. Motoarele fură plasate în carcase. Discurile întinseră țesuturi cu franjuri purpurii peste îmbinări, și jerbe de scânteii îștiniră în toate direcțiile, sub punctele laserelor care dansau împrejur.

Călătoria celor doi Jedi începuse.

Erau transferați de la o creangă la alta, cu ramele gemând, cu țesuturile fluide ale partenerilor și sevele de tratare curgând peste ei și împroșcându-i, pătrunzând tot mai adânc în teritoriul Jentari. De abia puteau urmări procesul care se desfășura.

În fiecare secundă, pe ramele unite erau plasate o mie de repere și componente. În jurul lui Obi-Wan și Anakin, nava începuse să capete formă ca prin farmec. Giganții îi azvârleau chiar și mai repede de la unul la altul, dintr-o mână în alta, însoțindu-le parcursul cu sunete aidoma unor coruri de sute de voci care cântau incantații geologice grave.

– Jentari sunt structuri compozite! strigă Obi-Wan. Organisme cibernetice! Probabil că Magiștrii i-au crescut, i-au creat și i-au instalat aici, ca să lucreze pentru ei!

Anakin era pierdut în fața oricărei explicații raționale. Foștii săi parteneri îl întrebau ce dorea. Îi ofereau catalogul de proiecte al lui Shappa, planurile navelor deja construite, vise despre felul în care aveau să fie navele viitorului, peste un secol de dezvoltare și învățare continuă. Designul lui Shappa nu era definitiv; Sekot avea să contribuie, de asemenea.

Băiatul ajunsese într-un paradis cu totul special. După o vreme, în felul său aparte, și la momentul său, Obi-Wan i se alătură și, împreună, ascultară discurile și pe Jentari.

În vârtejul vitezei și al întrebărilor, pierdură orice noțiune a timpului.

Rama și noii proprietari ai navei goneau prin defileu, înconjurați de scânteii, vapori, particule de țesuturi și bucățele de metal și plastic.

În mai puțin de zece minute, se îndepărtaseră cu peste douăzeci de kilometri de clădirea modelatorilor, și intraseră în faza de finisare.

Trecerea prin mâinile Jentari încetini.

Imobilitatea lor dispăru. Treptat, simțurile le reveniră.

– Uau! exclamă Anakin, când își regăsi suflul. A fost *incredibil* de mișto!

– Uau, aprobă Obi-Wan.

Anakin era cuprins de o încântare pură, primară. Nu se putea gândi decât la nava sekotană. Obi-Wan i-o citea limpede în ochi, pe când cerceta liniile netede, irizate, ale interiorului acesteia. Verde, albastru și roșu, sclipind ca o poleială de rubin și smarald, fără să fie totuși o strălucire neînsuflețită, ci o lumină pulsatoare ce semnifica tinerețe și viață.

– *Marfă!* țipă băiatul aprobator. Există! Nu-mi vine să cred c-o avem cu adevărat.

– Nu mi se pare tocmai terminată, observă Obi-Wan.

Chipul lui Anakin se încruntă, dar numai pentru o clipită.

– Flecuștețe, atâta tot, apoi va zbura. Ai văzut miezul hiperpropulsiei? De abia aștept să aflu ce i-au făcut – cum l-au modificat!

Primul presentiment al lui Sienar fu declanșat de vibrația mecanică a droidului E-5. Forma uriașă a acestuia ocupa un colț din cabina sa, cu toți senzorii reglați asupra punctelor de acces spre interior.

Sienar se apropie de zona de observație, strângându-și peste piept pijamaua și întrebându-se ce determinase zumzetele și clinchetele înăbușite.

– Repaus, îi porunci droidului când văzu că avea probleme.

Droidul se supuse, eliminând o parte a tensiunii din membrele ce-i tremurau, totuși continua să fie o carcasă jalnică și inutilă.

Sienar reveni în dormitor, unde își ținea lucrurile personale, și se întoarse cu un holoanalizor micuț. Instrumentul nu descoperi nici o neregulă în mecanismele externe ale droidului, totuși, ori de câte ori E-5 încerca să-și reia postura activă, zăngănea ca un lanț din clopoței de fier în bătaia vântului.

– Autoanalizare, ordonă bărbatul. Ce se-ntâmplă?

Droidul emise o serie de bip-uri și țuituri, prea acute și prea rapide pentru a fi înțelese de aparatul lui Sienar.

– Reanalizare!

Nici de data aceasta, comunicarea între mașini nu avu succes. Părea că droidul folosea cu totul alt limbaj – ceva practic imposibil. Nimeni nu avusese acces la el, iar Sienar îl programase personal; era foarte priceput în privința asta și-i plăceau micile îndeletniciri practice.

Constructorul avea de asemenea un al șaselea simț în privința navelor, iar vibrațiile bruște, aproape insesizabile, pe care le percepu prin tălpile papucilor semnalau în mod clar o neregulă. Înainte de-a putea cere un raport din partea punții, imaginea căpitanului Kett apărui în mijlocul salonului de observare, în mărime naturală și conturată în roșu, semnalând alarmă.

— Domnule comandant, cinci droizi de luptă au părăsit în mod neașteptat cala cu armament. Ați ordonat un exercițiu de luptă... fără să mă anunțați?

— N-am ordonat nimic de felul ăsta.

Kett păru să asculte raportul cuiva. Se întoarse către Sienar – pe care nu-l putea vedea, deoarece comandantul acoperise pe durata nopții proiectoarele cabinei – și rosti cu glas tremurător de furie:

— Domnule comandant, senzorii pasivi raportează – de fapt, avem și confirmare vizuală directă – că droizii au ieșit din *Admiral Korvin* prin trapa tribord și se îndreaptă direct spre Zonama Sekot. Am blocat deja toți ceilalți droizi și am trimis inginerii în cală. Nu va mai pleca nici unul.

Sienar ascultă impasibil, ca și cum Kett l-ar fi înștiințat asupra unei modificări în meniul de a doua zi. Fără să relice, lăsa imaginea căpitanului să pâlâie deasupra podelei și se întoarse lent către E-5.

— Ai instalat programul meu în toți vânătorii stelari? îl întrebă pe Kett.

— V-am urmat ordinele întru totul, domnule comandant.

Buzele lui Sienar se strâmbară într-o înjurătură scurtă și neauzită. Îl subestimase pe Tarkin. Fără îndoială, acesta particularizase toți droizii cu blocuri de subprogram ascunse, care conțineau instrucțiuni pentru cazurile de urgență. Sienar nu-și bătuse capul să caute așa ceva. Acceptase unele lucruri așa cum păreau a fi.

Cine fusese păcălitul acum?

— Distruge droizii, ordonă el străduindu-se să-și păstreze calmul.

— Asta ne va trăda prezența, domnule comandant.

— Dacă nu-i distrugem, ei înșiși ne vor trăda prezența. Nu vreau unități care să acționeze în forță pe planetă.

— Am înțeles, domnule comandant.

Kett reteză scurt aerul cu muchia palmei. Prin carcasa navei răzbătu altă vibrație – turbo-laserele declanșate cu parametri de proximitate.

— Am interceptat un droid, anunță căpitanul. Ceilalți au ieșit din raza de acțiune. Voi trimite...

— Nu. Stop! Căpitane, investighează întregul sistem planetar cu senzori activi. Vreau să fiu înștiințat imediat asupra rezultatelor.

— Am înțeles, domnule comandant.

Sienar scoase pistolul laser și se apropie oarecum temător de droidul E-5, care continua să vibreze încetitor. Se întrebă dacă subprogramul lui Tarkin includea ordine de asasinare. Pe de altă parte, nu putea fi sigur nici măcar de existența unor asemenea coduri... dar trebuia să afle adevărul cât mai repede.

— Dezactivează blindajul. Dezactivează și închide toate sursele de energie – decuplare totală, ordonă el și emise un cod de autorizare din analizor.

Droidul îi ascultă instrucțiunile, ceea ce însemna că eventualele subprograme nu înlăturau complet controlul inteligenței principale.

Când E-5 se prăbuși cu un suspin răgușit, Sienar își puse masca respiratorie și acționă laserul asupra învelișului exterior al droidului. În câteva minute, umpluse cabina cu fum des, declanșând alarmele de incendiu pe care le ignoră încruntat.

Lucrătorii din capătul văii-fabrică îi ajutară pe Anakin și Obi-Wan să coboare din nava sekotană nou-construită și-i conduseră pe o platformă care înconjură stația de finisare. Se apropiau zorile, dar întunericul continua să domnească în vale, deși acum se aflau deasupra acoperișului format de crengile bora. Sclipirile stelelor și ale gazelor interstelare, alături de permanenta roată de foc roșu-purpuriu, proiectau umbre vag colorate pe platforma iluminată slab.

Nava lor se găsea pe un suport de lujeri Jentari, legănându-se încetișor în urma energiei cu care fusese creată sau, asta era părerea lui Anakin, vibrând cu propria ei vitalitate tinerească.

Băiatul nu văzuse niciodată o navă mai frumoasă. Învelișul ei strălucea la interior, iar sub suprafața verzuie, sclipitoare, păreau că apar și dispar pete luminoase de culoarea adâncului mării. Îi dădu ocol, însoțit de Obi-Wan, și, împreună, inspectară nava în a cărei creare jucaseră un rol atât de important.

– Mă-ntreb dacă se simte singură? spuse Anakin.

– Câteva minute poate să reziste departe de noi, zise Obi-Wan. În plus, trebuie să treacă prin ultima...

– Știu, totuși mă-ntrebam.

Pe Anakin îl irita incapacitatea maestrului său de a înțelege ceea ce voise să spună. Nava îi umplea ochii și inima – părea cu adevărat o părticică din el.

Lucrătorii și artizanii din capătul acesta al văii erau tot ferroeni, purtând veșminte lungi și negre, tivite cu albastrul nebuloaselor. În penumbra zorilor, suiră pe platforma de lamina, pășind cu papuci silențioși: cei mai tineri dintre ei – de vârsta lui Anakin – îndreptară razele lanternelor către părțile navei pe care doreau să le examineze.

Capătul văii conținea nenumărați pilaștri de stâncă. Locuințe, clădiri administrative, ateliere și magazine ocupau alți pilaștri din apropiere, legați laolaltă printr-o rețea deasă de poduri din lamina și lujeri vii.

Un transportor aerian trecu peste platformă și poposi pe un pilastru aflat la cincizeci de metri depărtare.

Obi-Wan îl atinse ușor pe Anakin pe umăr, asigurându-l că nu era insensibil, că înțelesese, și privi spre vest, căutând să pună cap la cap toate celelalte activități pe care le întrezărise în valea-fabrică.

Era sigur în privința unui lucru – acolo se desfășura un proiect tănuț și de mari proporții, ceva care implica poate toată Zonama Sekot. Cu mult timp în urmă, Magiștrii determinaseră organismele straniu structurate și interconectate ale planetei să lucreze pentru ei. Să fi fost oare posibil ca, acum, Sekot și coloniștii de pe Zonama să aibă interese comune, care solicitau o cooperare chiar mai extinsă... mai multe construcții?

Anakin se simțea mort de epuizare. În viața lui nu încercase o asemenea oboseală, nici chiar după cursele de pe Tatooine, de aceea i se alătură cu ușurare lui Obi-Wan pe o canapea, iar șeful echipei de finisare le aduse o tavă cu băuturi reci și un mănunchi de suluri cu planuri.

– Numele meu este Fitch, se prezintă ferroeianul.

Era mai scund decât ceilalți, voinic și cu părul complet negru. În lumina stelelor, chipul îi strălucea cu o paloare spectrală.

– Aveți o navă extraordinară, urmă el plin de mândrie. Oamenii mei o vor termina în următoarele două ore. Jentari au făcut o treabă bună – fără îmbinări, fără umpluturi și cu foarte puține accesorii interioare. Doar obișnuitele instrumente non-sekotane, care s-o aducă la standardele Republicii.

– De unde ați obținut miezul hiperpropulsiei? Întrebă Anakin după ce bău un pahar de apă dulce. L-ați construit aici? N-am mai văzut așa ceva.

– Avem sursele noastre, zâmbi Fitch. Viteza navei stă pe de o parte în miezurile acelea, dar și în felul în care le conectăm cu inima navei... și cu voi. În următoarele două zile, veți cunoaște nava. Veți fi găzduiți aici. Nu vă veți îndepărta de ea – în nici un caz în următoarele patruzeci și opt de ore. Dacă o veți face, nava va muri – va putrezi începând dinăuntru, așa cum s-ar întâmpla dacă v-aș extrage creierul din țeastă.

– Dar eu nu sunt creierul navei, protestă Anakin. O simt că gândește. Toți partenerii s-au contopit și gândesc singuri, nu?

Fitch îl privi pe Obi-Wan.

– E deștept puștiul. El va fi pilotul.

– Da, confirmă Obi-Wan.

– Nu, tu nu ești creierul navei, tinere proprietar, zise Fitch, cel puțin nu în sensul literal al expresiei. Cumva, nava gândește, dar are nevoie de tine cât este încă tânără, până va fi finisată, sau când este – să zicem – derutată. Ca un prunc. Acum, voi sunteți tutorii ei.

Se ridică și traversează platforma, revenind lângă suportul care ridicase nava, permițând inspectarea părții ventrale. Artizanii începuseră să intre prin trapă, purtând echipamente familiare celor doi Jedi: comunicatori subspațiali, casete compacte de comandă pentru coordonarea cu droizii de reparații non-sekotani, sisteme de telecomandă auxiliare și de control, necesare plasării pe orbitele planetelor cu trafic spațial intens, transpondere și semnalizatoare de avarii, regulatoare pentru hiperpropulsie, console de comandă, două cușete de accelerație pentru pasageri, și alte zeci de piese și elemente aparent neasociate cu partenerii și cu Jentari.

Deoarece nava fusese ridicată, o puteau vedea acum complet... iar Obi-Wan era la fel de pierdut în admirație ca și padawanul său.

În tinerețe, pe maestrul Jedi îl fascinaseră mașinăriile aproape la fel de mult ca pe Anakin. El însuși construise machete de nave și visase să ajungă pilot, dar, o dată cu trecerea anilor și sub îndrumarea lui Qui-Gon, integrase impulsurile acelea într-un tablou mai vast al datoriei și conștiinței sale.

Visele copilăriei nu pieriseră însă niciodată. Fostul băiețel de doisprezece ani, constrâns atâta vreme de rigurile disciplinei Jedi, i se alătură lui Anakin pe platformă și, laolaltă, maestru și padawan, ocoliră nava sekotană – nava lor – și discutară pe tonuri scăzute, de admirație.

– Nu ți se pare cel mai frumos lucru care a existat vreodată? murmură Anakin cu ochii larg deschiși.

– Nu-ncape îndoială.

Fuzelajul era întins și plat, cu trei lobi principali semănând cu trei pietricele netede, contopite și modelate. Bordurile de atac erau ascuțite ca niște lame, iar strălucirea internă a navei se concentra acolo, făcându-le fluorescente în penumbra zorilor. Bordurile de fugă erau mai rotunjite, divizate de carcasele motoarelor, de schimbătoarele de căldură și de conductele de ecranare în lungul celor doi lobi posteriori. Nu exista armament. Nava avea anvergura de treizeci de metri, iar de la prova la pupa măsura douăzeci și cinci de metri; privind din față, cei doi lobi posteriori formau un unghi diedru de cincisprezece grade.

Când încheiară ocolul, două hublouri mari se dilatară, aidoma unor ochi, în lobul frontal. Un tehnician îi privi dinăuntru și le surâse, ridicând degetul mare în semn de aprobare.

– Gândește-te unde putem ajunge cu ea! rosti Anakin.

– Dacă ne va îngădui Templul.

– Ne va-ngădui. Vor fi curioși să vadă ce poate să facă. Știi asta sigur.

Obi-Wan era mai puțin sigur în privința respectivă, dar nu era momentul potrivit pentru contraziceri. Încheiasă inspectarea – cel puțin, partea de uimire – și rămase în fața navei, cu brațele încrucișate. Își acordă toate simțurile și lăsă Forța să-și urmeze dominarea.

– Anakin, vorbi el încet.

Padawanul se răsuci, brusc devenit serios.

– Știu. Am simțit.

– Vârful talazului, încuviință Obi-Wan. Cred că-i încercarea ta. Culoarea se scurse din obrajii băiatului.

– Nu poate aștepta... până zburăm cu nava?

Obi-Wan nu răspunse. Anakin își coborî privirea spre mâini, le încheștă, strângându-le în pumni, apoi le desfăcu.

– Bine, spuse el. Aceasta este calea și o accept.

– Cu adevărat, padawan? Întrebă cu blândețe maestrul Jedi.

– Pentru asta ne pregătim.

– O simți ca pe un adevăr, sau... o spui doar ca să mă liniștești?

– Eu nu mint niciodată, replică Anakin privind-l deschis și cu culoarea revenindu-i în obraji.

– Nu i-ai mințit niciodată pe alții. Mai rău însă este când te minți singur.

– Totuși, nava... este grija noastră! Este vie, Obi-Wan. Va muri fără noi!

Un al doilea transportor trecu razant peste ei și coborî pe un pilastru apropiat. În timp ce Fitch se agita în jurul navei și discuta cu tehnicienii, Obi-Wan îi văzu pe Sheekla și Shappa Farris, Gann și Jabitha traversând un pod aerian spre platforma lor.

Jabitha se opri lângă Anakin și-i zâmbi, bătându-l mândră pe braț.

– Este minunată!

Anakin înclină capul pe un umăr, încuviințând, apoi se uită îngrijorat spre Gann.

– Am avut probleme, zise acesta obosit și întunecat la față. Un client a provocat daune considerabile pe Distanța Mediană. Ne-a rănit patru oameni și a fugit. Iar asta nu-i totul... în sistemul nostru planetar se află o escadră de invazie. Patru aparate mici se apropie de Zonama. Ne temem că sunt droizi vânători stelari. Cineva v-a luat urma aici. Sau... i-ați condus în mod premeditat.

Până în clipa aceea, Sheekla și Shappa rămăseseră câțiva pași în urmă, iar acum femeia înaintă.

– I-am trimis un mesaj Magistrului, zise ea. Nava nu poate fi livrată, până nu primim răspunsul lui.

– Nu avem nici o legătură cu sosirea invadatorilor, răspunse Obi-Wan. Dar dacă în apropiere există o forță ostilă... Cum vă veți apăra? Vă putem fi de ajutor?

– Nu ne încredem în nimeni, nici chiar în Jedi, spuse Sheekla inexpresiv. Am învățat asta pe propria noastră piele.

– Trebuie să rămânem alături de navă! strigă Anakin.

– Veți rămâne, încuviință Gann. Mai precis, veți rămâne chiar aici, dar nava nu va părăsi Zonama. Nu avem o imagine clară a amenințării. Poate fi minoră – negustori, o flotilă de pirați...

– Bănuiesc că nu-i vorba despre pirați, rosti Obi-Wan și Anakin aprobă tăcut.

– Atunci, de ce sunt așa puțini? se întoarse Gann spre maestrul Jedi. Pare lipsit de sens. O forță de invazie a Federației Comerciale ne-ar înconjura cu o flotă. Poate că au făcut o eroare, sau a avut loc un accident...

Obi-Wan clătină din cap.

– Vă putem ajuta, numai dacă ne spuneți anumite lucruri.

Jabitha se retrase un pas, căscând larg ochii, speriată de turnura discuției. Shappa se interpusese între Gann și soția sa.

– Mi se pare că ne putem încrede în acești Jedi, vorbi el. Poate că-i momentul să le spunem despre Vergere...

Obi-Wan se gândi la mesajul succint purtat de parteneri: Vergere fusese nevoită să părăsească Zonama Sekot, pornind pe urma unui mister și mai mare.

– Nu! se opuse Gann. Trebuie să-l anunțăm pe Magistrul.

– Nimeni nu l-a mai văzut pe Magistrul de luni de zile! replică Sheekla. Își trimite ordinele de pe munte și în general nu prea răspunde apelurilor. Nici chiar fiica lui nu l-a văzut.

– Magistrul este conducătorul. A fost și va fi de-a pururi!

Cei doi feroeni păreau gata să se încaiere. Fitch era stingherit de lipsa lor de demnitate.

– Ce s-a întâmplat cu Vergere? întrebă Obi-Wan, strecurându-și brațul între ei.

– Nu știe nimeni, răspunse Sheekla și glasul îi răsună înalt și cristalin deasupra ciorovăielii care începuse pe platformă. Ne-am temut că veți crede că am ucis-o.

– De când cu Străinii de Depart, zise Shappa, trăim în teroare! Ei au fost primii care ne-au atacat modul de viață.

– Cine sunt Străinii de Depart? întrebă Obi-Wan.

– Nu știți? Sheekla părea stupefiată că Jedi puteau fi atât de neinformați. Femeia Jedi...

Se opri și-și acoperi gura cu palma.

– Magistrul trebuie să decidă! insistă Gann.

– Atunci, du-ne la el, rosti Obi-Wan iritat de harababură și simțind că nu aveau vreme de irosit. Să ne-o spună el însuși.

Feroenii amuțiră o clipă.

– Ne încredem în Jedi? îi întrebă Shappa. Dacă Federația Comercială este aici...

– Atunci operează ilegal, și ar putea la fel de bine să fie pirați, conchise Obi-Wan. Federația predă Senatului toate armele și navele pe care le deține. În Republică se restaurează conducerea centralizată.

– Așa ne-au spus și agenții noștri, aprobă Sheekla, dar ni s-a părut lipsit de importanță, deoarece Zonama este atât de îndepărtată.

– Magistrul trebuie consultat, se încăpățână Gann, însă vehemența îi slăbise. Își frânse mâinile, aproape disperat: Asta a fost întotdeauna legea noastră.

Anakin rămăsese lângă nava sekotană, mângâindu-i suprafața cu palma. Ochii îi erau pe jumătate închiși și părea pierdut într-un vis, poate unul cu zboruri. Obi-Wan îl strigă, dar băiatul nu răspunse imediat.

– Anakin! repetă Obi-Wan, mai energic.

Anakin tresări și-l fixă cu privirea.

– Suntem în pericol, murmură el aproape neauzit. Ar trebui să plecăm de-aici.

Obi-Wan nu avea nevoie și de alte avertismente, însă se opri când mai mulți feroeni apărură în fugă pe podul aerian, strigându-l pe Gann.

– Alta! repetau ei la unison.

– „Alta“ – ce? întrebă Gann.

– În sistem a apărut altă flotă, chiar mai mare decât prima!

– Acum, Obi-Wan! strigă Anakin.

Maestrul Jedi ridică ochii și zări pe cer două sclipiri luminoase care coborau de pe orbită, lăsând în urmă sije de plasmă arzătoare. Cu vederea sa ascuțită, le putu distinge conturul strălucitor. Îi recunoscă imediat.

Îi mai înfruntase, pe Naboo, alături de Qui-Gon. Cei mai capabili și mai letali dintre toți droizii Federației Comerciale.

– Vânători stelari! răcni și-l trase pe Anakin jos, lângă el, la timp pentru a evita patru impulsuri laser.

Scoase de la brâu sabia laser – sabia lui Qui-Gon – și lama verzuie sclipitoare zumzăi, extinzându-se la lungimea completă. Fumul din roca topită se ridica de ambele părți, împiedicându-i să mai vadă în jur. Obi-Wan comută la o stare de alertă senzorială totală. Auzul său urmărea vuietul motoarelor și bangul sonic al droizilor care manevrau în atmosferă. Se întorceau, pentru alt atac. Se răsuca cu fața în direcția respectivă, pregătit să le devieze focul cu sabia.

– Jos, îi porunci lui Anakin, văzându-l că se ridicase în genunchi.

– Nava...

– Lasă nava. Trebuie să ne adăpostim.

– Putem scăpa în navă! insistă băiatul. E gata de plecare!

Obi-Wan îl prinse de umăr și-l apăsă pe suprafața netedă a stâncii. Distragerea îl împiedică să ridice sabia la timp, ca să devieze măcar parțial următoarea salvă. Șocul îl azvârli câțiva metri, rostogolindu-l. Fragmente de piatră ascuțite și topite zburară prin aer, arzându-i hainele și perforându-i pielea. Instinctiv, ridică un braț ca să-și protejeze fața, iar pe celălalt ca să-l apere pe Anakin.

Acesta însă dispăruse. Obi-Wan nu se mai putea scula. Ceva îl izbise în plexul solar – o schijă de rocă. Se pipăi și găsi sânge și o gaură în veșmânt.

Apoi auzi pași. Oameni care țipau și răcneau de durere.

De undeva din fum, Anakin emise un sunet ca o tuse, apoi icni ascuțit, ca și cum fusese lovit. Obi-Wan încercă să se rostogolească pe o parte, să-și caute padawanul, dar în ciuda oricăror eforturi de concentrare nu putea recăștiga controlul corpului.

O formă se contura prin pâclă deasupra sa și rămase locului: o siluetă înaltă, îmbrăcată în albastru-închis, multiarticulată, cu piele aurie irizată. Un bocanc îi coborî pe braț, fixându-l de sol.

– Te-aș putea ucide acum, Jedi. Moartea ta mi-ar restabili onoarea.

Ochii mici și negri se concentrară asupra lui Obi-Wan, care strânse mânerul sabiei și extinse lama. Piciorul celuilalt îi lovi brațul, aproape rupându-l, și-i azvârli sabia din mână. Lama se roti, sfârâind, pe piatră.

Alte salve laser brăzdară văzduhul înapoia cioplitorului-în-sânge, aruncând în aer podul suspendat și incendiind clădirile de pe un pilastru vecin. Văpăile distrugerilor îi făceau pielea sclipitoare să danseze ca o flăcără, ea însăși parte din nimicire.

– Da, Jedi, trăiesc, mârâi cioplitorul-în-sânge. *Încă trăiesc.*

Anakin se străduise din răspuțeri să scape de coșmarul care năvălise din fum, dar explozia laserelor îl amețise în aceeași măsură ca și pe Obi-Wan. Reușise doar să se târască pe coate, spre înapoi, rânjind spre umbră, căutând să-și silească trupul să se grăbească, ori timpul să încetinească. Timpul încetini, într-adevăr, dar el nu-și iuți mișcările.

Umbra dispăru în alt nor de fum, reapăru, se contură distinctă.

– Băiatul sclav!

Era cioplitorul-în-sânge pe care Anakin îl întâlnise în puțul de deșeuri. Purta în mâini o lance de modelare, lungă, terminată printr-o lamă amenințătoare, și se deplasa iute ca fulgerul. Coborî lancea atât de rapid, încât Anakin de abia avu timp să înceapă rostogolirea într-o parte. Partea plată a lamei îl izbi peste ceafă și o durere nimicitoare îi explodează în cap.

Lovitura îl amețise, dar nu-și pierduse cunoștința. Se simți ridicat de o gleznă, așa cum se proceda pe Tatooine cu amfibiile delicate, și purtat prin fum, cu sângele prelingându-i-se din nări. Când atacatorul său îl rotii, văzu că nava sekotană se afla tot pe suportul de lujeri, nevătămată.

Cioplitorul-în-sânge smulse fără efort un inginer care ieșise prin trapa dilatată în fuzelaj, îl azvârli în lături, apoi îl trase pe Anakin peste lobul lateral al navei și-i dădu drumul înăuntru. După aceea, se strecură și el în interior.

Anakin constată că se putea mișca, dar se prefăcu inert. *Unde-i Obi-Wan? Este viu? Cum de s-a putut întâmpla totul atât de repede?*

Știa însă răspunsurile. Aceasta era încercarea, testul pe care nu-l putea oferi nici un templu Jedi, pe care nu-l putea corecta nici un maestru.

Forța nu este niciodată dădăcă.

Anakin rămăsese pe cont propriu. Primul lucru pe care-l făcu, în timp ce cioplitorul-în-sânge investiga interiorul navei în căutarea altor

ocupanți, fu să-și domolească toate resentimentele, sentimentele de eșec și de inferioritate și, cel mai important, mânia îndreptată asupra propriei sale persoane fiindcă îi distrăsese atenția lui Obi-Wan prin grija prostească pentru navă.

Grija nu era defel prostească. Nava este parte a puterii tale, este esențială, aici și acum. Este începutul încercării tale, care se va încheia cu încercarea Zonamei Sekot. Maestrul tău nu te poate ajuta acum.

Pentru o clipă, se gândi că putuse să fie vocea acorporală a lui Obi-Wan, sau chiar a lui Qui-Gon, dar nu era așa. Dacă glasul acela deținea vreo trăsătură specifică, indiferent care, atunci era propriul său glas – mai vârstnic, mai matur. *Jedi care voi deveni. Ceea ce am fost instruit să ajung.*

Cioplitorul-în-sânge mârâi și Anakin auzi un țipăt slab. Jabitha apărură, împinsă, din partea din spate a cabinei, unde se ascunsese înapoia unei traverse în cruce groasă.

Fata privi spre Anakin, cu ochi înnebuniți de spaimă, ca un animal încolțit. Cioplitorul-în-sânge o trase de braț și o azvârli fără efort într-o nișă de lângă cușetele posterioare pentru accelerație.

– Nu te-mpotrivi! o avertiză Anakin. Este periculos.

Jabitha deschise gura, parcă pentru a-i răspunde, dar cioplitorul-în-sânge o plesni fără milă peste față, apoi se răsuci grațios, îl înșfăcă pe Anakin de umeri și-l trânti în fotoliul pilotului. Acesta se ajustă automat după corpul băiatului, care percepu un salut din partea navei – o recunoaștere vibrantă a prezenței sale.

Partenerii proveniți din semințe se uniseră. Vorbeau acum cu un singur glas, raportând starea navei, disponibilitatea ei... și îngrijorarea lor. Nava știa că era ceva în neregulă, dar Anakin se simțea încă prea amețit, continua să aibă mișcările prea necoordonate pentru a se hazarda în vreo acțiune.

În spate, Jabitha scânci încet și se târî într-un fotoliu pentru pasageri. Fața îi era însângărată.

Lui Anakin îi îngheță sângele în vine. Percepea durerea fetei.

Cioplitorul-în-sânge ocupă fotoliul ce fusese construit pentru Obi-Wan. Se foi nemulțumit, apoi scotoci în buzunarul jachetei și scoase o fiolă de sticlă verzuie.

Inert în fotoliul lui, Anakin privi pe sub pleoapele aproape complet închise, cum brațul lung și tri-articulat se întinse, iar degetele suple, puternice și aurii sparseră fiola sub nările sale.

Băiatul avu din nou senzația unei explozii cerebrale, care-l propulsă însă de data aceasta la viață. Se smuci, ferindu-se de duhoarea înțepătoare din fiolă, și se lovi cu umărul de o consolă de instrumente. Se scutură din tot corpul și-și fulgeră cu privirea răpitorul.

– Tinere Jedi, nu am timp de explicații.

Tonul glasului cioplitorului-în-sânge se schimbă brusc, devenind mai blând.

– Obi-Wan e mort?

– Asta nu-i problema ta. Nava are nevoie de *tine*, nu de el. Iar eu am nevoie de navă. O vei duce pe orbita Zonamei Sekot.

– Și dacă nu vreau?

– Atunci îți voi uide femela.

Răsuci lancea în spațiul îngust și împunse cu vârful în pieptul Jabitheii. Fata icni, dar rămase nemișcată.

Anakin încercă să simtă prezența vie a maestrului său, însă în exteriorul navei răsunau prea multe voci; confuzia era prea mare și nu-l putea detecta pe Obi-Wan. Neîndoios, dacă n-ar fi fost rănit, maestrul lui ar fi putut supraviețui oricărui atac întreprins de cioplitorul-în-sânge. Dar dacă fusese lovit de raza unui laser...

Cioplitorul-în-sânge se ridică din scaun și întinse un braț lung spre trapă.

– Presupun că tăcerea înseamnă curaj, și că nu vei decola. În cazul acesta, misiunea mea a dat greș. Voi uide acum femela și mă voi descotorosi de leșul ei.

– Nu! strigă Anakin. Decolez. Las-o-n pace!

Căută din nou în jur și inspiră ușurat. Îi simțise pe Obi-Wan – era rănit, dar trăia. Anakin nu-și putea imagina un univers fără maestrul său.

Perfect. Pierderea maestrului ar fi însemnat sfârșitul încercării tale. Acum... începe!

Anakin trecu palmele peste comenzi. Nu erau inscripționate, însă designul și amplasarea lor se conformau în linii mari standardelor.

Nava îi reaminti starea generală. Era gata de zbor, dar combustibilul era insuficient – tehnicienii încă nu-i umpluseră rezervoarele.

– N-avem destul combustibil ca să ajungem prea departe, anunță Anakin.

Cioplitorul-în-sânge îl înhăță de mantie și-l trase spre el, revărsându-și asupra lui răsuflarea fierbinte, piperată.

– Este adevărat, insistă Anakin. Nu mint.

– Atunci zboară spre un loc unde să realimentezi. Trebuie să păstrăm nava asta.

– Tu ești cel căruia nu i s-a putut construi o navă! Semințele-de-parteneri te-au urât.

– Da, pufni sec cioplitorul-în-sânge, știu, sunt o dizgrație. Acum, decolează!

Anakin coborî mâinile deasupra comenzilor, activă jeturile posterioare și motoarele înviară instantaneu, cântând, lin, fără să semene cu nici unul dintre motoarele altor nave cu care zburase vreodată.

Trapa se închise.

Ce mai cursă de debut!

Anakin împinse manșele spre înainte, iar consola se ridică, înconjurându-i degetele și mâinile. Nava îi vorbi, învățându-l ce să facă. La rândul lui, băiatul îi sugeră să se desprindă din suportul ei și să urce

câteva sute de metri pe verticală, apoi să pornească spre sud-vest, menținând altitudinea.

Nava făcu tot ceea ce-i ceruse.

Îl lua pe cioplitorul-în-sânge de lângă Obi-Wan, lăsându-i maestrului său timp să-și revină. Din nefericire, Jabitha se strecurase în navă în decursul atacului droizilor și Anakin era îngrijorat în privința siguranței fetei.

Simțea că puterea îi revenea și se acumula. Spre surprinderea lui, principala componentă a puterii era un val stacojiu de furie.

Aceasta este calea, băiete. Furia și mânia sunt combustibilul. Acumulează-le, adună tărie.

Din nou glasul acela, terifiant prin puterea pe care o exercita. Anakin nu-i putea identifica intențiile – era aspru, vocea loialității și supraviețuirii, și părea să ironizeze orice încercări de anticipare.

Anakin nu dorea ca Jabitha să vadă ce-l va determina glasul acela să devină pentru a-l salva pe Obi-Wan, a-și învinge inamicii și a supraviețui.

De pe puntea de comandă, Sienar ridică ochii și văzu că flota nou-sosită, formată din douăsprezece nave, manevra pentru a se alătura escadrei sale. Recunoscu două remorchere-cargo mijlocii cu propulsie Hoersch-Kessel transformată, mai mici decât navele dizgrațioase ce aciguraseră blocada lui Naboo, dar de același tip. Celelalte zece erau crucișătoare ușoare de construcție corellieană, destinate escortării giganticelor cuirasate republicane, cele mai puternice nave din dotarea Republicii.

Tarkin nu reușise totuși să procure nici un cuirasat. Relațiile lui nu erau chiar atât de puternice.

Căpitanul Kett privea cu satisfacție flota, anticipând fără îndoială clipa când n-avea să mai fie nevoit să primească ordinele lui Sienar.

Dimensiunile trădării lui Tarkin îi deveniseră perfect clare constructorului. Droizii vânători stelari acceptaseră programarea sa, dar declanșaseră codul ascuns, destinat să-i saboteze planurile. Din câte bănuia, droizii îl uciseră pe Ke Daiv, îi stârniseră pe locuitorii planetei și anulară complet orice șansă de a obține o navă sekotană.

Poate că, la urma urmelor, pe Tarkin nu-l interesa decât să apară cât mai bine în ochii Cancelarului Suprem.

Kett sui treptele punții de comandă și Sienar se întoarse către el.

– Căpitane, îi spuse, pregătește-te pentru primirea comandorului Tarkin. Te împuternicesc să te coordonezi cu puntea lui de comandă, și primește demisia mea din funcția de comandant.

– Domnule comandant, nu este conform regulamentului.

– Nimic din ce s-a făcut până acum n-a fost conform regulamentului. Căpitane Kett, te afli din nou la mila tâlharilor. Eu nu voi mai face parte dintre ei.

– Domnule comandant, nu înțelegeți...
– Înțeleg prea bine.
– Am primit ordine din partea comandorului Tarkin.
– Este deja aici? ridică Sienar colțurile buzelor, nici surprins, dar nici amuzat.

– Dintr-o clipă în alta, trebuie să vină la bordul lui *Admiral Korvin* și să preia comanda. Nu are nevoie de permisiunea dumneavoastră.

– Am înțeles.
– Nu puteți demisiona, deoarece ați fost pus sub stare de arest. Vă mențineți rangul până la ancheta oficială.

– S-au anunțat capetele de acuzare?
– Nu, domnule comandant.
Sienar clătină din cap și râse.
– În cazul acesta, procedează așa cum cere regulamentul. Închide-mă!
– Comandorul Tarkin solicită codurile de securitate ale noilor programe care au fost instalate în droizii navei, domnule comandant.

– I-ai spus?
– Nu i-am spus nimic, domnule comandant. Pare să fi anticipat că veți proceda așa.

Sienar râse din nou, și mai fals de această dată. Chipul i se învâpăie de furie.

– Spune-i că programele droizilor sunt înscrise prin ardere și nu pot fi modificate. Mai spune-i că tentativele de înlăturare a miezurilor calculatoarelor sau de ștergere a memoriei vor iniția autodistrugerea droizilor.

– Domnule comandant, asta ar însemna să rămânem fără armament!
– Vânătorii stelari n-au fost opriți de programarea mea, căpitane. Sunt sigur că Tarkin poate imagina o modalitate de ieșire din impas. Pur și simplu, nu doresc să-l ajut s-o facă.

Kett îl examinează nedumerit.

– Domnule comandant, despre ce-i vorba? Există un conflict între dumneavoastră și comandorul Tarkin?

– Absolut nici unul. Din capul locului, mi-a fost atribuit rolul de marionetă. Misiunea noastră trebuia să dea greș. Ei bine, *a dat greș*. Am alertat Zonama Sekot asupra prezenței noastre. Nu se mai pune problema subtilității și rafinamentului. De acum încolo, va domni forța brută. Este mai aproape de stilul lui Tarkin. Nimic din ceea ce aș putea face în clipa de față nu mai poate schimba situația. Dacă Tarkin dorește să mă vadă, sunt în cabina mea.

Coborî treptele și porni spre cabină. La jumătatea drumului prin coridorul principal de deasupra calelor lui *Admiral Korvin*, fu oprit de trupele Republicii.

Acestea se dădură în lături doar la apariția lui Tarkin, care-l salută pe Sienar cu o încuviințare scurtă din cap.

– Trebuie să discutăm, zise comandorul apucându-l de cot. Lucrurile au mers prost de tot aici și trebuie să aflăm motivele. Senatul este îngrijorat de acțiunile tale. Până și Cancelarul Palpatine și-a manifestat interesul.

– Poate că l-ai informat chiar tu, rosti Sienar inexpressiv. Ar trebui să mergem în cabina mea. Nu putem discuta aici.

– Poftim? Pentru ca un droid să ne ucidă pe amândoi? Onorabil, discutabil, dar stupid, Raith! Vom merge în nava mea, unde știu la ce să mă aștept.

– **S**heekla este rănită, îi spuse Shappa. Medicii au grijă de ea. Gann este în stare de șoc.

Obi-Wan se dezbracă iute de veșmântul ceremonial, dedesubtul căruia purta tunica sa familiară. Fragmentul ascuțit de rocă îl izbise puternic, atingând un centru nervos și afectându-i controlul corpului, însă nu pătrunsese adânc. Durerea era intensă, totuși nu constituia o problemă pentru un cavaler Jedi. Scoase tunica, își înfășură mijlocul cu bandajul lung primit de la Shappa, apoi se îmbracă. Arhitectul îi întinse sabia și Obi-Wan i-o luă din mână.

Gann se împletici pe platformă, cu chipul măcinat de derută.

– Ce să facem? Magistrul trebuie să decidă în privința asta. Cine va comanda activarea defensivei? Poate că-i deja momentul. Trebuie să fugim!

Shappa îl împinse cu blândețe în lături.

– Conducerea pare să treacă acum asupra mea, îi zise lui Obi-Wan. Cum te pot ajuta, Jedi?

– Am nevoie de un mijloc de transport. O navă spațială, dacă este posibil, ca să-i urmăresc.

– Poți lua nava mea, zise Shappa. Am venit cu ea de pe Distanța Mediană. O voi pilota eu însumi.

– Ce facem cu defensiva planetară? insistă Gann, îndreptând brațele nesigure către cer.

– Asta-i grija Magistrului, replică Shappa. Ai lucrat atâta timp cu grupul lui... Totul este pregătit, nu?

– Ei i-au adus pe invadatori! zbieră Gann arătându-l pe Obi-Wan cu un deget tremurător.

– Sunt Jedi și n-ar face asta spuse Shappa și-l privi pătrunzător pe Obi-Wan. Nu-i așa?

– Numai dacă ar fi justificat.

Shappa se împurpură de mânie.

– Nu-i prima dată că respingem invadatori, și probabil nici ultima. Îți vom aduce băiatul înapoi... iar după aceea, cine știe ce va mai urma?

Fluieră ascuțit. Nava sa apără dinapoia marginii platformei, se apropie cu grație și-și deplie trenul de asolizare. Shappa sui primul, urmat de Obi-Wan.

Arhitectul puse palma pe consola de comandă și suprafața vie a acesteia se închise în jurul degetelor sale.

– Au pornit către sud, spuse el. (Nava începu să se ridice și trapa se închise silențios.) Se află deja la o sută de kilometri de noi. Va fi greu să-i ajungem, mai cu seamă dacă ies în spațiu. În primul rând însă trebuie să alimenteze, altfel nu pot sui pe orbită.

– Unde ar putea face asta?

– Pe Distanța Mediană, dar mă-ndoiesc că se vor duce acolo... este foarte bine păzită și alertată. Vor fi nevoiți să revină pe Distanța Îndepărtată, ori să zboare spre nord, până la platoul polar. O altă destinație ar fi muntele Magistrului, în sud.

Ridică ochii spre Obi-Wan.

– Poate că a sosit momentul să fim complet deschiși între noi. Băiatul are ceva special. Îmi poți spune despre ce-i vorba?

Obi-Wan se încredea în Shappa. Arhitectul părea mai sensibil decât ceilalți ferroeni, și poate mai acordat cu căile Forței.

Avem nevoie de un aliat.

Obi-Wan înțelegea acum glasul interior. Așa cum bănuise, deși altfel decât sperase, nu era Qui-Gon, ci învățăturile maestrului său, care dăinuiau, amintirea nenumăratelor zile și săptămâni de instruire răbdătoare, glasul atâtor ani petrecuți împreună.

Nu era nici o fantomă. Qui-Gon nu dispăruse în clipa morții, ci murise cu adevărat.

– Mai întâi, voi cere navei noastre din nord să ni se alăture. Charza Kwinn poate fi de ajutor.

– Iar eu îmi voi anunța oamenii s-o lase să plece. Acum... spune-mi, te rog, de ce vă aflați aici?

– Cu un an în urmă, Templul a trimis pe Zonama Sekot un cavaler Jedi, pe nume Vergere.

– Da. Eu urma să-i proiectez nava.

– Ce s-a întâmplat cu Vergere?

– Îți voi răspunde după ce-mi spui motivul sosirii voastre.

– Am venit aici, ca să cumpărăm o navă de la voi și să aflăm ce s-a întâmplat cu Vergere.

– Totul se leagă, nu? chicoti amar Shappa. Vergere a plecat.

– Unde?

– A plecat cu Străinii de Depart.

– Cine sunt aceștia?

– Încă nu știm cu siguranță. Au apărut cu doi ani înainte de Vergere. Stăteau la pândă în afara sistemului nostru, trimițând nave de explorare. Am crezut că ar putea fi clienți care ne descoperiseră locația în mod întâmplător, fără să fi fost aduși de o călăuză sau de un agent. Erau însă foarte ciudați... Nu cunoșteau nimic despre politica sau economia noastră, ca să nu mai vorbesc despre simplele maniere.

În plus, îi interesa foarte mult tot ce făcusem pe Zonama Sekot. Se părea că și ei construiau navele și obiectele din materie vie. Am izbutit să comunicăm, dar prea puțin. Magistrul a stat de vorbă cu ambasadorii lor și a înțeles repede că doreau să ne afle secretele. Voiau un control complet asupra planetei. La început am fost naivi, dar, cu timpul, ne-am dat seama că reprezentau o amenințare și am început pregătirile pentru apărare. Când am refuzat să le cedăm, au fost... să zicem, ofensați.

Atunci a apărut Vergere, cu bani pentru o navă... lingouri de aurodium de pe timpul Republicii vechi, la fel ca voi. Când situația a devenit încordată, s-a oferit în mod voluntar ca expert în negocieri. Acționând în numele Magistrului, a încercat să se înțeleagă cu Străinii. Inițial, ei au refuzat să dea ascultare rațiunii. Ai văzut urmele din jurul ecuatorului?

Obi-Wan încuviință din cap.

– Armele lor erau puternice... Shappa își ascultă nava o clipă, apoi urmă: Băiatul este viu. Discută cu răpitorul lui.

Obi-Wan simți un fior brusc de ușurare. Ar fi știut dacă Anakin murise sau dacă fusese rănit, totuși și așa...

– Îi poți auzi?

– Bineînțeles. Instalăm dispozitive de urmărire în toate navele noastre. N-ar trebui să spun nimănui asta, dar am sentimentul că acum nu va conta prea mult. Habar n-am cum va reacționa Magistrul față de acest al doilea atac.

– Ce poate face el? Planeta voastră este aproape complet lipsită de apărare.

Shappa surâse larg.

– Ziceai că ești Jedi? Ce puține știi! Băiatul a bănuț mai multe?

– A spus că formele de viață ale planetei formează o unitate simbiotică. Asta puteam simți și eu.

– Acesta este doar începutul, zâmbi arhitectul. Crede-mă, Jedi, nu suntem slabi. Ne apărăm foarte bine. I-am alungat pe Străinii de Depart. Poate că a contribuit și Vergere – nu știu –, dar i-am făcut să plece de aici.

Obi-Wan nu-și putea crede urechilor.

– Cum?

– Asta e interesant, nu? Shappa lăsa capul pe un umăr și ascultă atent: Din adâncurile spațiului sosesc nave mari. Cred că Zonama Sekot este pe punctul de a fi atacată... din nou. Și nu pot prezice în ce fel va reacționa Magistrul. Acum suntem mult mai puternici decât cu un an în urmă.

Obi-Wan deschise un canal de comunicare cu Charza Kwin.

– I i-ai băgat nasul în droizi, rosti Tarkin clătinând compătimitor din cap. N-ai avut încredere în mine?

El și Sienar se aflau în cabina lui Tarkin de la bordul navei în care comandorul își avea cartierul general, remorcherul transformat *Rim Merchant Einem*. Cabina era mai puțin luxoasă decât fusese a lui Sienar, însă nava era mai mare și înțesată de armament.

– Așa cum nici tu n-ai avut încredere în mine. Sienar ridică brațele și îndreptă un deget lung spre Tarkin: Scopul tău a fost ca, în ciuda oricăror eforturi ale mele, să dau greș, iar apoi să apari tu în rolul eroului salvator. Ei bine, am fost cât pe-aici să pun mâna pe o navă sekotană, dar, din cauza ta, totul s-a dus pe râpă. Cine poate ști ce se va mai întâmpla acum?

– Am înțeles, făcu Tarkin plimbându-se înainte și înapoi prin cabină. Droizi vânători stelari care pleacă singuri din cală... asta-i foarte neobișnuit.

Nu-și putea ascunde expresia feței, un rictus nemulțumit combinat cu un rânjel.

– Orice intervenție asupra inteligenței droizilor este o operație foarte delicată. Ești sigur că n-ai greșit în vreun fel?

Sienar nu-i răspunse.

Tarkin apelă în mijlocul cabinei o imagine a Zonamei Sekot și-i dădu ocol, frecându-și bărbia cu palma.

– Senzorii ne anunță că acolo jos se petrece ceva, declanșat poate de droizi... un fel de urmărire între trei nave. Unde este Ke Daiv?

Constructorul arătă spre imaginea planetei.

– Acolo, dacă n-a murit din cauza trădării tale.

– Căpitanul Kett ne-a informat că ai purtat o discuție lungă cu Ke Daiv și că apoi i-ai repartizat altă misiune. A fost impresionat de spusele tale?

– I-am spus că ar putea procura o navă sekotană, scutindu-ne pe toți de o mulțime de buclucuri. Mi s-a părut că privea acțiunea respectivă ca pe un soi de aventură.

– Să înțeleg că n-ai mai primit nici un raport de la el?

Sienar clătină din cap.

– Cioplitorii-în-sânge sunt foarte greu de ucis. Utili în multe privințe, plini de resurse, totuși impulsivi, aprecie filozofic Tarkin. Competiția aceasta... ce ridicol! A câștigat ceva vreunul dintre noi, Raith?

– Presupun că vei cuceri și prelua controlul Zonamei Sekot... pe care o vei invada.

– Am trimis deja ordinele și navele își ocupă pozițiile în jurul planetei. Republica are un Cancelar puternic, un adevărat conducător, iar Senatul este remarcabil de docil în zilele astea. Poate fi convins, dacă ai relațiile necesare. Iar eu le am. Le-am avut dintotdeauna, Raith.

– Ce arme deții?

– Putoare de mine aeriene republicane, la care se adaugă mai mulți droizi vânători stelari ai Federației Comerciale decât ai căpătat tu – cu inteligențele intacte. Crucişătoarele dispun de asemenea de suficientă putere de foc ca să pustiim orice regiuni locuite, dacă solicitările diplomatice ne-ar fi respinse. De mult timp, suspectam că planeta asta poate construi nave și arme pentru o rebeliune.

– Subtil, comentă Sienar.

– *Eficient*, îl corijă Tarkin. Să vizionăm însă mica dramă a acestei urmăriri, în timp ce flota mea își demonstrează puterea.

Imaginea se mări, până putură să distingă contururile celor trei nave, zburând razant cu vârfurile dese jungle ecuatoriale.

– Recunosc un YT-1150. Celelalte nave sunt sekotane? Spațiale sau atmosferice?

Sienar nu știa răspunsul, așa că rămase tăcut.

– Cred că YT-1150 este agresorul care urmărește navele băștinașe, reflectă Tarkin. Îi vom informa pe conducătorii Zonamei Sekot că ne-am început activitatea de restabilire a ordinii prin capturarea sau scoaterea din funcțiune a acelei nave, după care ne vom așeza la masa tratativelor vizând acordurile de protecție.

Mignay, căpitanul lui *Rim Merchant Einem*, își materializă imaginea miniaturală în cabină.

– Domnule comandor, alte nave decolează din hangare camuflate de pe Zonama Sekot. Pe planetă există de asemenea construcții masive, pe jumătate îngropate în sol, pe care nu le putem identifica.

Tarkin se încruntă și-și concentrează atenția asupra noilor imagini. Zeci de aparate de zbor se ridicau din jungla sekotană din jurul canionului locuit, care purta numele Distanța Mediană.

– Văd că ai stârnit agitație, facu Sienar.

– Este posibil să aibă unele defensive superficiale. Nimic care să nu poată fi rezolvat de vânătorii stelari. Căpitane Mignay, lansează primul val de droizi vânători și coordonează-i acțiunile cu putoarele de mine.

– Adresăm vreun avertisment înainte de începerea atacului, domnule comandor?

– Nu, se zbârli Tarkin. Dacă planeta nu recunoaște legea reprezentată de navele republicane, mă-ndoiesc că putem purta discuții.

Pe Tarkin nu avea să-l convingă decât predarea necondiționată. Sienar scrâșni din dinți. Chiar și printre barbarii unei epoci degenerate, așa ceva părea să depășească limitele decenței. Ce știa el însă? În mod evident, nu era pe aceeași lungime de undă cu starea de spirit a Senatului.

Sienar se îndoia că Zonama Sekot avea să fie capabilă să răspundă cu o putere de foc egală cu a celor două flote, sau că avea să poată face față ororii unei atmosfere ticsite cu mine aeriene, ce căutau orice obiect aflat în mișcare.

Aproape că-i părea rău pentru cei de pe planetă.

Revenit complet la normal, Anakin simțea răspunsul imediat al navei, valurile minunate de putere instantanee, felul în care străpungea văzduhul aproape fără efort, ca și cum ar fi zburat prin vid. Fuzelajul crea o portanță subtilă și era remarcabil de stabil. Pe orice planetă cu atmosferă, ar fi asolizat cu gingășia unui fulg. El însuși necesita foarte puțină atenție pentru pilotare. Informațiile soseau în fluxuri confortabile prin contactul cu mintea navei. Era cu adevărat un vis, înviat sub atingerile lui.

Bucuriile unui prim zbor erau umbrite însă de grija pentru Obi-Wan. Pe chipul băiatului se săpau adânc cute de încruntare.

Cioplitorul-în-sânge îl fixă cu privirea și lobii nazali i se închiseră, formând muchia ascuțită ca un tăiș.

- Nu ți-am ucis maestrul, rosti Ke Daiv. N-ar fi avut nici un rost.
- Dar pe mine m-ai fi ucis, cândva, șuieră Anakin printre dinți.
- Mă supun ordinelor.
- Prin urmare, ești un asasin. Știi măcar cum mă cheamă?
- Ești singurul numit Skywalker.
- Dacă tot mă vei uide, aș vrea să-ți aflu numele.
- Ke Daiv.

– N-am mai întâlnit până acum cioplitori-în-sânge, zise Anakin. Nu pot spune că-i o plăcere pentru mine.

– Vezi-ți de pilotaj. Trebuie să alimentăm.

– Nu știu unde am putea găsi combustibil! minți Anakin.

Partenerii știau – erau în permanentă legătură cu alte părți din Sekot.

Și cineva, sau ceva, i se revărsa prin degete atunci când erau cuprinse de consola comenzilor. Anakin vedea în permanență spectre prin cabină, aidoma unor imagini remanente cauzate de soarele puternic, și trebuia să se străduiască pentru a se concentra asupra scenei curente.

– N-am stat degeaba pe Distanța Mediană, spuse Ke Daiv. Am aflat unde-și țin stocurile secrete de combustibil. Îndreaptă-te direct spre sud.

– De ce ar avea nevoie de stocuri secrete? Întrebă Anakin, modificând traiectoria.

– Pe planetă există mistere, șuieră încetisor Ke Daiv. Nu cu mult timp în urmă, a avut loc un război de proporții.

– Am văzut distrugerile.

– Ați aflat ce a declanșat războiul?

– Nu cred c-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Ar trebui totuși să văd cât de bine răspunde la influența Jedi. N-am fost niciodată instruit în artele minții, totuși știu că c-o pot face. Poate chiar mai bine decât Obi-Wan.

Scutură însă apoi din cap, derutat, văzând cum o formă neclară învăluia trăsăturile ciopliturului-în-sânge. Spectrul însoțea privirea băiatului spre colțurile cabinei.

– Cine ești, de fapt? Întrebă Anakin pentru a-și camufla deruta.

– Fac parte dintr-un clan vechi, dintr-o națiune și mai veche, înghițită de Republică, preluată după înfrângerea noastră de către lontari.

Concentrarea devenea tot mai dificilă. Anakin se luptă să mențină conversația, s-o îndepărteze de principalele sale griji.

– Asta s-a petrecut cu sute de ani în urmă... Senatul i-a obligat pe lontari să înceteze agresiunea.

– Nu înainte ca poporul meu să fie aproape complet nimicit, zise Ke Daiv. Pușinii supraviețuitori au fost duși pe Coruscant și ținuți în izolare. Noi suntem războinici. Am fost numiți aliați, dar nu eram priviți cu încredere. Pușini ne înțelegeau. Cu timpul, când conducătorii galaxiei și-au pierdut interesul, ne-am câștigat existența vânzând produse de artizanat.

– Așadar, ai trăit pe Coruscant toată viața.

– Spuneai că nu vei sta de vorbă cu mine, îi reaminti Ke Daiv.

– Ce altceva am de făcut? De ce n-ai căpătat o navă sekotană?

Fantoma începu să capete formă – cap alungit, trunchi în continuă transformare, încă prea vag ca să poată fi identificat. Apoi apărură penele, ochii elipsoidali... Anakin își înăbuși o exclamație, iar fruntea i se broboni de sudoare. *N-am nevoie de asta acum!*

– Nu sunt atrăgător pentru semințele-de-parteneri, răspunse Ke Daiv.

– Păcat. Navele astea-s cu adevărat grozave.

– Am sperat întotdeauna să-mi găsesc independența.

– Da – și eu. Să zbor prin toată galaxia... Să fiu liber să văd totul, să n-am obligații, să n-am...

– Nici trecut, nici viitor, spuse ciopliturului-în-sânge.

– Exact, aprobă Anakin.

Își pierde concentrarea. Este slab. Acum e momentul să acționez. Trebuie să-mi păstrez controlul. Să nu mai accept distrageri.

Nu putea însă alunga imaginea ființei penate. Aceasta încerca să spună ceva, repetând mereu același lucru, ca o înregistrare mută.

Anakin ridică mâinile și consola i le eliberă, cu un sunet slab de aspirație. Imaginea dispăru. Băiatul își îndoi degetele, prefăcându-se că le masează pentru a le îndepărta tensiunile.

– Încă nu m-am obișnuit cu genul ăsta de comenzi, mormăi el.

Privi spre Ke Daiv și degetele i se uniră rapid în forma grațioasă a constrângerii Jedi.

Cioplitorul-în-sânge nu păru afectat.

– Ar trebui să mă lași să te duc înapoi pe Coruscant, zise Anakin. Ți-aș putea arăta Templul unde trăiesc eu.

Ke Daiv îl privi cu ochii mici și, cumva, triști, cu o expresie indescifrabilă pe chipul lui de o frumusețe stranie.

– Nu suntem sortiți să împărțim același clan.

– Doar să vizitezi Templul.

Anakin își trecu degetele în altă postură, o formă mai blândă de convingere și căută contactul cu Forța. *Jedi trebuie să manifeste empatie și înțelegere față de ceea ce caută să controleze. Tu și cu el nu sunteți atât de diferiți.*

– Noi nu suntem atât de diferiți.

– Ba *sunte* diferiți, Jedi. Tu ai onoare. Eu nu am decât datoria de a-mi spăla rușinea.

– Nu-i o noutate pentru mine, spuse Anakin. Am fost sclav.

– Ești prețuit printre Jedi. Iar cei care mă conduc îmi spun că Jedi reprezintă o primejdie.

– Noi apărăm, nu provocăm neazuri.

– Astea sunt cuvinte de tână, pufni Ke Daiv.

– Și tu ești tână.

Cioplitorul-în-sânge își privi consola de comenzi și unul dintre cele câteva displayuri se roti în fața sa. Se încordă în fotoliul care oricum nu-i permitea o poziție confortabilă.

– Ne urmărește o navă. Cea care te-a adus aici. Și... încă una. Mărește viteza!

Anakin apropie pleoapele și-l fixă cu privirea.

Ke Daiv roti spre înapoi brațul flexibil și lancea fu cât pe-aici s-o lovească pe Jabitha în față. Tânăra țipă.

– Mai repede, spre muntele Magistrului, insistă Ke Daiv cu un calm glacial.

– Avem viteza maximă! strigă Anakin.

Nu deținea instruirea și nici concentrarea necesară pentru a-l supune acum pe cioplitorul-în-sânge. Reveni cu mâinile pe consola de comandă.

Creatura mică reapăru instantaneu, umplându-i ochii și mintea. Era zadarnic să i se împotrivescă. Imaginea era cristalin de limpede. Expresia spectrului, mai exact ceea ce putea descifra băiatul în aranjamentul multicolor de pene și mustăți feline, era gravă, iar ochii mari și oblici alergau în toate direcțiile, anticipând pericol.

Acum, Anakin o recunoscuse. Era Vergere.

– *Jedi, spuse ea, indiferent cine ai fi. Am lăsat mesajul acesta în semințele-de-parteneri, cu speranța că te vor găsi, sau că le vei găsi tu. Nu mai am timp la dispoziție. Plec cu extratereștrii care au provocat un război aici și au nimicit jumătate din Zonama Sekot. Este singurul fel în care pot să-i studiez și singurul fel în care pot să evit un război mai mare și să salvez planeta aceasta.*

Anakin se strădui să rămână calm. Partenerii integrați într-un tot conțineau întregul mesaj din care Obi-Wan percepușe numai un fragment. Dar faptul că nava îi transmitea mesajul tocmai acum, în toiul încercării sale, în clipele când era cel mai vulnerabil, părea extrem de inechitabil.

Pe de altă parte, echitatea nu jucase niciodată un rol important în viața lui Anakin Skywalker.

– *Zonamanii îi numesc pe acești extratereștri Străinii de Departe. Ei diferă de toate creaturile vii studiate de noi. Străinii de Departe nu știu nimic despre Forță, iar Forța nu știe nimic despre ei. Nu sunt însă mașini, ci făpturi vii și pot fi o amenințare imensă pentru noi toți. Sunt fascinați de mine și de capacitățile mele, și m-au acceptat ca monedă de schimb pentru a înceta atacul și a părăsi acest sistem.*

Plec cu ei să le aflu secretele și jur, în calitate de cavaler Jedi, că voi supraviețui și voi anunța ce am descoperit. De asemenea, îi voi îndepărta de o planetă pe care am ajuns s-o iubesc. Află, Jedi...

Chipul lui Vergere păru că se luminează de entuziasm.

– *Aici există o mare taină, pe care poate că o vei descoperi cu timpul. Aici a început să bată inima unei creaturi uriașe, și o minte măreață a devenit conștientă de sine. Am asistat la nașterea unei ființe uluitoare...*

Vergere se răsuci într-o parte și mesajul se sfârși brusc.

Nu mai urmă nimic.

– *La ce te holbezi? Întrebă Ke Daiv, lovind cu lancea în peretele de deasupra scaunului băiatului.*

Vârful lăncii lăsă o urmă, care se închise rapid și se cicatriză.

Anakin tresări.

– *Lasă-mă să pilotez, se încruntă el.*

Pe neașteptate, nava sekotană, entuziasmul lui copilăresc față de mașini, nemulțumirea pentru întorsăturile pe care le cunoscuse viața sa, tot ceea ce-l definise până atunci pe Anakin Skywalker, părură vagi și lipsite de importanță.

Se putea ca Vergere să-și fi sacrificat viața pentru a transmite informațiile acelea altui Jedi.

Acum Anakin distingea mult mai clar forma încercării sale. Știa de ce era el important și de ce trebuia să-l înfrângă pe Ke Daiv, dar și pe toți ceilalți care ar fi putut încerca să-l distrugă.

Miza putea fi chiar supraviețuirea ordinului Jedi.

Shappa se înalță în mezosferă, la marginea spațiului cosmic, și accelerează până ce învelișul navei străluci din cauza căldurii degajate prin frecare. Recupera distanța față de Anakin, care se afla acum la patruzeci de kilometri în față și la treizeci de kilometri mai jos. Aici văzduhul avea culoarea purpuriu-închis, iar curba planetei se distingea limpede. Hublourile frontale se contractaseră, reducând aportul de căldură din exterior; totuși Obi-Wan putea zări pătura nesfârșită de nori de dedesubt și, la orizont, piscul muntelui Magistrului.

Charza se găsea la o mie de kilometri în spatele lor, iar după *Star Sea Flower* urmau problemele reale.

– Oamenii mei nu vor întârzia prea mult cu replica, spuse Shappa. Mă întreb dacă agresorii știu în ce se bagă, atacându-ne?

– E clar că habar n-au, zise Obi-Wan.

Nu putea găsi nici o explicație pentru un atac împotriva planetei. Ceva pornise pe o cale greșită în decursul asimilării navelor Federației Comerciale în forțele Republicii. Poate că elemente criminale din Federație dezertaseră și acționau acum pe cont propriu. Asta ar fi explicat prezența droizilor vânzători, dar nu și agresiunea lor.

– Acelea sunt nave republicane, observă Shappa uitându-se direct la Obi-Wan. Mi se par putoare de mine.

Maestrul Jedi studie imaginile furnizate de senzorii navei. Erau într-adevăr putoare de mine aeriene, iar deasupra lor, la zece mii de kilometri mai sus, existau crucișătoare ușoare corelliene, care nu existau decât în forțele republicane.

– Nu te supăra pe mine, continuă Shappa, dar dacă reprezinți Republica...

– Nu știu nimic din ceea ce se petrece acum, declară apăsător Obi-Wan.

– Oricum, este lipsit de importanță. Ne-am considerat dintotdeauna în afara jurisdicției Republicii, Federației Comerciale, sau a oricărei alte organizații conducătoare. Magistrul nostru ne-a intuit de mult nevoile... ca și Magistrul dinaintea lui. Am știut că, în timp, va trebui să ne găsim o ascunzătoare mai bună. Aceasta este voința Potentiumului.

Din nou termenul acela – un concept discreditat, aparținând trecutului.

– Primul Magistru a fost instruit în arta Jedi? Întrebă Obi-Wan.

– Da, încuviință arhitectul după o ezitare.

– Cum se numea?

– Numele lui este sacru pentru zonamani și nu trebuie rostit.

Obi-Wan încercă să-și reamintească detaliile mai obscure ale istoriei Jedi pe care o învățase în Templu. Cu un secol în urmă, Potentiumul fusese o sursă majoră de necazuri pentru Jedi. Susținătorii conceptului credeau că Forța nu putea împinge la rău și că Universul era impregnat cu un câmp benefic de energie vitală, ale cărui instrucțiuni erau inevitabil bune. Potentiumul, cum îi spuneau ei, reprezenta începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor, iar legătura cu el nu trebuia intermediată sau diminuată de nici un fel de instruire sau disciplină. Adepții Potentiumului insistau că maestrul Jedi și ierarhia Templului nu puteau accepta bunătatea universală a acestuia, fiindcă ar fi însemnat că nu mai era necesară existența lor.

Finalmente, ucenicii Jedi care fuseseră atrași de mișcare părăsiseră Templul, sau fuseseră izgoniți, și se răspândiseră prin galaxie. Din câte își reamintea Obi-Wan, nici unul dintre adepți nu cedase părții întunecate a Forței – un aspect considerat remarcabil de către istoricii Jedi. La răstimpuri, tineri Jedi care aveau prima lor experiență cu Forța renășteau filozofia Potentiumului și trebuiau reînvățați, cu răbdare, istoria Forței – multe și diversele motive pentru care Jedi considerau că în spațiul și în timpul vieții existau obstacole și capcane precis definite.

De câteva zile, pe vârful limbii lui Obi-Wan stătea un nume – un tânăr ucenic Jedi extrem de promițător, care părăsise voluntar Templul și renunțase la instruire.

– Primul vostru Magistru s-a numit Leor Hal? Îl întrebă pe Shappa.

Arhitectul privi drept înainte prin hubloul din fața postului său de pilotaj, încleștând maxilarele.

– Știam că în scurt timp vei pune lucrurile cap la cap, spuse el.

– A fost un elev dotat, încuviință Obi-Wan. Chiar și după ce a plecat, era amintit cu respect.

– Era amintit ca naiv și prost.

– Idealist, poate, dar nu prost.

– Ei bine, propriile lui prejudecăți împotriva oricăror sisteme politice sau organizații filozofice și-au pus amprenta asupra coloniei Zonama.

– Și-a făcut adepți printre ferroeni? ghici Obi-Wan.

– Da. Poporul meu a fost dintotdeauna senin, cu credință în independență și în bunătatea esențială. Am venit aici pentru a ne izola și pentru a ne crește copiii într-o stare nouă, de fericire.

- Iar când au sosit Străinii de Departee...
- A fost o dură trezire la realitate. Totuși urmașul Magistrului a insistat că ei veneau din afara Potentiumului. Nu știau nimic despre căile acestuia, iar noi trebuia să-i învățăm.
- Cum a reacționat Magistrul la apariția lui Vergere?
- De dragul tatălui său, a evitat-o, răspunse Shappa. Nu i-a acordat nici un ajutor.
- Totuși, Magistrul a construit arme.
- Așa este. Știa că mulți pot înțelege greșit Potentiumul și că ar putea încerca să ne distrugă pentru diferențele existente între noi.
- Ce a construit Primul Magistru?
- El a fost cel care a început să vândă nave. Ne-a spus că trebuie să strângem bani, pentru a cumpăra miezuri uriașe de hiperpropulsie. De asemenea, să importăm motoare, să le studiem și să-i folosim pe Jentari pentru a le recrea, transformându-le în motoare mai puternice, în propriile noastre scopuri.
- Care era scopul final?
- Evadarea, rosti Shappa și-și îndreptă ținuta. Acum cred c-a sosit momentul.
- Dar el este mort.
- Prostii. L-ați întâlnit.
- Nu, totul îmi este limpede acum.
- Magistrul nu-i mort! răcnă Shappa, amenințându-l pe Jedi cu pumnul. Ne trimite instrucțiuni din palatul lui!
- Poate că nici chiar palatul nu mai există, murmură Obi-Wan.
- Nu vreau să mai aud nici un cuvânt! Te voi ajuta să-l salvezi pe băiat, apoi... va trebui să plecați!
- Extrem de agitat, îi întoarse spatele și-și studie displayurile:
- Poate că Jedi v-au trimis aici *tocmai* ca să ne derutați. Iar navele Republicii...
- În fața lor cerul se umplu cu punctulețe luminoase. Puitoarele de mine coborau prin păturile superioare ale atmosferei, răspândindu-se pe mii de kilometri, aidoma unor muguri portocaliu-difuz care îmboboceau.
- Vor să ne distrugă pe toți! gemu arhitectul, cu chipul transformat într-o mască a groazei și dezamăgirii.

Anakin coborî nava, ocolind piscul și descriind un arc lin, minunat, perfect controlat.

În cabină domnea tăcerea. Jabitha se ghemuise în fotoliu și părea că încerca să adoarmă. Anakin simțea față de ea un sentiment intens de protecție, dar acum nu putea face absolut nimic. O acțiune imprudentă l-ar fi putut uide și nu era momentul să se lase pradă predilecției sale spre îndrăzneli adolescente.

– Palatul ar trebui să fie aici, vorbi el.

Ke Daiv păstră tăcerea, cu vârful tăișului lăncii atingând gâtul băiatului.

– Nu văd însă nimic... nici pista de asolizare, absolut nimic!

– Ai mai fost aici? întrebă Ke Daiv.

– Acum câteva zile. Era un palat uriaș... acoperea piscul muntelui.

– Iar acesta este singurul munte, reflectă cioplitorul-în-sânge. Sper că nu intenționezi să mă păcălești, Jedi?

– Nu, răspunse Anakin frustrat. Am încercat s-o fac... dar n-a ținut.

Ke Daiv chicoti încetișor.

– Mai dă o tură.

– Am ajuns la palat? se auzi glasul Jabithe și Anakin nu știu ce să-i răspundă.

– Vino aici și arată-ne pe unde s-o luăm, îi porunci Ke Daiv.

Fata se sculă de pe fotoliu și înaintă prudent.

– Nu-l văd, spuse cu glas tremurat, apoi ochii i se lărgiră. Stai – aceea este Peștera Dragonului, plină cu aburi, imediat lângă ghețarul subteran... Cu ani în urmă, ne jucam aici. Dar ce-i asta? N-am mai văzut-o niciodată, arată ea spre un versant lung acoperit de sfărâmaturi și fragmente uriașe de stâncă, încremenite într-o stare de echilibru temporar, un teren accidentat care dispărea sub plafonul norilor. Este ceva nou...

– Spuneai că n-ai mai fost pe aici de un an, îi reaminti Anakin. Dinaintea atacului?

Jabitha se înroși la față.

– Tata ne-a spus să nu discutăm cu străinii despre atac.

Ke Daiv privea și asculta cu interes precaut.

– Se pare că muntele a fost lovit de lasere, de o salvă de artilerie, sau de altceva, chiar mai puternic, comentă Anakin, ignorând sentimentele fetei.

– Ridicol! Tata ne-a spus că muntele este... Tăcu brusc și scutură cu încăpățănare din cap: Nu vă voi dezvălui secretele.

– De-acum este prea târziu pentru secrete, interveni Ke Daiv. Spune totul.

– Nu știu ce anume...

– Fata nu știe multe, zise Anakin. Eu am fost aici recent și am văzut un palat.

– Palatul figurează și pe hărțile din Distanța Mediană, aprobă Ke Daiv. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuie să găsim combustibil și să realimentăm.

– Trebuie să găsim palatul! insistă Jabitha. E aici. Tata e aici. Trebuie să fie!

Anakin ridică nava, pentru a descrie un ocol la altitudine mai mare. În clipa aceea, observă înflorind pe cer bobocii puitoarelor de mine. Ke Daiv îi zări în același timp.

– Se pare că nu-i prea interesează soarta ta, spuse sec băiatul.

Cioplitorul-în-sânge privea pe hublou cu chip inexpressiv, dar vârful lăncii coborî ușor. Anakin știu că acum era momentul să asolizeze, s-o elibereze pe Jabitha și să se înfrunte din nou cu Ke Daiv, însă de data aceasta singur.

Puitoarele de mine reprezentau pretextul perfect. Minele aeriene aveau rolul de a împiedica navele să părăsească o planetă și rareori, practic niciodată, explodau pe sol.

– Trebuie să coborâm undeva, spuse el.

– Fă-o, aprobă Ke Daiv.

Jabitha se lipise de Anakin, ca să poată privi prin hublou.

– Acolo! icni ea brusc.

Ocoliseră pe jumătate piscul muntelui și acum distingeau ruinele unui complex impresionant de clădiri, îngropate într-o avalanșă gigantică pornită din înălțimi. Zona fusese modificată esențial, iar complexul era atât de acoperit, încât nu-l observaseră la prima survolare.

Anakin întrezări un colț din vechea pistă de asolizare, cu suprafața roșu-neagră a lavei.

– Voi coborî acolo, anunță el.

– Unde-i tata? întrebă Jabitha cu obrajii umezi de lacrimi.

Minele aeriene se deplasau în zigzaguri în căutarea prăzii, iar dărele lor de condens reflectau lumina soarelui peste nori aiidoma unor litere scrise cu foc pe firmament. Erau sute de mii, sferoide mici și turtite, cu încărcături explozive de mare putere, echipate cu programe de urmărire tenace și cu capacități de manevrare aproape instantanee. Îl sileau pe Shappa să coboare tot mai mult.

– Nu vom mai putea rămâne în aer, rosti arhitectul. Maximum câteva minute – apoi, ne vor găsi.

Obi-Wan rămase tăcut. După minele aeriene, aveau să vină vânătorii stelari ucigași și spațiul de deasupra norilor avea să cunoască un măcel rapid. Nava sekotană nu dispunea de armament. Nu exista nici cea mai mică șansă de scăpare.

– Atunci coboară, încuviință el.

– Anakin a asolizat pe muntele Magistrului. Cel puțin, în palat va beneficia de protecție, zise Shappa privind-l și sfidându-l să-i contrazică speranțele și încrederea.

Nava coborî în nori și fu imediat înconjurată de o strălucire argintie, sumbră. Vânturile o zgâlțâiră într-o parte și în alta, înainte ca Shappa să reușească asolizarea pe un petic pârjolit de stâncă goală, înnegrită. De jur împrejur, aflorimente zimțate de roci contorsionate dovedeau că un iureș de energii distructive topise și rearanjase peisajul, ucigând toate formele de viață.

Shappa ridică mâinile de pe comenzi și se repezi în partea din spate a cabinei, verificând echipamentele de acolo. Reveni la postul de pilotaj și-l găsi pe Obi-Wan nemișcat în scaunul său, adâncit în gânduri.

– Uite ce-au făcut, vorbi încet arhitectul privind prin hubloul din dreptul maestrului Jedi. Cu ce-am fost noi vinovați, ca să merităm atâta distrugere? Cum a putut accepta Potentiumul un asemenea rău?

Obi-Wan se sculă. Nu avea rost să-l contrazică pe Shappa acum. Didacticismul, care fusese dintotdeauna una dintre trăsăturile sale specifice, nu-și găsea rostul aici. Shappa era un aliat și el trebuia să înainteze, pe cât de bine putea s-o facă, cu credințele ce-i confereau putere.

– Cât de departe suntem de munte? îl întreabă.

– Cam la o sută de kilometri.

– Unde este Charza?

Shappa își privi displayurile.

– Și cealaltă navă a coborât sub nori.

Deocamdată Obi-Wan nu putea întreprinde absolut nimic. Viitorul îi rămânea la fel de ascuns ca și cerul înapoia norilor. Destinul lui Anakin era împins spre un nod, spre o fistulă în potecile către viitoruri diferite. Ceea ce-l șoca pe Obi-Wan în mod deosebit erau conexiunile teribile între neașteptat de multe viitoruri ce se înmănuncheau în următoarele ore. Nenumărate evenimente ce se învolburau în jurul padawanului său, nenumărate vieți interconectate...

Simțea nevoia imperioasă de a discuta cu Mace Windu, Yoda. Qui-Gon... Situația depășea cu totul capacitatea sa de înțelegere.

Iar dacă Obi-Wan simțea așa, după mai bine de un deceniu și jumătate de instruire Jedi, nu-și putea imagina ce simțea Anakin.

Închise ochii, ca să consulte înțelepciunea lăsată în urmă de Qui-Gon.

Inercarea băiatului... o va înfrunta singur. Trebuie să ai încredere în padawanul tău. Și trebuie să ai încredere în Forță. Cumva, după moartea lui Qui-Gon, ți-ai pierdut încrederea aceea. Te-ai bizuit pe sentimentul datoriei și pe regimul zilnic de muncă, studiu și instruire, pentru ca să înlocuiești ceea ce, cândva, fusese sentimentul minunat de uimire și de venerație față de căile Forței.

Forța te-a dezamăgit, așa este, Obi-Wan?

A îngăduit moartea maestrului tău.

Ar putea îngădui moartea lui Anakin.

Iar dacă o va face, asta va anula orice șansă ca tu să rămâi Jedi.

Viitorul nu putea fi descifrat. Forța era tăcută și-i apăsa din toate părțile, de parcă ar fi reținut o respirație gigantică.

Jabitha traversă platoul pustiit, escaladând porțiuni de stâncă demult topită. Gâfâia subțirel și neregulat. Aerul era prea rarefiat pentru fată, care se obișnuise cu atmosfera bogată și densă a văilor nordice, nu cu dezolarea și moartea de pe muntele tatălui ei.

– Palatul ar trebui să fie aici, murmură de abia auzit.

Pentru o clipă, Anakin simți că i se împăienjenește vederea și recurse la o tehnică Jedi, acționând asupra tensiunii sangvine și a metabolismului, pentru a-și spori puterea și claritatea în condițiile unui aport redus de oxigen.

Ke Daiv se păstra la câțiva metri îndărătul lor, cu lancea pregătită. Anakin aprecie toate distanțele și estimează timpii necesari. Cioplitorul-în-sânge era mai aproape de Jabitha. Ar fi putut s-o ucidă cu ușurință înainte ca băiatul să ajungă la el și, oricum, ce i-ar fi putut face Anakin?

Ocolește furia. Ocolește frustrarea. Transformă-le și stochează energia.

Anakin încuviință scurt din cap. Jabitha se întoarse către ei.

– N-a mai rămas aproape nimic, gemu ea. Unde-i tata? Unde-s toți ceilalți de aici?

– Au murit, presupuse Ke Daiv. Singura noastră preocupare este combustibilul.

– Lângă palat, vorbi fata pe un ton aproape sfidător, existau depozite de combustibil. Dacă nu găsim palatul, n-o să găsim nici combustibilul!

Anakin întrezări un colț de zidărie sub un morman de pietre și sfărâmături, cam la o sută de metri depărtare. Se răsuci spre Ke Daiv.

– Poate acolo, indică el.

Jabitha era pe punctul să leșine, în timp ce cioplitorul-în-sânge nu părea deloc deranjat de aerul sărac în oxigen. Anakin se întrebă de ce nu remarcase rarefierea la anterioara sa vizită acolo. Cu siguranță, palatul

fusese deja năruit. Ceva acționase asupra lor, înșelându-le complet toate simțurile.

Fata se împletici, apoi se întoarse, parcă în transă, și porni cât de repede putea spre ruine. Anakin și Ke Daiv o urmară și băiatul se asigură că el se găsea cel mai aproape de cioplitorul-în-sânge. Privea cu atenție mișcările lăncii, sclipirile galbene și roșii ale tăișului în ultimele raze de lumină ale amurgului. Piscul muntelui, altădată negru și roșu-cărămiziu intens, avea acum un portocaliu spectral, conturându-se pe fundalul runelor ezoterice descrise de minele aeriene înfometate, ce se aflau într-o căutare permanentă. Deasupra firmamentului caligrafiat de violență se înălța roata de foc a îndepărtatelor stele-pereche, purpuriu alături de portocaliul, roșul și auriul planetei.

Anakin aruncă o privire peste umăr, către navă. *Nici măcar nu i-am dat un nume*, se gândi el. *Cum i-ar fi spus Obi-Wan?*

Umerii Jabithe se cutremurau; fata își irosea ultimele rămășițe de energie în suspine sfâșietoare.

– Toate mesajele nu erau decât minciuni. Nimeni n-a fost aici și el zicea că totu-i în regulă... Dar tu? se răsuci spre Anakin. Tu ai fost aici!

– Noi am văzut palatul, încuviință băiatul. Cel puțin, am crezut că l-am văzut...

– Combustibil – și rapid! insistă Ke Daiv. Minele aeriene vor coborî îndeajuns pentru a descoperi unde am asolizat. În plus, pot apărea și alte nave.

– Te vor sacrifica, nu-i așa? făcu Anakin.

Deasupra lor se ridica un zid imens de clădire. Undeva în dreapta, pe jumătate acoperită de sfărâmaturi, se vedea o ușiță, probabil o intrare de serviciu.

– Nu le pasă ce se va-ntâmpla cu tine.

Ke Daiv nu se sinchisi să-i răspundă.

– Totuși, ce ai făcut ca să te acoperi de atâta dizgrație? întrebă Anakin.

În mod inconștient, înclină capul pe un umăr și trei degete de la mâna dreaptă i se încovoieră.

– L-am ucis pe fiul binefăcătorului meu, spuse Ke Daiv. Exista o profeție că el va muri din cauza unei răni grave la cap, primită într-o luptă, și din acest motiv, tatăl său a cerut clanului ca fiul lui să nu lupte niciodată. Clanul a fost de acord, dar i-a cerut să participe la o vânătoare rituală, pentru a-și împlini educația. Eu eram un orfan înfiat de familia lor, iar șeful clanului m-a desemnat să-l protejez pe fiul binefăcătorului meu. L-am însoțit la vânătoare. Ne-am luptat cu un griferal sălbatic în rezervația rituală de pe un satelit al Coruscantului.

Lobii nazali ai cioplitorului-în-sânge se lățiseră aproape complet acum; un gest pe care Anakin ajunsese să-l interpreteze ca denotând nesiguranță, căutarea percepțiilor, informațiilor sau confirmărilor. *Este mai slab acum. Trecutul îl slăbește, la fel ca pe mine.*

Anakin o zări pe Jabitha pătrunzând pe ușa palatului. Ea nu avea să vadă.

– Profeția s-a împlinit, încheie povestea băiatul. L-ai ucis cu un glonț rătăcit.

– A fost un accident, murmură Ke Daiv.

Se îndreptă, chipul îi redeveni aspru, și întinse lancea, împungându-l pe Anakin, ca s-o urmeze pe fată prin ușă.

– Nu, spuse Anakin.

Minele aeriene oscilau frenetic la numai câteva sute de metri deasupra lor, cu motoarele țiuind ascuțit în aerul rarefiat. Băiatul distinsese altă formă, mai îndepărtată: un droid vânător stelar. Unul singur. Invadatorii își concentrau forțele în nord, dar minele aeriene erau ieftine și puteau fi împrăstiate peste tot. În timp, puteau chiar acoperi complet planeta. Poate că exista cineva care plănuia să ucidă toate ființele vii de pe Zonama Sekot: Jabitha, Gann, Sheekla, Shappa, Fitch, Vagno, Obi-Wan... Și pe toți ceilalți.

– Încă nu ți-ai pierdut onoarea, zise Anakin. Poți repara ce ai greșit.

Dar altceva se acumula înăuntrul său, o umbră mai deasă decât noaptea care cobora. Îi putea umple cu ușurință ființa.

Cioplitorul-în-sânge îl rănise pe Obi-Wan, o amenințase pe Jabitha, îl numise sclav pe Anakin. Pentru toate astea, mântuirea nu era posibilă. Furia ocolită amenința să se reverse, netransformată, pură și primară, fierbinte ca nucleul unei stele. Degetele băiatului se încovoieră și mai mult.

– Binefăcătorul meu m-a blestemat, rosti Ke Daiv.

Acum! Anakin luase hotărârea, sau hotărârea fusese luată pentru el. Nu mai conta.

Întinse degetele, perfect rigide.

Ke Daiv se apropie, legănând lancea.

– Încetează, zise Anakin tăios.

– Și dacă nu, ce-o să-mi faci, *băiatule sclav*?

Acea era conexiunea pe care o căutase Anakin, legătura între furia și puterea sa. Aidoma răsucirii unui comutator, a închiderii unui circuit, băiatul reveni, închizând cercul, la cursa din puțul de deșeuri, la înțepătura pe care o simțise cu prima insultă a cioplitorului-în-sânge, la prima mișcare incorectă și vicleană care-l azvârlise pe Anakin de pe platformă. Și, de acolo, în trecut, la locuințele sărăcicioase ale sclavilor de pe Tatooine, la cursa din ajunul Boonta și la șiretlicul dugului, la ultima imagine a lui Shmi, rămasă în sclavia dezgustătorului Watto, la toate insultele și injuriile, rușinile, sudorile nocturne și dizgrațiile acumulate, una peste alta, pe care el nu le ceruse, nu le meritase, și le suportase cu răbdare aproape infinită.

Poate că era instinct, natură animalică, revărsarea urii și a părții întunecate – în Anakin Skywalker, toate acestea se găseau imediat sub

suprafață, la sfârșitul drumului prin care ieșeau dintr-o hrubă lungă și adâncă ce ducea spre o putere inimaginabilă.

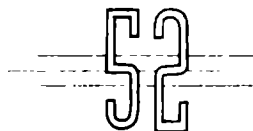
– Nu! Oprește-te, te rog! răcni băiatul. *Ajută-mă s-o opresc!*

Vuietul puterii care urca îi acoperi ruga adresată maestrului său de a veni și a stopa o eroare teribilă. *Mi-este atât de frică, sunt atât de plin de ură și de furie. Încă nu știu cum să lupt.*

Jabitha se ivi în pragul ușii, cu ochii holbați, privind băiatul care se ghemuise sub brațul cioplitorului-în-sânge. Ke Daiv ridica lancea. În ochii tânărului padawan, gestul care altădată i s-ar fi părut că avea iuțeala fulgerului era acum o mișcare lentă, prelungită în mod curios.

Anakin înălță mâinile în gesturile gemene și incredibil de grațioase ale constrângerii Jedi. Voința pură și premeditată îi inundă țeșturile. Îmboldurile de protejare și de distrugere se contopiră. Își îndreptă spatele și păru că devine mai înalt. Ochii lui erau negri ca smoala.

– Oprește-te, te rog! răcni Anakin. N-o mai pot stăpâni!



– **A**u mult mai multe nave decât bănuisem, observă Tarkin.
Privea surprins la bătălia care se dezlănțuise pe planeta de dedesubt. Fruntea i se brobonise de transpirație. Resemnat față de orice curs al evenimentelor, Sienar găsea un oarecare confort în tulburarea celuiilalt.

Scene mărite ale conflictului se înșiruiră pe puntea de comandă din *Rim Merchant Einem*. Minele aeriene înseși trimiteau semnale spre puitoare, care le transmiteau mai departe, la centrul de comandă.

Droizii vânători luptau cu nenumărate aparate de zbor ridicate din hangarele ce se deschideau în junglă, roiuri de nave ce semănau cu niște insecte verzi și roșii. Păreau dotate cu armament ușor, însă erau foarte manevrabile. Tactica lor principală era să se apropie de vânători, să-i prindă în câmpuri de tractare și să-i poarte în jos, spre impactul cu jungla. Tarkin pierdea o mulțime de droizi în felul acela.

– Nu vor scăpa de minele aeriene, spuse comandorul.

Era adevărat – multe mine își găseau ținte, distrugându-i pe apărători înainte ca aceștia să se poată îndepărta prea mult de bazele camuflate.

Sienar văzu însă și altceva, o acțiune care începuse foarte subtil. Proeminențele paralelipipedice din junglă, pe care le remarcaseră mai devreme, proiectau acum umbre lungi, pe măsură ce se apropia terminatorul dintre noapte și zi. Lucru perfect firesc, totuși umbrele se lungeau mai rapid decât ar fi putut-o explica poziția coborâtă a soarelui. Paralelipedecele se ridicau.

Cel mai înalt dintre ele se înălțase mai bine de doi kilometri deasupra junglei.

Lui Sienar îi reaminteau de fâlcile deschizându-se lent ale unor capcane.

Nu-l atenționează totuși pe Tarkin. Aceasta nu mai era bătălia lui Raith Sienar.

Tarkin mormăi ceva în barbă și deplasă punctul de vedere către sud. Mii de imagini proiectate fulgerară, ca niște cărți de joc întoarse pentru o clipită cu fața în sus.

– Uite! exclamă el triumfător. Acela este trofeul nostru, Raith!

În extremitatea unei piste acoperite de grohotiș, pe singurul munte care se înălța deasupra norilor sudici, se zărea o navă sekotană. În apropierea ei nu se distingea nici o siluetă omenească. Nava părea abandonată.

Raith se aplecă în față, ca s-o examineze mai bine. Era mai mare decât oricare alta despre care auzise și avea un design diferit. Simpla ei vedere îl făcea să saliveze.

– Ai de gând s-o distrugi? îl întreabă pe Tarkin cu amărăciune. Ca să-mi definitivezi prăbușirea?

Comandorul clătină din cap, prefăcându-se întristat de neîncrederea lui, apoi se adresează căpitanului:

– Îndepărtează minele aeriene de regiunea muntelui. Apoi, ar fi cazul să ne ocupăm de YT-1150 ăla, care mă irită. Pune pe urmele lui toate minele din sectorul respectiv.

Se întoarse spre Sienar cu expresia unui prădător gata să sară asupra victimei:

– Vom captura nava aceea și o vom duce pe Coruscant. Ca să fiu sincer, îți voi recunoaște meritele. Raith. *O parte* din merite.

Minele coboară sub nori, anunță Shappa. Nici aici nu vom mai fi mult timp în siguranță. Pe de altă parte, se pare că au abandonat muntele Magistrului.

Obi-Wan își flexionă degetele și se aplecă puțin în față.

– Anakin mai este pe munte?

Shappa înghiți un nod și încuviință.

– Nava voastră raportează că pasagerii au coborât, dar nu sunt vizibili. Mîntea ei este tînără, Obi-Wan. Nu înțelege ce se întîmplă și-i lipsește contactul cu pilotul. Totuși altceva cauzează neliniște. Nu sunt sigur ce anume.

– Minele?

– Mă îndoiesc, clătină din cap arhitectul.

– Dacă nu suntem în siguranță aici..., începui Obi-Wan.

– Atunci ar trebui să inițiem o acțiune de salvare, încheie Shappa. Fiica Magistrului se afla în nava aceea.

Decolă de pe șesul stîncos întunecat și dezolant, și se înălță rapid prin nori.

– Senzorii ne vor avertiza asupra minelor foarte apropiate, totuși navele acestea nu sunt proiectate pentru bătălii, sau pentru a înțelege manevre defensive. O să fac ce pot mai bine.

Obi-Wan aprobă în tăcere, continuând să-și flexioneze degetele. Știa că Anakin trăia, dar mai știa că se petrecuse ceva major, că un nod neînsemnat fusese dezlegat în calea sa. Nu putea spune însă dacă rezultatul era pozitiv sau negativ.

Posibilitatea de a-l găsi vătămat spiritual pe Anakin, un băiat cu capacități deosebite, putea fi mai rea chiar decât moartea lui. Părea crud, dar Obi-Wan știa că era adevărul gol-goluț, iar Qui-Gon ar fi fost de acord.

– Minele aeriene se concentrează asupra navei voastre YT-1150, anunță Shappa studiind displayurile pe când zburau spre munte. Deocamdată, le păcăleşte.

– Charza este unul dintre cei mai buni piloți din galaxie, încuviință Obi-Wan.

Jabitha străbătu câmpul de asolizare, apropiindu-se de cele două siluete ghemuite una lângă alta. Lupta lor, dacă fusese o luptă, durase numai câteva secunde, totuși, cumva, se deplasaseră în umbra unei stânci uriașe, unde abia le putea distinge formele. Fata pășea încet, temându-se de ceea ce putea descoperi. Nu mai voia să simtă din nou lancea cioplitorului-în-sânge și nici nu dorea să-l găsească pe băiat mort. În același timp, aproape la fel de mult, o înfricoșa altceva.

Cioplitorul-în-sânge ieși din umbră, cu brațele tri-articulate atârând pe lângă trup. Părea epuizat. În lumina amurgului, pielea îi sclipea portocaliu-închis și Jabitha simți un nod în gât. Era viu. Băiatul nu se clintise de sub stâncă.

– Anakin! strigă ea din nou, cu glas tremurător.

Ke Daiv păși spre ea și ridică un braț. Fata era prea înspăimântată ca să-i privească chipul, iar când o făcu țipă îngrozită. Ochii cioplitorului-în-sânge erau dați peste cap și pielea feței și gâtului crăpase. Sângera abundent, și sângele portocaliu-întunecat îi șiroia pe umeri. Încerca să articuleze ceva.

Jabitha se retrase, amuțită de spaimă.

– Am încercat să-l controlez, rosti Anakin și apărură de sub stâncă.

Măreția purpurie a roții de foc îi acoperea, suprapunându-se sfârșitului de amurg. Cioplitorul-în-sânge se împleticea, pas cu pas, spre marginea pistei, îndepărtându-se de nava sekotană.

– Oprește-l, vorbi Anakin. Te rog, ajută-mă să-l opresc.

Jabitha porni alături de băiat, către silueta demnă de milă a dușmanului lor.

– Moare? întrebă ea.

– Sper că nu, răspunse Anakin parcă rușinat. În numele Forței, sper că nu!

– Voia să te ucidă.

– Asta nu contează. N-ar fi trebuit s-o scap niciodată din mână în felul ăsta. Am făcut totul în mod greșit.

– Ce să scapi din mână?

Anakin scutură din cap, ca și cum ar fi încercat să alunge un coșmar și-l prinse de braț pe cioplitorul-în-sânge. Ke Daiv se răsuci ca pe un pivot și căzu în genunchi. Din gură îi picura sânge.

Jabitha rămase în picioare lângă cei doi – băiatul cu păr scurt, șaten, și cioplitorul-în-sânge înalt și auriu, care putea fi pe moarte. Clătină din cap, de-a dreptul derutată.

– Ne-ai salvat, Anakin, murmură ea.

– Nu în felul ăsta, răspunse Anakin. El este curajos în singurul fel pe care-l cunoaște, în singurul mod în care a fost învățat. Este ca și mine, dar nu i-a avut niciodată pe Jedi să-l ajute. Te rog, i se adresa lui Ke Daiv, fii tare. Nu muri.

Jabitha nu mai putea suporta spectacolul acela.

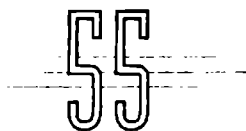
– Trebuie să-l găsesc pe tata, zise ea.

Se întoarse și porni în fugă spre ruine.

Anakin îl prinse pe Ke Daiv de braț și privi spre cer. Runele teribile scrise de minele aeriene se destrămau și dărele de condensare se îndreptau acum spre est, plutind și difuzând în vânt, peste nori.

Ke Daiv vorbi în graiul său natal. Fiecare sunet îl costa o agonie. Judecând după cadență, repeta ceva familiar, un poem sau o rugăciune. Căzu și se sprijini într-un braț, apoi se lăsă încet pe sol.

Anakin rămase lângă el, ținându-l de mână, până muri. După aceea, băiatul se sculă, se întoarse și urlă, auzit numai de munte, de ceruri, de pietrele sparte și carbonizate, de ruinele sfărâmate ale palatului Magistrului.



Anakin Skywalker înțelese natura Forței – numeroasele *naturi* ale Forței – mai bine decât l-ar fi putut învăța un secol de instruire în Templu. Și înțelese acum că încercarea sa era departe de a se încheia. Trebuia s-o scoată pe Jabitha din munte și să revină la Obi-Wan, și mai trebuia să se lupte cu adevărul pe care-l descoperise despre propria-i persoană.

Lupta aceea însă trebuia să aștepte. Un Jedi cu responsabilități ignora problemele personale și-și vedea de datorie, indiferent cât l-ar fi costat.

Intrarea în ruine se distingea ca o deschidere neagră, cu colbul înălțându-se de pe pragul de piatră sfărâmat. Anakin își șterse praful din ochi și înainta încet prin beznă, până ce dărâmăturile dispărură și se găsi pe un coridor lung și întunecos.

Percepțiile lui deveniseră miraculos de acute, mai ascuțite și mai intuitive ca oricând. În ciuda beznei, coridorul nu prezenta mistere. Era un simplu hol de trecere prin ceea ce mai rămăsese din palat. Anakin se zări pe sine în capătul coridorului, cotind la dreapta.

Iar când ajunse în capăt și coti la dreapta, văzu în față alt coridor, mai lat, cu plafonul gros susținând mare parte din masa de sfărâmturi și pământ care acoperea ruinele. Coridorul acela ducea spre camera unde Obi-Wan și Anakin îl întâlнисeră pe Magistrul.

Jabitha se afla deja acolo, așadar aproape de el. Băiatul porni, cu pași siguri, dar cu gândurile într-un clocot dureros.

Tavanul se cutremură, mugind ca un bantha pe moarte. Alte vuiete și scrâșnete de pietre răsunară prin coridoarele secundare și undeva, foarte aproape, stânci se prăbușiră într-un coridor, mai întâi blocându-i extremitățile, apoi astupându-l complet. Un val de aer și praf îl izbi pe Anakin, ca o penultimă răsuflare a palatului muribund.

Păși peste lujerii care se întindeau pe pardoseala crăpată și văzu că erau vii, și tineri. Sekot continua să trăiască aici, să se strecoare printre coloane rupte și fisuri. Viața nu murise în locul acesta și exista ceva asemănător glasului navei lui Anakin, o prezență blândă în gândurile sale, aproape acoperită de tumultul morții lui Ke Daiv.

Pentru o clipă, i se păru că o zărește pe Vergere sclipind vag în fața sa, și se întrebă dacă nu cumva ea murise pe Zonama, lăsând în urmă un spirit care să-l călăuzească. Imaginea nu mai exista însă când ajunsese în punctul respectiv și băiatul clătină din cap. Visa, avea halucinații... Poate că înnebunea.

Mama lui îi povestise că, trează fiind, visase de multe ori cu ochii deschiși – lucruri tulburătoare și stranii. Asta îl speriască nițel.

Intră în camera rotundă cu tavan înalt și boltit; luminatorul se prăbușise, iar o coloană groasă se desfacea într-un evantai de sfărâmături pe pardoseală. În genunchi, cu capul plecat, Jabitha stătea lângă ruine.

Anakin se apropie de ea. Fata ridică ochii și-l orbi cu o rază puternică de lumină. Găsise lanterna undeva printre năruituri, poate chiar în fosta ei cameră din palat.

Dintre două pietre mari, sculptate, ieșea un braț aproape complet descarnat. Pe un deget scânteia un inel masiv din oțel cu o pentagramă de rubine mici. Anakin recunoscuse unul din vechile inele cu sigiliu, care, pe timpuri, erau purtate de ucenicii Jedi.

– E mort, șopti Jabitha. Numai Magistrul putea purta inelul ăsta. Semnifica legătura lui cu Potentiumul.

– Trebuie să ieșim, îi spuse Anakin cu blândețe.

Coridoarele răsunau de alte gemete, scârțâituri și vuiete. Sub tălpile lor, podeaua se cutremură.

– A murit probabil în timpul luptelor, zise Jabitha.

Roti raza lanternei, căutând alte trupuri. Nu se mai zărea nimic.

– Dar cine trimitea mesajele în numele lui?

– Nu știu, răspunse Anakin și, în clipa aceea, cu coada ochiului, prinse o scânteiere de lumină în beznă, departe de lanternă.

Se răsuci și-l zări pe cavalerul Jedi penat, cu picioarele articulate invers, ușor depărtate, parcă gata să sară, fixându-l inexpressiv.

Jabitha nu putea să-l vadă. Nu văzu nici cum chipul devine al Magistrului, tatăl ei. Silueta făcu un pas în față.

Lui Anakin nu-i era teamă. Se simțea pur și simplu în prezența altei persoane tinere, foarte asemănătoare cu el – un prieten. Se gândi din nou la posibilitatea reală de a fi în pragul nebuniei.

– Eu am trimis mesajele, i se adresa necunoscutul.

Fata rămase ghemuită deasupra tatălui mort. Anakin se aplecă și o atinse pe creștetul capului, iar ea adormi, căzând ușor într-o parte. O prinse și o așeză cât de confortabil se putea, apoi se sculă și privi imaginea.

– Cine ești? întrebă cu glas spart.

– Un prieten al lui Vergere. Unii mă numesc Sekot.

Pentru a pregăti asolizarea pe munte, în vederea capturării navei sekotane, Tarkin ordonă ca un pluton de droizi vânători să se ocupe de celelalte nave din zonă. De pe orbita sa înaltă, privi cu satisfacție, alături de Sienar, la droizii care hăituiau vechea YT-1150 și altă navă sekotană.

– Vom sacrifica una, pentru a câștiga alta, rosti el.

– Ai grijă de nava sekotană mare, spuse Sienar deși nu era deloc convins că Tarkin dorea să asculte de glasul rațiunii. Cred că este excepțională.

– Domnule comandor, anunță căpitanul, deasupra văilor nordice populate, pierdem majoritatea vânătorilor. Navele de apărare locală sunt incredibil de multe. În plus...

– Tăcere! răcni Tarkin. Cred că-i supraestimezi pe primitivii ăștia. După ce încheiem misiunea primară, vom mătura restul, folosind forța brută. S-a terminat cu delicatețile. Dacă nu se predau, îi vom rade complet de pe fața planetei.

Anakin rămase în apropierea Jabithe, atât pentru binele său, cât și pentru al fetei. Aerul din încăpere era încărcat de praf gros. Pulberea se revărsa din plafon și pătrundea în nori dinspre coridoarele exterioare, pe măsură ce tavanele colapsau altundeva în palat.

Lujerii de pe pardoseală avansară deliberat spre Jabitha și o încercuiră; Sekot însuși avea să protejeze fiica Magistrului. Într-un fel pe care Anakin nu-l putea descifra, silueta din fața lui îi privea pe copiii Magistrului ca pe frații și surorile sale.

– Tu ești ucenicul Jedi, vorbi imaginea.

Anakin încuviință din cap.

– Maestrul tău este altundeva, luptând împotriva noii invazii.

– Îl simt.

– Cât de mult mi-ar plăcea să învăț secretele Jedi! Ce m-ai putea învăța?

– Cine ești? întrebă Anakin.

Acum, aîdoma lui Obi-Wan, simțea că-l iritau realmente misterele și întârzierile.

– Nu știu sigur. Nu sunt foarte bătrân, totuși amintirile mi se întind pe miliarde de rotații. Unele dintre părțile mele au văzut cum crește pe cer roata de foc.

Anakin se gândi la mesajul lui Vergere din semințe.

– Tu ești mintea pe care am simțit-o, nu-i așa? Glasul dinapoia vocilor semințelor?

– Ele sunt copiii mei, celulele corpului meu.

– Ești *cu adevărat* Sekot, nu?

În ciuda circumstanțelor, era imposibil să nu simtă uimire și respect.

– Am încercat să fiu Magistrul, dar nu pot continua. Îmi lipsește și-i duc dorul. El m-a cunoscut primul. Voia să mă arate poporului său, dar

atunci au apărut Străinii de Depart. N-am mai cunoscut vreodată pe cineva ca ei. Cei din neamul Magistrului erau blânzi.

– Poți să vezi oriunde pe planetă? Ce se-ntâmplă afară?

– Văd oriunde ajung părțile mele. Aici, în adânc, sunt aproape orb. Aici m-au ars. N-am mai simțit niciodată asemenea durere. Magistrul mi-a spus să-i ard în același fel, așa că i-am ajutat să construiască arme. Dar n-am știut ce să cred...

– De ce? Întrebă Anakin.

Îngenunche lângă Jabitha și lujerii îi învăluiră, foșnind încetișor pe pardoseală.

– Mi-a spus că eu sunt Potentium, forța care stă la baza întregii vieți. Credea că ajung peste tot, dar nu-i așa. Sunt doar aici. El vedea ceea ce voia să vadă și-mi spunea ceea ce voia să mă audă spunându-i. Afirmă că în Univers nu există rău, ci doar bine. Abia după ce a murit, mi-am dat seama cât de mult greșea. Atunci m-am întins spre exterior cu armele pe care le făcusem, și am ucis. Magistrul spusese că avea să fie bine, dar știam că nu era adevărat.

Anakin inspiră încet.

– La fel ca mine, șopti el.

– Am ucis mai mulți, totuși insuficient. Vergere ne-a scăpat de Străinii de Depart. Nu i-a omorât, ci i-a convins. Îmi pare rău că nu mai este aici, deși a mai rămas o părticică din ea. Mesajul pentru tine și maestrul tău.

– Știa că Magistrul murise?

– Nimeni n-a știut-o, până acum.

Anakin întinse mâna, îndepărtând un lujer iscoditor. Imaginea păru jignită de gestul său.

– De ce n-ai încredere în mine? Vreau s-o apăr.

– Nu-i vorba despre neîncredere, dar cred că nici unul dintre noi nu știe prea bine ce face. Ar trebui s-o scoatem afară și să așteptăm sosirea maestrului meu.

– De tine mă simt mai apropiat, spuse imaginea. Oamenii Magistrului m-au făcut slujitorul lor, și tu însuși ai fost sclav. Am făcut ceea ce mi-au spus să fac. Tu făceai ceea ce-ți spunea stăpânul tău să faci. La fel ca mine! Am încercat să fiu aidoma celorlalți, totuși nu sunt ca ei. Mintea mea e alcătuită din nenumărate părți, răspândite peste o suprafață uriașă a lumii mele. Și mintea ta diferă mult de a celorlalți. Eu n-am părinți despre care să pot vorbi, iar părinții tăi...

Anakin îl întrerupse, bâlbâindu-se:

– C-ce te-a făcut să te trezești? *De ce* ai apărut, pe neașteptate, după miliarde de ani?

– A trebuit să mă manifest, pentru ca să comunic cu noii sosiți, poporul Magistrului. Toate părțile mele s-au contopit, ridicându-se să vorbească cu ei, și așa m-am...

O bucată mare de tavan se prăbuși în colțul opus al sălii, împrăștiindu-i cu așchii și schije de piatră.

– Trebuie să plecăm imediat! zise Anakin. Mă poți ajuta?

Imaginea reapăru din norii de pulbere învolburăți, strălucind slab în beznă.

– Voi susține coridoarele. Tu trebuie s-o scoți de aici.

Lujeri se extinseră rapid din tulpinile ce se iviră prin crăpăturile pardoselii. Porniră primii, formând deasupra bolți verzi și roșii, iar Anakin o ridică pe Jabitha pe umăr. Fata nu era tocmai ușoară și băiatul începea să regrete că o adormise, dar în momentul acela fusese soluția cea mai bună.

Ea se trezi când ieșeau pe ultima ușa și se zbătu, ca să coboare.

– Unde suntem? strigă, apoi ridică ochii și văzu roata de foc de pe cerul nopții și pătura de stele dinapoia ei.

O umbră trecu peste pista de asolizare, acoperind firmamentul, pentru ca apoi să pice aidoma unei păsări de pradă, înhățându-le nava în gheare. Nu era altă navă sekotană și nici *Star Sea Flower*. Anakin auzi țiuitul și vuietul motoarelor repulsoare lovind stânca.

Era un puitor de mine, slujind acum ca navă de desant.

O trapă de lumină se deschise în flancul ei. Pe rampa extinsă spre sol coborâră soldați care îi înconjurară imediat pe Anakin și Jabitha. Altă grupă se dispuse în jurul trupului cioplitorului-în-sânge.

Doi ofițeri coborâră rampa fără grabă, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din Univers. Anakin crezu că puteau fi frați, în așa măsură semănau, deși purtau uniforme complet diferite. Amândoi erau zvelți și pășeau cu siguranță, și poate cu prea multă încredere în sine. Ambii păreau aroganți. Cu instinctul pe care și-l dezvoltase cu mult înainte de a deveni Jedi, băiatul știu imediat că erau extrem de periculoși. Cei doi porniră spre ei.

În condiții obișnuite, nici unuia nu i-ar fi păsat de soarta celor doi adolescenți. Ofițerul mai înalt cu cel mult doi centimetri duse palma la gură și șopti ceva la urechea celuiilalt.

– El, rosti ofițerul scund indicându-l decis pe Anakin. Pe fată lăsați-o aici.

Anakin încercă să rămână cu Jabitha, care întinse mâna spre el; degetele li se atinseră o clipă, înainte să fie despărțiți de un soldat mătăhălos în uniforma republicană a Forțelor Tactice Speciale. Pentru o secundă furia lui Anakin amenință să răbufnească din nou, dar apoi văzu că nu intenționau să-i facă nici un rău Jabithe și că, oricum, nu i-ar fi putut ucide pe toți.

Și n-ar fi făcut-o, chiar dacă ar fi putut.

– Numele meu este Tarkin, spuse politicos ofițerul scund. Tu ești băiatul Jedi care colecționează droizi vechi, nu-i așa? Și, minunea minunilor, nu ești cumva și pilotul acestei nave?

Anakin nu răspunse. Tarkin îi răsplăti tăcerea cu un zâmbet și o mângâiere pe cap.

– Învăț să fii manierat, băiete.

Doi soldați îl înșfăcăară pe Anakin și, în ciuda împotrivirilor sale, îl purtară în nava întunecată.

– Ce faci cu Ke Daiv? întrebă Sienar.

– Un ratat din capul locului, pufni Tarkin. Să putrezească aici.

Jabitha tipă după Anakin, dar rampa se retrase cu un șuier urmat de un zăngănit metalic. Anakin simți că decolează brusc și se înalță în văzduh. Tarkin și Sienar îl însoțiră imediat în calea în care nava sekotană fusese ridicată și prinsă într-un doc universal.

– Rămâi cu nava ta, băiete, spuse Tarkin. Menține-o în viață. Ești foarte important pentru noi. Templul Jedi așteaptă grabnica ta revenire.

– **V**or menține minele aeriene la distanță de nava aceea, îi spuse Obi-Wan lui Shappa pe când se ridicau și coborau din văile munților, la nivelul norilor. Dacă se apropie prea mult de o țintă potențială, minele pot ataca până și propriile lor trupe.

Trei droizi vânători continuau să-i urmărească încăpățânați, dar aparatul lui Shappa era prea rapid și manevrabil pentru a fi ajuns.

– O vor lua pe fiica Magistrului! rosti deznădăjduit arhitectul.

Își afundă mâna și mai mult în consolă, care-i învâluia brațul până la cot, suflecându-i mâneca.

– Nu cred, replică Obi-Wan cu fruntea încruntată de concentrare.

Închise ochii, explorând toate viitorurile, nodul care se dezlega rapid, firele de destin ce țâșneau în toate direcțiile, aducând atât de mult cu roata de foc care umplea cerul.

– Ai dreptate, încuviință Shappa când survolară marginea pistei de asolizare și-i dădură ocol. Au lăsat-o, și este nevătămată!

– Coboară și ia-o, zise Obi-Wan. Pe mine, lasă-mă aici.

– Te vor ucide droizii!

– Poate că da. Nu mai poți însă face nimic pentru mine, și nici eu nu mai pot face nimic pentru tine.

Shappa deschise gura, străduindu-se să spună ceva corespunzător, apoi o închise, încuviință din cap și se concentră asupra asolizării.

Nu aveau timp pentru scene de despărțire. În clipa când trapa se deschise, maestrul Jedi dispăru de lângă el ca un firicel de fum destrămat de vânt.

Iar în momentul următor, fiica Magistrului fu proiectată prin trapă, tipând și lovind din picioare.

– Pleacă! strigă Obi-Wan din exterior, după care lovi fuzelajul cu palma.

Shappa nu avu nevoie de îndemnuri. Vânătorii zumzăiau, apărând dinapoia marginii pistei. Jabitha se agăță disperată de un mâner, când arhitectul decolă brusc și violent.

Obi-Wan își azvârli bandajele care-i împiedicau libertatea mișcărilor și, din același gest, scoase sabia. Lama care-i aparținuse cândva lui Qui-Gon învie, bâzâind, verde și mânioasă. Ținând mânerul cu ambele mâini, Obi-Wan simțea că deținea puterea a doi oameni. Avea nevoie de orice gram de speranță, iar dacă emoțiile îi dădeau tărie, îl ajutau să se concentreze și să încerce să-l copieze pe fostul său maestru – atunci așa urma să fie!

Forța nu-l contrazise. Qui-Gon avusese o relație aparte cu Forța și-și învățase bine ucenicul.

– Haideți, șopti Obi-Wan traversând pista.

Doi vânători rămaseră să caute eventualele prăzi de pe munte, iar unul porni în urmărirea lui Shappa.

– Haideți, repetă maestrul Jedi, mai tare de data aceasta.

Se apropie de trupul cioplitorului-în-sânge, care zăcea inert și ghemuit, înconjurat de urme de bocanci. Un detaliu anume al cadavrului îl tulbură pe Obi-Wan, dar acum nu avea timp de investigații.

În clipa în care își îndreptă spatele, un vânător coborî din cer luminând cu tunurile laser peisajul pustiit. Obi-Wan devie două salve cu sabia, dar violența lor fu cât pe aici să-i smulgă arma din mâini. O a treia salvă pulsă roșu-orbitor în lateral și lovi cu precizie cadavrul cioplitorului-în-sânge.

Ke Daiv își primi incinerarea rituală, în locul și în momentul acela.

Al doilea vânător se alătură primului, descriind o curbă înaltă pe cer.

Apărută parcă de nicăieri, ca furișată dintre vălurile stelelor, vechea YT-1150 a lui Charza vui ascuțit peste pistă, cu tunurile lansând fulgere iuți, care nimiciră vânătorii înainte ca aceștia să se fi putut măcar gândi să fugă. Rămășițele lor fumegânde se izbiră de versantul muntelui și stârniră o avalanșă uruitoare care se revărsă peste ruinele palatului. Bolovani gigantici și implacabili se rostogoliră peste pista de asolizare, mai amenințatori decât orice falangă de războinici.

Obi-Wan ridică sabia și o roti deasupra capului, folosind-o drept baliză.

Star Sea Flower reacționează instantaneu, plutind cu pupa în jos, aidoma unei frunze uscate, la numai câțiva metri deasupra torentului fumegător și bubuitor de pietre și grohotiș. Rampa de încărcare a navei se extinse precum limba unui cameleon. Obi-Wan sări pe ea și nava îl ridică, exact când pista fu definitiv și complet acoperită de avalanșă.

Maestrul Jedi lipăi prin coridoarele umede spre cabina pilotului. Nutrivele fugiră din calea sa, pocnind surescitate din clești.

– Ți-au capturat padawanul, se zbârli Kwin și-și îndoi spinarea peste cap ca să-l poată privi. Așază-te și fixează-ți centurile.

Anakin avea impresia că fusese înghițit de viu. Se ghemui lângă nava sa, puse palma pe fuzelaj și o simți cum vibrează în harnașamentul docului. Cu umerii gârboviți, își calmă răsuflarea întretăiată și caută să-și facă un plan, orice plan, pentru a recâștiga controlul asupra propriei sale vieți.

Nu-și putea alunga din minte imaginea morții cioplitorului-în-sânge. Tirul cu lasere asupra droizilor nu-l putuse pregăti pentru uciderea unei ființe, iar felul în care o făcuse...

Băiatul gemu. Cele patru santinele se întoarseră spre el la auzul sunetului, ridicară din umeri și-l ignorară. Un alt puști speriat de război.

Jabitha apărură lângă el, și Anakin clipi repede, derutat. Imaginea tremură și se schimbă, iar Jabitha deveni Vergere, apoi Magistrul. Anakin se ridică și se îndreptă spre botul navei sale. Nu știa dacă mai putea face față iluziilor proiectate de Sekot.

– Încearcă să distrugă așezările, rosti Sekot părând că îngenunchează lângă el. Nu mai pot îngădui multă vreme așa ceva.

– Ce poți face? șopti neauzit băiatul.

– Magistrul s-a pregătit pentru asemenea situații, dar niciodată n-am... (Sekot părea că nu-și găsește cuvintele.) Exersat? N-am făcut niciodată o repetiție în care să încercăm totul simultan.

– Ce să-ncercați?

Sekot privea drept înainte.

– Motoarele, miezurile hiperpropulsiilor.

– Vreți să fugiți în nave gigantice?

– Vom face tot ce este necesar pentru a supraviețui. Știi unde te afli?

– Sunt prizonier într-un puior de mine aeriene.

– Te afli pe orbită în jurul meu. Faci parte din flota pe care, în curând, poate fi nevoie s-o distrug. Aș regreta să-ți produc vreun rău.

– Poți face asta? Poți nimici toate navele flotei?

– Este posibil. Voi încerca să nu fiu foarte distrugător, totuși Magistrul n-a avut timp să mă învețe totul. Nu știu ce suntem capabili să facem împreună – coloniștii și cu mine.

– Ai ucis vreun Străin de Depart?

– Am fost nevoit, răspunse Sekot.

– Situația prezentă diferă în vreun mod pentru tine?

Cumva, întrebarea aceea i se părea extrem de importantă.

– Nu știu. Fiecare situație este nouă pentru mine. Nu mă cunosc perfect. În clipa de față, sunt conștient doar de dimensiunile morții existente în mine, de felul în care toate părțile mele se găsesc în concurență reciprocă și păstrează un echilibru între apariție și dispariție, între existență și neființă. Pe toată suprafața mea, permanent, există moarte și naștere. Dacă-mi pare rău de asta? Tu știi când celulele corpului tău ucid organismele invadatoare?

– Nu, răspunse Anakin.

Unii maeștri conștientizau cele mai infime organisme vii din trupurile lor, dar padawanii erau rareori învățați asemenea lucruri, care îi puteau distra de la instruire.

O santinelă se apropie, bănuitor.

– Cu cine vorbești! îl întrebă, privind nava ancorată.

– Cu planeta, răspunse Anakin. Se pregătește să vă doboare.

– Vai de ea, rânji sentinela, o junglă amărâtă. Am auzit că opune o rezistență curajoasă, dar e imposibil să ne reziste.

Anakin strânse din buze fără un cuvânt și soldatul nu rezistă privirii directe a băiatului. Făcu un pas îndărăt, apoi reveni la postul său, clătinând din cap.

– Îmi pare rău că nu există altă cale, reapăru Sekot. Nu-ți doresc răul.

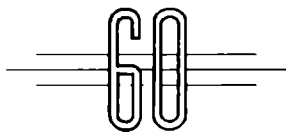
– Trebuie să te aperi.

– Păcat că nu va fi timp mai mult.

Anakin se înfioră.

– Păcat, încuviință el.

Timp mai mult pentru a-și liniști zbuciumul interior și a se pregăti pentru cuvenita trecere – moartea unui ucenic Jedi.



Tarkin nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

– Credeau că-și pot ascunde secretele de noi, i se adresă lui Sienar pe când ieșeau din turbo-lift pe puntea de comandă.

Căpitanul puiorului de mine, un individ destul de vârstnic, cu uniformă boțită și păr gălbui-slinos, primi o căutătură disprețuitoare din partea lui Tarkin și se întoarse rapid în nișe, dispărând din calea comandorului.

– Forțele Republicii trebuie serios rase, tunse și frezate, spuse Tarkin în același timp amuzat și decis. După succesul acesta, eu voi fi frizerul, Raith.

– Iar eu voi face curățenie în urma ta, completă celălalt inexpressiv. Tarkin chicoti din nou.

– Succesul meu se va reflecta din plin asupra tuturor celor din jur. Până și asupra firicelului ăla de praf care se ascunde din fața superiorilor. De abia aștept să revin în *Einem* și să terminăm treaba.

– Ne-am putea limita la avertismentul acesta, urmat de viitoare investigații, sugeră Sienar fără tragere de inimă. Mă-ndoiesc că planeta va dispărea de aici.

Tarkin nu-i răspunse. Privea pe videcranul mare al căpitanului, spre emisfera sudică învăluită în nori și spre regiunea de deasupra ecuatorului, unde se desfășura bătălia dintre defensiva planetară și droizii vânători. Fulgerele și scânteierile laserelor și flăcările junglei incendiate iluminau planeta cufundată în noapte dincoace de banda portocaliu-cenușie a terminatorului.

Nu era încântat de ceea ce vedea.

– Tot n-au fost puși cu botul pe labe.

– Le faci praf apărarea, spuse Sienar.

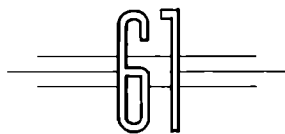
Alte lumini sclipiră în beznă și Sienar, mai puțin arogant și mai puțin mulțumit de sine însuși, le urmărește contururile cu interes. Dreptunghiuri orientate longitudinal, lungi de sute de kilometri, se desprindeau pe fundalul unor aparente fulgere. O transformare de proporții disturba atmosfera.

Se îndoia că ar fi fost cauzată de droizii vânători.

– Cât mai avem până la cuplarea cu *Einem*? strigă Tarkin spre căpitanul care nu mai ieșise din umbre.

– Cincisprezece minute, domnule comandor, cârâie căpitanul.

– Boșorogi, murmură Tarkin dezgustat. Este timpul pentru cei noi și pentru cei tineri. Se întoarce spre turbo-lift: Înainte de andocare, ar fi bine să-l interogăm pe băiat.



– **N**u știu în ce stare se găsește, îi spuse Obi-Wan lui Charza când *Sea Star Flower* începu să urce prin atmosferă.

Cerul se întunecă și zgomotul slab al fricțiunii atmosferice din exterior se diminuează treptat.

– Cred că a colapsat, trăgându-și în interior toate semnele vitale.

– Dar ești sigur că mai trăiește?

– A fost capturat împreună cu nava. Îl vor ține în viață, pentru ca să păstreze nava vie.

– Nu-mi vine să cred că Republica ar putea face una ca asta – să atace planeta, comentă Charza.

Nutrivele se instalează pe aparate, cu ochii extinși complet, alerte și gata de acțiune.

– Bănuiesc că asimilarea este însoțită de confuzii, răspunse Obi-Wan. Unele elemente ambițioase și lipsite de scrupule profită de asemenea momente.

– Ai jurat să aperi Republica, zise Charza. Poți lupta împotriva acestor „elemente“?

– Am jurat să-mi apăr padawanul!

Legea respectivă era prioritară, o tradiție străveche, totuși întrebarea lui Charza atinsese un nerv sensibil. De unde știa el ce se hotărâse pe Coruscant?

Pilotul îi citi gândul.

– Cei de pe Coruscant, rosti el, n-ar îngădui niciodată distrugerea unei planete neajutorate. Este o acțiune care aduce mai degrabă cu ceea ce făcea Federația Comercială în ultima vreme. Iar dacă ar ști că băiatul este Jedi...

– Nu contează, replică Obi-Wan. Am fost atacați în mod ilegal. Vom scoate băiatul de acolo.

Iar Senatul va trebui să descâlcească ițele după ce vom ajunge pe Coruscant.

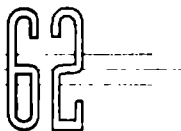
– Am calculat deja o traiectorie, spuse Charza și-i arată orbita și punctul de rendez-vous stabilite. Puitorul de mine va fi cel mai vulnerabil în clipa andocării. Navele astea mari și vechi au vizibilitatea redusă ventral și dorsal. Mă voi strecura prin pata oarbă a puitorului, dedesubtul lui, unde fuzelajul este cel mai subțire, și voi încerca o jucărioară nouă.

Emise un sunet acut, hârșăit și plescăit, pentru a-și arăta amuzamentul.

– Ce fel de „jucărioară“? se interesă Obi-Wan.

– Una perfectă pentru pirați. În cazul în care Jedi nu vor mai avea nevoie de serviciile mele pe viitor, trebuie să am niște planuri de rezervă, nu?

Obi-Wan încrucișă brațele pe piept. Continua să fie înfiorat de amintirea felului în care murise cioplitorul-în-sânge. *Anakin a ucis pentru prima dată în luptă directă. Știu că a făcut-o în autoapărare. A făcut-o fără sabie, împotriva unui dușman mult mai puternic. De ce însă simt că s-a întâmplat ceva foarte rău?*



– **S**unt impresionat, i se adresează Tarkin lui Anakin când nava sekotană fu ridicată deasupra ușilor închise ale calei, care jucau acum rolul de podea.

Deasupra și de jur împrejur, rackuri cu suporturi goale pentru mine aeriene zăngăneau la fiecare vibrație a puitorului vechi.

– Tu ai făcut-o?

Băiatul rămase nemișcat, cu capul plecat, fără să scoată un cuvânt. Simțea mintea navei, tăcută, așteptând. La fel ca el.

Sienar sui pe harnașamentul docului și ocoli nava, îngenunchind la un moment dat pentru a-i examina fuzelajul cu un instrument special.

– Foarte sănătoasă, anunță el.

Cel înalt, Sienar, este mai inteligent, gândi Anakin. Cel scund este puternic și deține multe resurse. Este mai nemilos decât oricare om pe care l-am cunoscut.

De fapt, vorbise din nou vocea lui mai vârstnică. Anakin își dădu seama că în situația aceea, fără nici o șansă reală de a fi salvat din exterior, trebuia să asculte cu multă grijă glasul acela, dacă dorea să mai rămână în viață. Și trebuia să o facă, indiferent de preț. În viața lui existau prea multe lucruri neterminate, chiar dacă propria sa carieră de Jedi ajunsese la sfârșit.

Bănuia că nu va mai fi primit în Templu.

Nu crede nimic din spusele lor. Pentru ei nu ești decât o componentă a navei.

– Navele astea sunt așa de grozave pe cât merge vorba? întrebă Tarkin pe un ton destins.

– N-am avut ocazii s-o încerc, răspunse Anakin. Ați atacat planeta și ați fost cât pe ce să ne uicideți pe toți.

– Regret că ai fost silit să treci printr-o asemenea experiență, îl privi Tarkin pătrunzător. Uneori, strategia este un stăpân aspru, așa cum orice Jedi poate să înțeleagă. Protejăm interesele generale, adesea în detrimentul celor minore.

– Zonama Sekot nu v-a făcut nici un rău.

– Nu ne-a recunoscut autoritatea, iar timpurile acestea sunt tulburi, replică Tarkin. (Băiatul era interesant. Avea o personalitate puternică, mult peste vârsta lui.) Tu l-ai ucis pe cioplitorul-în-sânge?

– Se numea Ke Daiv, spuse Anakin. L-am ucis după ce a amenințat-o pe Jabitha.

– Înțeleg. O regretabilă neînțelegere a dispozițiilor noastre. Ei bine, nu te poți încrede niciodată în rasa lui. Eu unul prefer relațiile cu oamenii – dar tu?

Anakin nu răspunse.

– Povestește-mi despre nava ta. Desigur, după ce revenim pe Coruscant, te vom lăsa s-o comanzi și s-o pilotezi.

– Ar fi putut să vă construiască mai multe – era suficient să le plătiți și să...

– Ajunge, suieră cu asprime Tarkin.

Pe nava sekotană, Sienar se ridicase cu mâinile în șolduri și asculta. Anakin înălță ochii spre el, iar bărbatul îi surâse și încuviință din cap, parcă în semn de aprobare.

– Îmi vei permite accesul în nava ta? întrebă Tarkin regăsindu-și tonul calm.

O ocoli și atinse cu palma muchia superioară a lobului tribord.

Anakin rămase nemișcat, coborând din nou fruntea.

Comandorul privi peste umăr și, văzând concentrarea tăcută a băiatului, se încruntă, se gândi la starea cadavrului lui Ke Daiv și azvârli o privire rapidă, poruncitoare, spre garda lui personală, care ocupase poziții în cală. Soldații duseră mâna la arme.

– Repet: îmi vei..., reîncepu el.

Anakin ridică brusc ochii și-l fixă pătrunzător.

– Fă orice dorești, îi zise. Eu nu te voi ajuta.

Din nou, încăpățânarea aceea, sfidarea care părea complet illogică. Propria lui personalitate mai bătrână, mai înțeleaptă, rozându-l pe dinăuntru.

Simțea apropiindu-se altă parte a încercării sale, care era departe de a se fi terminat. Lipsa lui de speranțe constituia o slăbiciune care trebuia alungată, iar dacă ar fi cooperat cu oamenii aceștia, sau dacă ar fi dat dovadă de un semn de cedare, supunându-se, atunci totul ar fi fost pierdut, oricât l-ar fi ajutat personalitatea mai înțeleaptă.

Sienar strânse din umeri și se îndreptă spre trapa superioară de acces.

– Va trebui să așteptăm până după transferul în *Einem*, suspină Tarkin. În cele din urmă, băiatul va înțelege de vorbă bună.

Droizii de încărcare rulară pe punte, pregătindu-se de andocare. Emisera bip-uri în jurul picioarelor lui Anakin, avertizându-l să părăsească locul acela. Ușile calei aveau să se deschidă în scurt timp.

– Haide, îl prinse Tarkin de umăr.

Simți cum palma îi ia foc și o retrase brusc, fluturând-o ca să aline durerea. *Un puști foarte dotat!* Se opri în ultima clipă să nu-l pălmuiască.

Anakin se uită din nou la el și ochii săi părură că-și pierd focalizarea. În același moment, comandorul simți ceva zvâcnindu-i în piept și în abdomen.

Alarmerle răsunară pe neașteptate în toată nava. Sienar își desprinsese ochii de la Tarkin și băiat, și se încrunță spre luminile roșii ce clipeau, ascultând țipătul soneriilor.

Anakin se dădu înapoi un pas și-și retrase furia. *Eram gata s-o fac din nou!*

Ceva masiv lovi zăngănind ușile calei și nava se cutremură. Picături incandescente de metal zburară dinspre linia de joncțiune a ușilor și un vârtej de gaze fierbinți și fum se înălță în spirală prin rackurile goale, aidoma unui deget întrebător.

Garda îl escortă pe Tarkin afară. Sienar sări de pe nava sekotană, privi disperat în jur, simți presiunea interioară reducându-se și fugi după comandor, fără să se mai uite după Anakin.

Cu gesturi rapide, soldații își puseră măști de presiune, se lăsară într-un genunchi și scoaseră armele laser.

Din fuiorul de fum și vapori de metal, printr-o gaură cu diametrul de un metru tăiată în uși, se ridică o siluetă cu mantie și glugă, ținând o sabie Jedi verde-strălucitor. Înainte să fi apărut complet în navă, fu înconjurată de focul laserelor și, într-o succesiune de mișcări ce se contopeau într-o ceață, sabia devie toate razele.

Anakin scoase un țipăt de fericire, apoi simți arsura fierbinte a rușinii. Nu crezuse în maestrul său și nici în cvasi-miracolele pe care le putea realiza un Jedi devotat, iar asta îl copleșea cu umilință.

Nu avea însă timp de pierdut. Obi-Wan era înconjurat de spițele unei roți de raze laser, care sfârâiau deviate din pereții calei.

Băiatul se apropie de navă, se încordă și sări cei trei metri până deasupra fuzelajului. Trapa se deschise la atingerea cizmelor sale. Instantaneu, nava cuplă motoarele și rafalele de aer încins răbufniră în cală.

Mănuind sabia cu tehnica sa strălucită și cu o viteză orbitoare, Obi-Wan înaintă spre nava sekotană. Bucăți de rackuri cădeau în jurul lui, retezate de raze laser deviate și rătăcite. Nouă soldați își abandonară pozițiile, repliindu-se.

– Anakin! strigă Obi-Wan. Plecăm imediat! Pregătește nava!

Soneriile din cală își sporiseră intensitatea. Văzând că nu mai puteau face nimic, ultimii trei soldați ieșiră prin ușa sasului spre interior, trăgând continuu. Obi-Wan sări pe nava sekotană și reteză expert harnașamentul,

din câte trei lovituri de sabie în fiecare parte. După eliberarea de ultimele cabluri, nava plutea menținută de propriile ei motoare.

– Nu mai avem aproape deloc combustibil! strigă Anakin dinăuntru.

Obi-Wan ridică ochii prin fumul rackurilor distruse și zări furtunurile de combustibil încolăcite strâns sub plafon. Aveau ștuțuri pentru alimentarea droizilor vânători, dar și a minelor aeriene autonome.

Toate foloseau combustibil îmbogățit, la fel ca nava sekotană.

– Trei minute! anunță Obi-Wan și se cocoță pe un rack care se balansa alarman, pentru a trage un furtun de alimentare.

Anakin mai înălță nava un metru, ca să-i ușureze sarcina.

Ceea ce Obi-Wan nu-i spusese padawanului său era că *Star Sea Flower* amplasa chiar în clipa aceea o încărcătură cu explozie întârziată pe ușile calei.

Până la explozie mai erau trei minute... și doar câteva secunde.

Aproape vânăt la față, Tarkin clocotea de furie. Se ghemuise lângă Sienar în capsula de salvare, în timp ce bătrânul căpitan al puitorului de mine le etanșă chepengul cu o încuviințare tristă, aproape fatalistă, din cap.

– Două minute până la andocare! răcni Tarkin, lovind cu pumnii în blindajul subțire. Am fost *atât de aproape!*

– Încetișor, îi atrase atenția Sienar. Interioarele nu sunt prea robuste. Comandorul încremeni, tremurând de mânie, și-l străfulgeră cu privirea.

– Ce să-i faci, continuă Sienar, licitația a câștigat-o oferta cea mai ieftină. Le-am proiectat ca să fie ușoare, nu rezistente.

Tarkin înșfăcă un comunicator și-l smulse din suportul mural. Era conectat direct cu *Einem*.

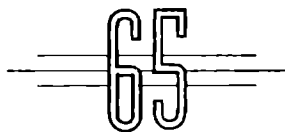
– Căpitane, urlă el, indiferent cum ai proceda, distruge blestematul de puitor, și distruge tot ce-a mai rămas pe planetă!

Charza îndepărtă *Star Sea Flower* de puitorul de mine și plie burduful de conectare. În orificiul decupat în cală, sudase un dop de care atașase o încărcătură explozivă suficientă ca să arunce ușile în aer.

Inspectă cu o mulțime de ochi pătrunzători rețeaua permanent schimbătoare a salvelor defensive ce pornea din *Rim Merchant Einem*. Puitorul de mine plutea în derivă, apropiindu-se periculos de mult de nava de comandă.

O capsulă de salvare țâșni din babordul său și fu înhățată imediat de câmpurile de tractare din *Einem*.

Obi-Wan și padawanul lui mai aveau doar câteva secunde până la explozie, și sosise timpul ca și Charza s-o șteargă de acolo.



Obi-Wan lovi cu piciorul furtunul de înaltă presiune și se strecură pe sub jetul de combustibil corosiv. Fumul se îndesise în cală, iar gravitația scădea întruna -- probabil că orificiul decupat de Charza în uși retezase cablurile grilei. De pe podea începură să se ridice sfărâmaturi care pluteau prin aer.

Maestrul Jedi sări prin trapă și o închise înapoia sa. Anakin deplasă nava înainte și înapoi, ca s-o elibereze de două rackuri care se prăbușiseră. Strânse cu putere mâna lui Obi-Wan, când acesta se așeză în fotoliul lui.

– Gata? întrebă Obi-Wan.

Anakin nu fusese în viața lui mai doritor să plece dintr-un loc anume.

– Țin-te bine, îl avertiză pe Obi-Wan.

Încărcătura detonă și ușile se ridicară și fură smulse într-o fracțiune de secundă. Rackurile, fumul și resturile fură absorbite în spațiu, iar impulsul suplimentar împinse puitorul de mine în fuzelajul lui *Einem*. Câmpurile de protecție ale navei de comandă îi apărură blindajul în fața impactului, dar puitorul, mai mic, nu avu nici o șansă de scăpare. Vechi și construit cu buget redus, se fisură în lungul elementelor structurale precum coaja unui ou, și tot combustibilul dinăuntru plus trei mine defecte depozitate în altă cală explodară.

Unda de șoc propulsă nava sekotană prin spațiul ocupat anterior de uși. Un rack îi perforă un lob și, în mintea lui Anakin, nava țipă ascuțit de durere, apoi astupă rana. Băiatul încă nu-i putea controla mișcările; turbulența era prea mare. Simți mai multe perforații, apoi o sfâșiere peste pupa, iar nava se autorepară din nou, însă durerea ei se resimțea intensă.

Când lumina orbitoare a exploziei păli, Obi-Wan văzu că se rostogoleau în derivă, îndepărtându-se de nava de comandă și de norul de resturi și plasmă care se dilata din fostul puitor de mine.

Anakin redresa nava și o întoarse, printre rafalele de laser lipsite de țință, direct într-o grupă de vânători. Droizii rapizi și ucigași apăruseră ca din senin, formând două ziduri solide ce flancau pe *Einem*. Anakin nu avu alternativă, decât să inverseze cursul, să vireze în umbra navei de comandă și să gonească disperat spre atmosfera Zonamei.

Toate celelalte căi erau blocate.

– E intactă, surâse băiatul spre Obi-Wan. E curajoasă și minunată. Va merge oriunde îi vom spune.

Maestrul îi strânse umărul.

– Trăim să mai dăm o luptă?

– Pariez pe oricât!

Anakin își îngropă brațele în consola de comandă și nava îi spuse tot ce știa despre planetă, despre locurile spre care se putea îndrepta și despre felul în care puteau scăpa.

– Cerul continuă să fie plin de mine aeriene, observă Obi-Wan.

Atinse ușor consola sa de comandă, iar degetele i se afundară și șiruri de leduri verzi pâlpăiră în jurul lor. Impulsurile îi urcau prin brațe și se conectă direct cu nava, dar și cu Anakin. Nava îl informă asupra caracteristicilor și datelor tehnice. În câteva secunde învățase aproape tot ceea ce trebuia să știe un pilot... dar Anakin petrecuse ore întregi cuplat la navă și era mult mai cunoscător. *Unul singur pilotează.*

– Cred c-ar fi mai bine ca eu să supraveghez, spuse Obi-Wan.

– Urmărește ce se întâmplă sub noi. Sekot vorbește cu nava, când ajungem în raza planetei.

– Sekot?

– Mintea la care se referea Vergere.

– Vergere? repetă buimăcit Obi-Wan.

Anakin îi explică rapid.

Nava atinse atmosfera superioară în apropierea ecuatorului, reintră, vibrând scurt de câteva ori, și începu să se încingă din cauza frecării cu atmosfera.

– Îi place să fie încălzită așa, comentă Anakin.

– Îmi dau seama. E jucăușă.

– E *minunată*.

Anakin simțea relaxarea și reasigurarea ce-i urcau prin umeri, pe ceafă, pentru a coborî apoi pe spinare. Suspină și se foi în fotoliu. Legătura cu nava semăna cu pălăvrăgeala cu un prieten vechi, cu care ai o mulțime de bârfe de împărțit.

Nava aproape că-l făcu să uite de ultimele ore.

Totuși trupele lui Tarkin nu aveau să-i lase să scape așa ușor. Toate minele aeriene și majoritatea vânătorilor care fuseseră redirectionate din regiunea muntelui Magistrului se adunau acum în vestul lor, iar alt val de mine sosea dinspre est. Erau pe punctul de a fi învăluiți din nou de moartea vicleană, automată.

De deasupra, un plafon compact de droizi vânători sosea ca o furtună. Indiferent de avariile pe care le suferise, *Rim Merchant Einem* nu-și pierduse capacitățile de comandă.

Anakin își putea imagina cu ușurință chipul decis și sumbru al lui Tarkin, urmărindu-i cu ochi oțelii de hăitaș.

– Trebuie să coborâm mai mult.

– Valea-fabrică, spuse Anakin. Nava spune că bolta s-a retras și c-au oprit producția.

Obi-Wan receptase și el mesajul navei, dar nu-l putuse interpreta la fel de repede ca băiatul.

– Au stocat o mulțime de nave, Obi-Wan. Și mai este ceva...

– Ce?

– Spune că toți coloniștii vor pleca.

Maestrul Jedi închise un ochi pe jumătate.

– *Toți*... într-o singură navă?

– Așa se pare. E posibil să fi construit ceva atât de mare?

– De ce nu, dacă s-au folosit de Jentari? Ar dura însă câteva zile, până să-i adune pe toți coloniștii, chiar dacă ei ar fi de acord să plece.

Dinapoia unui lanț de coline joase, se iviră droizii vânători răsfirați în V înapoia lor. Anakin accelerează și coboară la nivelul lui tam pasi, așa cum făcuse și mai devreme, când pe fotoliul de alături se aflase Ke Daiv.

Vânătorii îi urmăreau strâns, deplasându-se în zigzag printre bora înalți.

– Uite-o, anunță Anakin.

Plafonul care camufla valea-fabrică se retrăsese, dezvăluind suprafața de bazalt și pilaștrii de stâncă, care se ridicau precum cioturile unor măsele stricate.

Deasupra văii, cerul continua să fiarbă cu bătălia dintre defensiva sekotană și alți droizi vânători.

– De aici, pare foarte îngust, anunță Obi-Wan.

– Așa-i.

Obi-Wan ținea evidența navelor sekotane ce apărau planeta. Erau incredibil de variate; nici una nu depășea mai mult de șaiszeci-șaptezeci de metri în orice direcție, și nici una nu era atât de finisată sau de rapidă ca a lor. Toate îi urmăreau însă pe vânători cu o insistență impresionantă, prinzându-i în fălci implacabile și târându-i în jos, în tam pasi, sau pe fundul canionului, unde explodau în fulgere roșu-orbitor și jerbe arcuite de sfărâmături metalice. Aparat de zbor mai mici detonau minele aeriene, ciocnindu-se pur și simplu de ele.

– Nu au piloți, înțelese Obi-Wan.

– Cred că Sekot este pilotul. Le conduce pe toate.

Obi-Wan încă nu absorbise pe deplin ideea unei minți de dimensiuni planetare, dar nu-și contrazise padawanul.

– Va fi strâns de tot, spuse Anakin. Dacă mai apare vreo navă, am încurcat-o cu siguranță.

– Se adună pe toată lungimea văii, observă Obi-Wan. Avem cam trei minute până ajungem la capăt.

Pe neașteptate, avu acces la ochi diferiți și păru că gonește deasupra pereților canionului, cu mult înaintea navei reale, zărind mai detaliat formațiunile inamicilor. Tampasi trimiteau propriile lor date senzoriale, iar nava le traducea pentru oamenii din interior.

– N-o iubești? șopti Anakin.

– Ne arată că n-avem nici o șansă, constată Obi-Wan. Alți vânători sosesc de pe orbită, și alte puitoare de mine...

– Nu ceda niciodată! îi reaminti Anakin.

Coloane de lumină sclipitoare se înălțau pe cer, trei în nord și una în sud. Aerul din canion pulsă într-o undă imensă de presiune. Droizii vânători de deasupra fură azvârliți în înălțimile atmosferei și roțiți parcă de o paletă gigantică. Nava lor reuși să-și mențină cursul, doar rămânând la câțiva metri de podeaua canionului.

Terminatorul dintre zi și noapte avansa către ei, luminând unul dintre pereții canionului cu ceea ce, în alte circumstanțe, ar fi fost un încântător răsărit auriu. Norii se repeziră să umple vidul creat de unda de presiune și reflectară ei înșiși nuanțele zorilor, care-i zugrăviră în nimburi ireale de purpură și aur.

Spre nord, orizontul era întrerupt de ceea ce, inițial, părură piscuri abrupte ridicându-se din scoarța planetei. Erau totuși prea regulate și prea netede pentru a fi munți.

Semănau cu paletele unei turbine gigantice, straniu de familiare atât pentru Anakin, cât și pentru Obi-Wan.

– Nava spune că dacă nu dorim să mergem cu ei, ar fi bine să plecăm de aici, zise Anakin. E recomandabil să ne înscriem pe o orbită solară. Și cât mai repede.

Utilizând toate noile surse de vedere, Obi-Wan examină paletele din mai multe unghiuri. *Sunt concentratoare de câmp pentru hiperpropulsie... înalte de peste trei sute de kilometri! Iar coloanele de lumină sunt conurile de plasmă ale motoarelor. Motoare gigantice.*

Ridică ochii peste consolă, privindu-și padawanul.

Alt val de presiune năvăli prin canion și zgâlțâi nava. Pe ambele maluri, bora erau dezrădăcinați și azvârliți în fundul văii.

– Este o nebunie, rosti Obi-Wan. Nu știm încotro se vor îndrepta.

– Sau dacă pot supraviețui...

– Să ne încercăm norocul acum.

Drozii vânători erau confuzi, cu senzorii orbiți de stâlpii de lumină ce se iviseră pe neașteptate dincolo de vale. Pe fundul canionului apărură fisuri, prin care magma se ridica leneșă. Întreaga crustă era tensionată de forța motoarelor imense.

– Va trebui să ne strecurăm printre multe mine, observă Anakin.

– Fă-o, se încrunță Obi-Wan concentrat, încercând să vadă încotro duceau potecile, în ce loc minuscula lor cărare avea să facă joncțiunea

cu evenimentele mult mai mari din viitorul imediat. Nimic însă nu era clar.

Anakin ridică nava deasupra pereților canionului în clipa în care altă pâlnie orbitor de strălucitoare pârjoli o gaură prin atmosferă, la o sută de kilometri spre nord, incinerând totul în cale, prieteni și dușmani deopotrivă. Lumina păru să înflorească la bază, apoi se întunecă într-o pâclă portocalie și dispăru, iar un perete de sfărâmături fu propulsat spre exterior. Dacă fusese un motor, acesta eșuase, explodând, dar le degajase un drum spre spațiu.

Anakin dezgoli dinții, așteptându-se să moară dintr-o clipă în alta...

– Nu ceda niciodată! Ți reaminti Obi-Wan.

...și-i duse drept în sus, prin atmosfera clocotitoare, printre fragmente de motor planetar distrus și jerbe arzătoare de combustibil.

Stelele sclipeau limpezi în cerul negru din capătul tunelului de aer ionizat, care se micșora cu iuțeală.

Nava părăsi atmosfera și sui incredibil de rapid în spațiu, atingând viteza orbitală în câteva secunde. Droizii vânători se adunau din toate părțile, pregătindu-se pentru urmărire.

Undeva în spate se zări aparatul YT-1150. Charza îi însoțise pe fundul canionului, dar nu mai putuse ține pasul acum, așa că rămăsese înapoi, îndeapărtând droizii, spiralând tot mai sus și ajungând finalmente pe orbită. Ultima dată când îl zăriră, se lupta cu o navă de escortă.

În clipa aceea, dinspre *Rim Merchant Einem*, de abia vizibilă dincolo de marginea Zonamei Sekot, țâșni un fulger concentrat de foc turbo-laser, ținut de un expert. Lovi nava în flanc, orbindu-i pentru o clipă și arzând un lob.

Anakin simți semnalul de durere al navei, ascuțit și sfredelindu-l până în oase.

Utilizând senzorii pe care Sekot continua să-i pună la dispoziție, Obi-Wan privi înapoi și zări motoarele înviind în toată emisfera nordică a planetei – conurile lor intense de plasmă împingeau Zonama Sekot lent, maiestuos, scoțând-o de pe orbita proprie. Toate navele inamice din jurul planetei fură nevoite să se îndeapărteze, pentru a se feri atât de văpaie, cât și de noua traiectorie spațială.

Niciodată Zonama Sekot nu fusese mai frumoasă. Strălucea pe fundalul roții de foc și a îndeapărtatelor vâluri de stele pâlăitoare. Norii ei și vasele tampasi se estompară sub un răsărit de soare care nu se putea compara cu energia autogenerată de Sekot.

– Pleacă! strigă Obi-Wan și se întinse să se prindă cu mâna de ceva, o reacție instinctivă și complet inutilă.

Toate stelele de pe perimetrul planetei părură absorbite spre interior, pentru ca după aceea să ricoșeze înapoi. În fundul stomacului, Obi-Wan simți un gol imens în spațiu și timp, care nu semăna cu nimic din ce cunoscuse vreodată.

Își pierduse percepțiile suplimentare, conexiunile cu Sekot. Mai dăinuia doar un scurt rămas bun, ultima atingere a unui lujer ce ajungea departe, tânăr și bătrân în același timp.

Anakin continua să fie pierdut în durerea navei. Înapoia lor, flota buimăcită a lui Tarkin fusese împrăștiată ca de o furtună teribilă. Traietoriile tuturor navelor se modificaseră pe neașteptate și sistemele de navigație nu putuseră compensa. Minele aeriene se ciocniră între ele și de vânători, navele transportoare se loviră de escorte și cel puțin două se izbiră de *Rim Merchant Einem*.

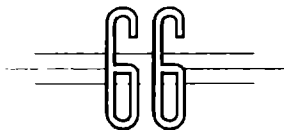
Nu era însă problema băiatului. Anakin știa că dispuneau de foarte puțin timp pentru a ajunge acolo unde trebuiau să ajungă. *Du-ne*, îi spuse navei.

Pătrunse într-o stare în care înțelegea căile spațiilor superioare. Vastitatea Universului nu-l mai înfricoșa. Nava îl lega ferm, ca o rădăcină, de realitatea lor. În ciuda suferinței, îl învăța cum să navigheze prin dimensiunile mai dificile.

La rândul lui, Anakin îi oferea remarcabilele sale talente de pilot.

Împreună, intrară în hiperspațiu și fugiră din sistemul stelelor triple care ascunsese cândva speranța secretă a Zonamei Sekot.

Nava era într-adevăr mai rapidă decât orice zburase vreodată.



O bi-Wan dormi. Oboseala îl ajunsese din urmă și somnul sosise fără să-și dea măcar seama. Se trezi după câteva ore și văzu că Anakin dormea de asemenea, cu brațele învăluite în continuare de consolă. Pleoapele băiatului zvâcneau. Visa.

Obi-Wan mângâie ușor nava.

– Orice prieten al lui Anakin Skywalker este prietenul meu, murmură el.

Consola undui sub atingere și în fața ochilor îi apărură afișajul sistemelor vitale ale navei. Ea le punea la dispoziție tot ce avea, pentru a-i duce acolo unde doreau, însă nu avea să fie suficient. Avariile suferite fuseseră prea extinse.

– Mai există o stație de escală, rosti Obi-Wan aplecându-se înainte.

Era un post de avangardă, o planetă stâncoasă și stearpă, cu mii de parseci mai aproape decât Coruscantul, utilizată câteodată de Jedi, necunoscută pentru alții și altfel aproape pustie. Obi-Wan fusese acolo o singură dată, după o aventură extrem de dură alături de Qui-Gon.

Nava acceptă coordonatele. Un alt afișaj îl anunță că era în stare să ajungă la destinația specificată.

– Când poți, trimite un mesaj spre Templu, adăugă Obi-Wan comunicându-i frecvențele de transponder. Cineva ar trebui să ne aștepte acolo. Mace Windu sau Thracia Cho Leem. Sau amândoi. Este foarte important ca padawanul meu să fie ajutat de alt maestru după încercarea prin care a trecut.

Anakin se trezi și clipi buimac sub luminile calde ale cabinei.

– Visai, zise Obi-Wan.

– Nu eu, ci nava, răspunse băiatul. Sau poate c-am visat împreună. Călătoream prin galaxie și vedeam lucruri minunate. Era atât de grozav

să fim pur și simplu *liberi*. Erai alături de noi. Cred că te simțeai și tu bine.

Anakin întinse mâna, cu degetele rășchirate, și Obi-Wan își lipi palma de ea. Peste câțiva ani, băiatul avea să se fi dezvoltat complet.

Și nu numai fizic.

– Vreau s-o botez, spuse Anakin privind în gol.

– Poftim?

– O voi boteza *Jabitha*.

Obi-Wan surâse.

– Este un nume frumos, nu crezi?

– Da, este un nume frumos.

– Crezi că ei mai trăiesc?

– Nu știu, răspunse Obi-Wan.

– Poate c-au dispărut cu toții și nimeni nu-i va mai revedea niciodată.

– Poate.

Anakin se chinui mult timp până puse următoarea întrebare.

– Nava noastră moare, nu-i așa?

– Da.

Băiatul continuă să privească drept înainte, inexpresiv.

Pierde tot ceea ce iubește, totuși rămâne puternic.

– Vergere..., începu Anakin.

– Povestește-mi exact tot ce a spus ea.

– O să rog nava... o s-o rog pe *Jabitha* să-ți arate mesajul.

Vergere apără din nou în cabină, cu penajul capului zbârlit, cu ochii oblici și precauți, anunțând noutățile descoperirii ei oricărui Jedi care ar fi putut-o urma.



Jabitha se găsea într-un hangar sărăcăcios și rece de pe planeta avanpost Seline. Învelișul navei își pierdea rapid culoarea și irizarea.

Anakin stătea pe o băncuță în fața ei, cu bărbia în palme. Afară, vântul urla și granule de gheață izbeau cu răpăieli ascuțite în pereții metalici subțiri ai hangarului.

Băiatul încercă să și-o imagineze pe *Jabitha* pe planeta pe care luase ființă, în mijlocul frumuseții tropicale calde și luxuriante, alături de familia ei... indiferent unde ar fi fost aceasta acum.

Seline era un loc jalnic pentru moartea unei nave sekotane.

Obi-Wan și Thracia Cho Leem pătrunseră în hangar. Femeia își scoase haina groasă de protecție împotriva gerului. Anakin ridică ochii, apoi reveni cu privirea la navă.

Thracia se apropie de el.

– Nu mai ești așa tânăr acum, Anakin Skywalker? întrebă, așezându-se pe banchetă.

Fără un cuvânt, băiatul se trase câțiva centimetri într-o parte, făcându-i loc micuței Jedi.

– Tinere Jedi, ai învățat câteva adevăruri crude. Nici puterea, nici chiar disciplina nu sunt de ajuns. Cunoașterea de sine este cea mai dificilă dintre multe noastre căi.

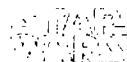
– Știu, murmură el.

– Iar uneori înțelepciunea pare imposibil de îndepărtată.

Anakin încuviință din cap.

– Trebuie să mă lași să simt ce există în tine acum, rosti Thracia cu blândețe și continuă imediat cu o nuanță imperceptibilă de avertizare: Noi n-am terminat încă să te judecăm.

Un rictus apăsător pe fața băiatului, dar apoi se relaxă și o lăsă pe Thracia să-l examineze.



Obi-Wan întoarse încet ochii spre nava moartă, utilă acum numai cercetării reci și insensibile, apoi părăsi hangarul. El nu mai avea nici un rol acolo. Acum avea să urmeze o evaluare obiectivă, care reprezenta jumătate din ajutorul Jedi.

Cât despre cealaltă jumătate...

Acela era talentul cel mai mare al Thraciei – tămăduirea.

Pe ucenicul lui aveau să-l aștepte multe alte bătălii și multe alte dezamăgiri. Și multe alte bucurii. Obi-Wan spera din toată inima că bucuriile aveau să fie mai multe decât tristețile.

Asta însemna inima de maestru, și așa simțea el.

Epilog:

Nu se mai construiesc nave sekotane. Peste câțiva ani, toate vor fi moarte sau distruse.

Tarkin și Sienar reușesc să aducă acasă flota decimată. Inspirat de ceea ce el numește „un exemplu măreț”, Tarkin își răscumpără greșelile în fața Cancelarului Suprem, prezentând planurile secrete pentru o stație de luptă de dimensiunile unui satelit. Tarkin își revendică întregul merit al designului. Sienar nu-l contrazice; este una dintre creațiile sale de care dorește să se lepede. Sienar are presimțiri rele în privința unei asemenea concentrări costisitoare de putere.

Noua ordine îi va găsi utili pe amândoi.

Charza Kwinn și echipajul lui supraviețuiesc și ajung pe Coruscant, unde primesc alte misiuni. În anii următori, o dată cu ascensiunea Imperiului și cu declinul relațiilor cordiale cu non-umanoizii, Charza devine contrabandist și pirat, pentru a putea asigura existența nutrivelor sale. El se limitează la atacarea navelor imperiale.

În galaxie, ia amploare o legendă despre o planetă-nomadă care cutreieră printre stele, de-a pururi pierdută, condusă fie de un nebun sau de o nebună, fie de un sfânt – legendele nu coincid niciodată în această privință.

La câteva luni după ce-l vindecă pe Anakin Skywalker, Thracia Cho Leem părăsește ordinul Jedi fără să ofere nici o explicație.

Obi-Wan Kenobi are tot mai puține obligații. Tânărul, padawanul său, își sporește puterea, învingând dezamăgirile, dobândind disciplină. Totuși nodul din viitorul lui nu s-a dezlegat complet. Incercarea n-a luat sfârșit; poate să mai dureze decenii.

Nu există echilibru.

Deocamdată nu există echilibru.

seria STAR WARS

PLANETA ADORMITĂ

Maestrul are misiunea de a-l pregăti pe Anakin să devină un Cavaler Jedi, dar mai înainte Obi-Wan trebuie să-și ajute ucenicul, idealist și nedisciplinat, care încă poartă cicatricile sclaviei, să-și găsească propriul echilibru.

Ajunși pe misterioasa planetă Zonama Sekot, unde își au originea cele mai rapide nave din galaxie, Obi-Wan și Anakin sunt prinși în vârtejul intrigilor mortale și trădărilor, pentru că mulți sunt cei interesați de avantajele pe care le pot aduce astfel de nave super-rapide.

Pe această planetă cei doi sunt o tulburare a Forței așa cum n-au mai cunoscut până acum. Căutarea acestor secrete va amenința legătura dintre Obi-Wan și Anakin, și îl va pune pe tânărul învățacel față în față cu temerile lui cele mai adânci – și cu destinul său întunecat.

STAR WARS™



ISBN 973-9397-34-4



9 789739 397346